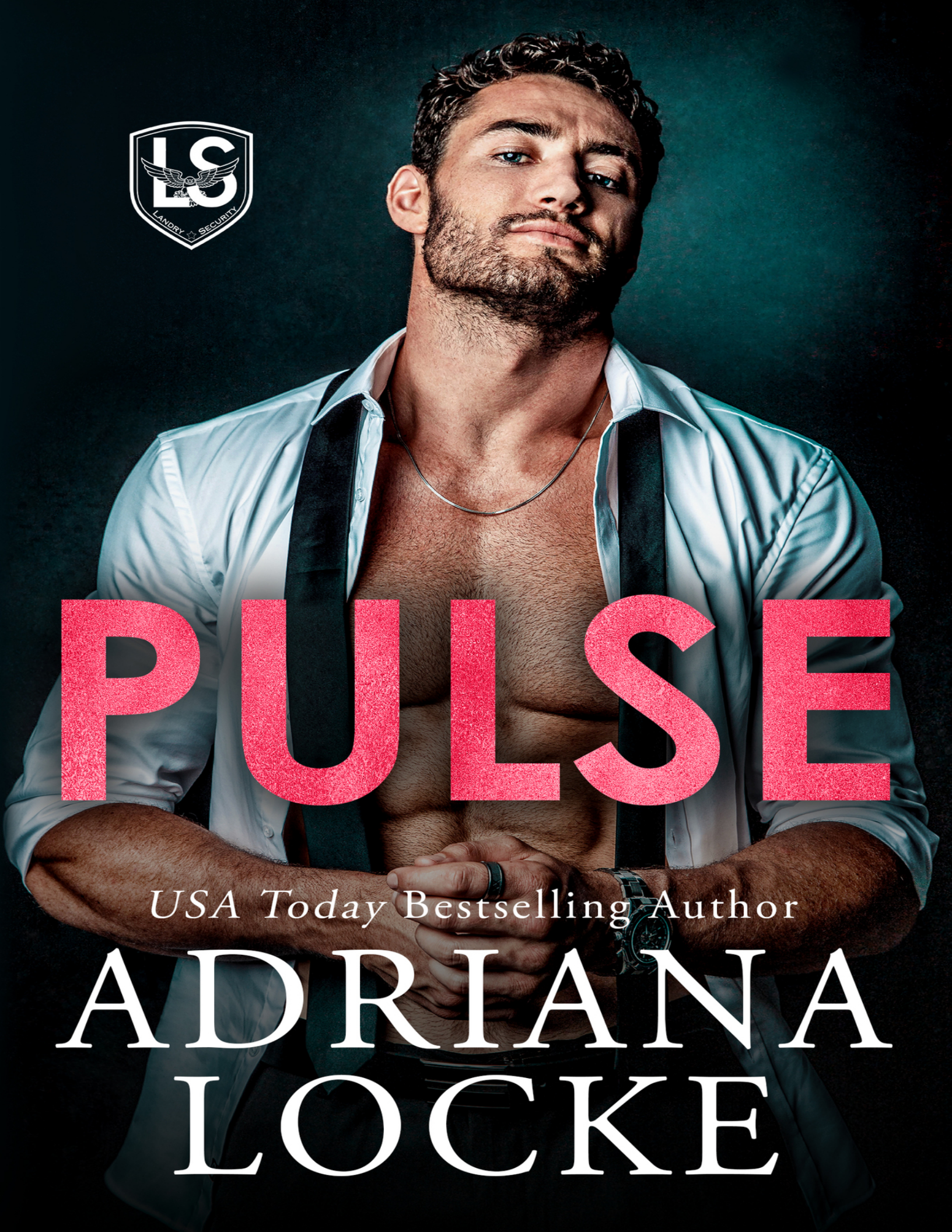

LS
LANDRY SECURITY
PULSE
USA Today Bestselling Author
ADRIANA LOCKE

Nabız

Landry Ailesi Güvenliği, Kitap 1

Adriana Locke

Nabız
Copyright © 2024 by Adriana Locke

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için Umbrella Publishing, Inc. ile iletişime geçin. / Adriana Locke / www.adrianalocke.com

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Hayır gerçek kişilerle (yaşayan veya vefat etmiş), yerlerle, binalarla ve ürünlerle özdeşleştirilmesi amaçlanmıştır veya çıkarım yapılmalıdır.

Kapak Tasarımı: Kari March, www.karimarch.com
Fotoğrafçı: Michelle Lancaster, @lanefotograf
Editör: Marion Archer, Marion Making Manuscripts
Editör: Jenny Sims, Editing 4 Indies
Düzeltmen: Michele Ficht

Contents

Adriana Locke tarafından
yazılan kitaplar Özet

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Sonsöz

Teklif Yazar
Hakkında

Books by Adriana Locke

Amazon Mağazam

İmzalı Kopyalar

Brewer Aile Serisi

Teklif | Düzenleme

Carmichael Aile Serisi

Flirt | Fling | Fluke | Flaunt | Flame

Landry Aile Serisi

Sway | Swing | Switch | Swear | Swink | Sweet

Landry Ailesi Güvenlik Serisi

Nabız

Gibson Boys Serisi

Crank | Craft | Cross | Crave | Crazy

Mason Ailesi Serisi

Kısıtlama | İlişki Anlaşması | İtibar | Pervasız | Acımasız | Kararlılık

Marshall Ailesi Serisi

Yapabileceğimden Daha Fazlası Doğru

İstisna Serisi

İstisna | Algı

Dogwood Lane Serisi

Tumble | Tangle | Trouble

Bağımsız Romanlar

Fedakarlık | Nereye Götürürse Götürsün | Yaralarda Yazılı | Şanslı On Bir Numara | Beni Sevdiğin Gibi | Tatlı Nokta | Hiçbir Şey Ama Hepsi | Şimdi ve Sonsuz Arasında

Tam okuma sırası ve daha fazla bilgi için www.adrianalocke.com adresini ziyaret edin.

Synopsis

USA Today çoksatan yazarı Adriana Locke, yepyeni Landry Security serisinin ilk kitabında baharatlı, yaş farkı olan, huysuz güneş ışığı, işyeri romantizmi sunuyor.

Troy Castelli, okyanusa bakan tek yataklı bir odaya tıkılmamız benim suçummuş gibi davranıyor. Bir sapığın evime girmesini ve ardından ölümümü detaylandıran tehditkâr bir e-posta göndermesini ben istemedim. Patronumdan Troy'u ve elit koruma yeteneklerini bana şehir dışına kadar eşlik etmesi için göndermesini de kesinlikle istemedim - gerçi bu konuda kızgın değilim.

Takım elbiseli, huysuz, gri gözlü kötü bir çocukla ücretli bir tropik tatil tam olarak bir yük değildir.

Ama bu benim irademe için büyük bir sınav.

Troy'un alfa koruyucu eğilimleri beni çılgına çeviriyor. Kibirli sırıtışı beni benden alıyor. Ama onun pek de masum olmayan dokunuşları, ateşli bakışları ve dokun ve öl hisleri patlayıcı kimyamızı ateşleyen son vuruş oluyor.

Birlikte olduğumuz süre uzadıkça, düşünceli dış görünüşü daha fazla kayıyor ve yontulmuş kasların altındaki gerçek adama bir göz atıyorum. Sadece gizemli geçmişini ortaya çıkarmaya değil, aynı zamanda sahip olduğumuz şeyin cennette bir kaçamaktan daha fazlası olduğunu fark etmesini sağlamaya kararlıyım.

Tabii önce sapığım beni yakalamazsa.

Birinci Bölüm

Troy "Paraşütle atlamak için paraşüte ihtiyacınız yok. Sadece bir paraşüte ihtiyacın var.
iki kez paraşütle atlamak için." Lincoln Landry kahve fincanının kenarından sırıtıyor, kendinden oldukça memnun.

Ama gerçekten, ne zaman değil ki?

Elimi alnımda gezdirip bugün evden çalışmama kararıma hayıflanıyorum. Misafir odasındaki masamda eşofmanlarımın içinde tek başıma tereyağlı tarçınlı tost yiyebilirdim. Onun yerine, burada bu adamla birlikteyim.

"Bu saçmalık için çok erken," diyorum.

"Hadi ama Castelli. Bir şeylerin peşinde olduğumu kabul etmelisin."

"Tek yaptığın, *Landry,* bir hobiye ihtiyacın olduğunu kanıtlamak."

"Bir sürü hobim var."

"Yalan söylemiyor," diyor Ford Landry, ofisime gelip kapıyı arkasından kapatırken. Karşıma, kardeşinin yanına oturdu.

Sabah güneşi ofisimin pencerelerinden içeri süzülüyor ve mekânı sıcak bir ışıltıyla dolduruyor. Bulutsuz gökyüzü mavinin mükemmel bir tonu ve kuşlar camın hemen dışında cıvıldaşıyor. Lincoln yirmi dakika önce içeri girene kadar gün çok umut vaat ediyordu.

"Az önce karın aradı," der Ford kardeşine.

Lincoln sinirlenir. "Karım *seni* neden arıyor?"

"Çünkü doğum günüm için bana yeni bir golf sopası almışsın ama Danielle bu sabah onu garajda buldu. Bilmemi istedi.

bu öğleden sonra Ellie'ye götüreceğini söyledi."

"Kahretsin," diye inledi Lincoln, başını sallayarak. "Onu nasıl buldu?"

"Çocuklarınızdan biri topunu kaybetmiş, o da onu arıyormuş." Ford sırıtıyor.

"Onun yerine kulübü buldum."

Masa sandalyemde geriye doğru sallanıyorum. "İçimden bir ses o kulübün Ford'a ait olmadığını söylüyor."

Lincoln omzunun üzerinden bakarak, "Tabii ki hayır, Ford'un değil," diyor. "Alınma ama."

"Alınmadım," diyor Ford gülerek. "Danielle'in bu konuda seninle uğraşmasını izlerken çok eğlenecekken nasıl alınabilirim ki?"

"Spor malzemelerimin garajı nasıl kapladığını anlatıp duruyordu ve sahip olduğum her şeyi elden geçirene kadar başka bir şey almayacağıma söz verdirtiyordu. Ama sonra titanyum bir sopanın ilanını gördüm. O güzel şaftı gördüğüm anda ona sahip olmam gerektiğini anladım. Vidaları bile çok seksi."

Ford, "İyi bir şey, çünkü görünüşe göre o vida bir süre boyunca yiyeceğin tek vida olacak," diyor.

"Belki, ama buna değerdi. O şaftı hayal edebiliyorum-"

Gülüyorum. "Bana kişisel bir sorun gibi geldi."

Ford bacaklarını önünde uzatıyor, belli ki eğleniyor. "Yani ona bunun benim için bir hediye olduğunu söylemeye mi karar verdin?"

"Kredi kartı ekstresinde alışverişi gördü. Panikledim. Ayaklarımın üzerinde düşünüyordum."

Homurdanıyorum. "Bunun senin için hiç iyi olmadığını biliyoruz."

"Benim için iyi çalışmayan ne? Ayaklarımın üzerinde düşünmek mi?"

Lincoln sorar. "Ayakta düşünmek senin sorunun değil. Hiç düşünmemek genellikle bir

Senin için mücadele ediyorum."

Ford, kardeşini dehşete düşürecek şekilde kıkırdar. Lincoln gözlerini deviriyor ve dikkatini telefonuna veriyor. Ford, kendisi de cihazını kontrol ederken ona bir dakika izin vermemi işaret ediyor.

Lincoln'ün görkemli girişinden önce topladığım kağıt yığınını karıştırıyor ve önem sırasına göre düzenliyorum. Dışarıdaki kuş sesleri dışında tek ses Lincoln'ün parmak uçlarının muhtemelen karısına yazdığı mesajları çılgınca tıklaması.

Danielle kızmayacak. En azından uzun süre. Lincoln'ü tanıdığım on beş yıl boyunca - ordudan ve Ford'un ailesinden ayrıldığım günden beri

Bana bir iş teklif etti. Kimsenin ona uzun süre kızgın kalamayacağını fark ettim.

Ben bile -ve bazen deniyorum.

"Görünüşe göre ikinci paraşütünü takıp eve dönmen gerekiyor," diyorum ve Lincoln kafasını kaldırdığında ona göz kırpıyorum.

Gözlerini kısıyor ama hayal kırıklığı kahkahaya dönüşüyor. "Sana kızamıyorum bile. Aferin sana."

"Ne kaçırdım?" Ford soruyor.

"Ona bir hayat kurması gerektiğini anlatmaya çalışıyordum," diyor Lincoln. "Yeni şeyler denemeli. Biraz yaşamalı."

Çok sevdiğim bir hayatım olduğunu söyleyerek karşılık vermeye başlıyorum ama telefonum önümde çalıyor. İsmi gördüğümde, masamdan kaydırdım.

"Bir saniye izin verir misiniz?" diyerek ekran kilidini açıyorum. Mesajı okurken dudaklarımda bir gülümseme hayaleti beliriyor.

Dahlia: Günaydın, günışığım! Kamyonetini park yerinde gördüm. Önce nasıl park edeceğini öğren. Çizgilerin arasında durmalısın, arka tarafın diğer park yerine girmemeli. Kontrol edemiyorsan büyük bir kamyon kullanma.
İkincisi, gitmeden önce uğrayıp beni görebilir misin?

Ford ve Lincoln'ün konuşması arka planda kaybolur.

Ben:
Hayır.

Asistanımın çillerinin sevimli küçük düğme burnunun köprüsünde bir araya geldiğini ve muhtemelen iki harfli cevabımı okuduğunda bıkkınlıkla tıslադığını hayal ediyorum. Dudaklarıma eğlence yerleşiyor.

Dahlia: <hüsrana uğramış emoji> Haftaya böyle başlamayalım.

Cevap vermiyorum. Bunun yerine gülümsemeye çalışıyorum ve geleceğini bildiğim mesaj telaşını izliyorum.

Üç... iki... bir...

O asla başarısız olmaz.

Dahlia: Geçen haftaki raporlarınıza ihtiyacım var.

Dahlia: Ve yeni ehliyetinin bir kopyası.

Dahlia: Ehliyetini yeniledin, değil mi? <kederli emoji>

Dahlia: Cuma günü takvimine bir hatırlatma koydum. Hatırlatmalarımı görmezden gelemezsin!

Dahlia: LANET OLSUN, TROY. BENİ GÖRMEZDEN GELME

Dahlia: Umarım Lincoln ofistedir ve seni deli ediyordur.

Sırıtırken dilim alt dudağımda geziniyor.

Dahlia: Büyükannem her zaman nefret kelimesini k u l l a n m a m a m ı çünkü çok güçlü olduğunu söylerdi, ama mezarında ters dönmediğinden emin olsaydım, bu konuşmanın içine sokardım. Onun yerine, şu anda senden hiç hoşlanmıyorum.

Ben: Ne var ne yok?

Dahlia: <ağlayan emoji> Bunu bana neden yapıyorsun?

Çünkü çok eğlenceli.

"Her şey yolunda mı?" Ford soruyor.

"Evet." Telefonumu yere bıraktım. "Bunun için üzgünüm."

Ford bana meraklı bir bakış attı ama Lincoln sırıttı. *Pislik*.

"Paraşüt benzetmesi kaba olsa da," diyor Ford, "bunu bir sıçrama noktası olarak kullanacağım."

"Kelime oyunu yapmak istemedim," diyor Lincoln.

"Bu hiç mantıklı değil Lincoln," diyorum.

"Evet, öyle. Paraşütü atlama noktası olarak kullanıyor. Uçaktan atlar gibi. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Bilmiyorum. Ama devam edelim." Dikkatimi tekrar Ford'a veriyorum. "Neyin içine atlıyoruz?"

Koltuğunda kayıyor. İçgüdüsel olarak ben de yerimde kıpırdandım.

Dünyada Ford için yapamayacağım hiçbir şey yok. Ona her şeyi borçluyum, en çok da sadakatimi. Ama onu, hoşuma gitmeyeceğini bildiği bir şey söylemek üzere olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum.

Şimdi olduğu gibi.

Ford boğazını temizler. "Clementine projesiyle ilgilenmesi için Calvin'i Los Angeles'a gönderiyorum."

"*Ne*?"

"Biliyorum." İç çekiyor. "Kızma."

Omurgamdan aşağı yavaş bir ürperti süzülüyor. *Derin bir nefes al Castelli.*

"Kızma mı? Kızmadım," diyorum. "Çünkü bana halletmemi istediğin yeni bir müşterin olduğunu söyleyeceğini biliyorum ve bu benim için sorun değil. Sorun değil."

Lincoln kaşlarını çattı.

"Seçme şansın var." Ford bana ihtiyatla bakıyor.

"Herkesin seçimleri vardır. Tıpkı şu anda sizin olduğu gibi."

Ona bakıyorum, profesyonel ilişkimizi yarıp geçmeye ve *savaş bölgesinde* arkadaşmışız gibi ona vurmaya çalışıyorum. Niyetimden biraz daha agresif görünebilir. Ford'un ya da patron *olduğu* için benim şansıma, bana bunu söylemiyor.

"Unutmayalım ki hiçbir konuda söz hakkım yok," diyor Lincoln, ellerini göğsünde birleştirerek. "Ben sadece buradayım."

Ona dönüyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Tam olarak

neden buradasın?" "Moral desteği."

"Ahlaki destek mi?" Ford soruyor. "Troy'a görev seçeneği sunuyorum, onu kovmuyorum. Senin manevi desteğine ihtiyacı yok."

Lincoln alay eder. "Troy'un sinirleneceğini söyleyen sendin. Belki de seni zorlamak için özel yeteneklerini kullanmaya karar verirse diye sana manevi destek sunmak için buradayım."

Ford ona karşılık veriyor ve Lincoln'den hızlı bir karşılık alıyor. Telefonuma baktım.

Dahlia: Beni görmeye geliyor musun, gelmiyor musun?

Dahlia: Theo beni görmeye geldi ve ben onunla doğrudan çalışmıyorum bile.

Dahlia: Birinin beni sevmesine sevindim.

Dahlia: Belki Becca'ya seni Theo'yla takas etmek isteyip istemediğini sorarım.

Nefesimin altında kıkırdıyorum, parmaklarım ekranda uçuşuyor. Kendimi durduruyorum ve gönder tuşuna basmadan önce metni okuyorum. *Tanrı'ya şükür*.

Theo'ya siktirip gitmesini ve ofisinden uzak durmasını söyle.

Kelimeleri geri alıyorum ve yanaklarımın düşündüğüm kadar kızarmamış olmasını umarak sertçe nefes veriyorum.

Dahlia Lovelace beni çözüyor. Beni sinirlendiren her şey onda var. Alışkanlık olarak geç kalır. Bulabildiği her düğmeye basıyor.

beni sinirlendiriyor. Kadın her zaman mutlu.

Ve o çılgınca zeki, her şeyi yapabilecek kapasitede ve o kadar güzel ki, doğru düzgün göremiyorum.

Son iki yıldır onunla birlikte çalışmak, dünyanın en büyük pop yıldızını güvende tutmaya çalışmaktan daha büyük bir meydan okuma oldu. Her gün kendime onun *yasak* olduğunu, dokunulmaz olduğunu hatırlatıyorum. Asistanımla sınırı aşmak tamamen profesyonelce olmasa bile, bunu ona yapamazdım. Taşıdığım bokla olmaz.

Bunu en kötü düşmanıma bile yapmazdım.

Dahlia: İşi zorlaştırma Troy. <göz kırpan emoji>

Bu kelimeleri yazarken öpülesi dudaklarını arsız bir sırıtışla birbirine bastırdığını hayal ediyorum. *Zorlaştırma mı? Çok geç.*

"Peki seçeneklerim neler?" Sanki bir dakikalığına konuşmamızın dışına çıkmamışım *ve* cevabı zaten bilmiyormuşum *gibi* soruyorum. "Hadi şu işi bitirelim."

Ford'un çenesi gerilir, darbeye hazırlanır. "İlk tercihiniz altı hafta daha Laina Kelley'nin ekibiyle çalışmak."

Biliyordum. "Neden her seferinde bu pop yıldızı saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda olduğumu anlamıyorum."

"Çünkü özellikle *seni* istiyor," diyor Ford. "Senin bir kahraman olduğunu düşünüyor."

"*Hadi ama*. Düğününden kaçtığında onu ben bıraktım - bu arada bunu yapmak için para aldım. Kahramanlık sayılmaz."

Ford'un bakışı bana onu *sadece* kiliseden uzaklaştırmadığımı hatırlattı. Ayrıca geçen ay film yıldızı eski sevgilisiyle olan bir durumu yatıştırdım, pislik babasını fiziksel olarak mülkünden uzaklaştırdım ve onun için bir kurşun yedim -kurşun geçirmez yelekler için Tanrı'ya şükürler olsun-.

"Biliyor musun, bana kahraman diyen insanlar da var." Lincoln gururla başını sallar. "Bazen iltifatı kabul etmek zorundasınız."

Ellerimi telefonumun üzerinde masaya koyuyorum. Görmezden gelmem gereken bir mesajla avuçlarımda vızıldıyor. "Tabii ki, ne demek istediğimi biliyorsun. Hayat kurtarmak ve orta sahadan sayı yapmak. Aynı şey."

"Bu seçeneği sevmediğini biliyorum," diyor Ford, kardeşine yönelttiğim iğneyi görmezden gelerek.

"Ford, neredeyse Lincoln'ün güvenlik ekibine atanmayı tercih ederdim-"

"Hey!"

"-Laina'ya geri dönmek zorunda kalmaktansa," diye devam ediyorum. "Sorun o değil. O harika biri ve kocasını da gerçekten seviyorum. Çok iyi biri. Ama ne zaman bir binanın dışına çıksa, çok fazla çığlık, ağlama ve... *aptallık oluyor.*" Bununla tekrar mücadele etme düşüncesiyle iç çekiyorum. "Ezra'ya ne dersin? O harika olur. O atmosferi sever."

Ford, "Ezra şu anda Graham'ın ekibinin lideri," diyor.

"Kimse kardeşimizin peşinden gitmiyor," diyor Lincoln homurdanarak. "G onları ölümüne sıkar. O kendi kişisel savunma sistemi. Biri ona doğru gelirse konuşmaya başlamasını söyle. İki cümle sonra giderler. Ona hızlı konuşmasını söyleyin, o zaman altın değerinde olur."

Her ne kadar Lincoln'e gülmek ve egosunu beslemek istemesem de, bunu yapıyorum.

"İyi." Ford omuz silkiyor. "Sebastian'ı Abbott'larla olan görevinden geri çağırabilirim çünkü seyahatleri sona erecek ve normal detaylara dönecekler. Laina Sebastian konusunda rahat. Ama bunu yaparsam, ikinci seçeneği kullanmış olursun."

"Hangi..."

"Tatile çıkıyorsun."

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum. "Lincoln'ü bu sabah buraya paraşütlerle yaşamayı tartışmak için mi gönderdin, bir şekilde sahneyi hazırlamaya çalışmak için mi?"

Ford kaşlarını kaldırdı. "Lincoln'ü sana yağ çekmesi için buraya göndereceğimi mi sanıyorsun?"

"Evet, iyi noktaya değindin." Sandalyemi geri itiyorum. "Tatile ihtiyacım yok, Ford."

"Yıllardır izin kullanmıyorsun," diyor Ford. "Senin için endişelenmeye başlıyorum. Herkesin bir molaya ihtiyacı vardır."

"Ben öyle değilim. Tatil demek oturup hiçbir şey yapmamak demek. Bu da düşünmek ve hayat hakkında kafa yormak için elimde çok fazla zaman olması demek."

Bunu anlaması gereken biri varsa o da sensin Ford. Sadece ikimizin anlayabileceği sessiz bir bakış alışverişinde bulunuyoruz.

"Atlas Pazartesi günü Laina'nın görevinden ayrılıyor," diyor Ford. "Onun ekibiyle Nashville'e mi yoksa tatile mi gideceğine karar vermek için Cuma gününe kadar vaktin var." Bakışlarını benimkilerle aynı hizaya getiriyor. "Sağlığına ihtiyacım var dostum. Lütfen tatili düşün."

Nefesim daralıyor ve oda durgunlaşıyor.

Bu, son on sekiz aydır tekrarlanan bir konuşma oldu ve her seferinde kaçmayı başardım. Ama Ford'un sert bir tavır alacağı günün geleceğini biliyordum. Ve şimdi, i ş t e buradayız.

Ford ve ben ordudan emekli olduktan sonra hayatımın darmadağın olmasını engelleyen tek şey Landry'lerin bana sunduğu fırsatlardı. Beni en dip noktamdan bu noktaya g e t i r d i l e r.

Georgia Valisi olarak Ford'un kardeşini süslü arabalarla etkinliklere taşıyacağımı hiç hayal etmemiştim. Ben kim oluyordum da her gün pahalı takım elbiseler giyiyordum? Amerika Birleşik Devletleri'nin önde gelen güvenlik şirketinin sağ kolu olmayı nasıl başardım?

Bunların hepsi Ford sayesinde oldu. Hem orduda hem de ordu dışında hayatımı kurtardı. Ve bunun için her zaman onun yanında olacağım... bu sevmediğim işleri kabul etmem anlamına gelse bile.

Ford ayağa kalkarak, "Bugün birkaç toplantım var," dedi. Lincoln da ayağa kalkar. "Benimle gelmek ister misin? Dönüş yolunda öğle yemeği yeriz."

"Ben de gelebilir miyim?" Lincoln soruyor. "Henüz eve gitmek istemiyorum." Ford'un omzu kardeşine çarpıyor.

"Elbette," diyorum. "Önce burada birkaç şeyi halledeyim."

"Sorun değil. Zaten yapmam gereken birkaç şey var." Kapıyı açtı ama bana geri döndü. "*Oh-hey*. Bir şey daha var."

"Öyle mi?"

"Uğrayıp Dahlia'yı gör. Telefonunun bu sabah bozulmuş olabileceğini düşündüğünü söyledi." Ford sırıtıyor.

Tabii ki öyle yaptı. "Elbette."

Ayağa kalkıyorum, kravatımı düzeltiyorum, sonra telefonumu cebime atıyorum. Midemde bir şeyler kıpırdanıyor, damarlarımda bir enerji patlaması yaşıyorum.

Lincoln ve ben o kadar da farklı olmayabiliriz. İkimiz de hayatımızdaki kadınlardan korkuyoruz. Sadece çok, *çok* farklı nedenlerden dolayı.

İkinci Bölüm

Dahlia

"Bu hafta sonu bir içki iyi olur," diyorum, ofisimin penceresinin dışındaki bakımlı çimenlere bakarak. "Cuma günü işten sonra nasıl olur?"

En iyi arkadaşım, Morgan, telefonda tezahürat yapıyor.

"Kes şunu," diyorum gülerek. "O kadar uzun zaman olmadı. Seni daha iki hafta önce gördüm."

"Sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyor. İş seyahatim ve senin ilişki sorunların arasında-"

"Artık ilişki sorunlarım yok." Topuklarımın üzerinde dönüyorum. "Seninle bir şeyler *içmek* için buluşabilirim!" Elimi göğsüme vuruyorum. "*Lanet olsun sana, Troy.*"

Gıcırdayarak durduğumda kalbim küt küt atıyor.

Troy'un varlığına hazırlanmak için zamanım varken sakin kalmak yeterince zor. Beni gafil avladığında etkilenmemiş gibi görünmek neredeyse imkansız.

Masamın karşısındaki sandalyede rahat bir şekilde oturuyor, dizlerini iki yana açmış. Hızlı bir bakış, konuşmamı bitirmemi beklediği izlenimini verebilir. Daha derin bir bakış aksini söylüyor.

Troy Castelli'nin kare çenesi gergin. Gri gözleri şimşek çakmadan hemen önceki fırtına bulutlarından farksız. Dirseği

Sandalyenin koluna oturuyor ve başparmağının altıyla sanki kaderime karar veriyormuş gibi alt dudağını okşuyor.

Tam bir ruh hali, nefesimi kesen seksi, tehlikeli bir titreşim. "Kendini topla," diye tıslıyor Morgan telefonda. "Seni duyuyorum buradan nefes nefese."

Gülüyorum, nefesimi bırakıyorum ve daha uzun duruyorum. "Bunun için üzgünüm Morgan. Bir iş arkadaşım kapıyı çalmadan *kaba* bir şekilde ofisime girdi."

Troy tek kaşını kaldırıyor ve elini indiriyor. İstese bile daha sıkılmış görünemezdi.

"Eğer kartlarını doğru oynarsan, girdiği tek şey bu olmayacaktır." Kıs kıs gülüyor. "Cuma içkileri, değil mi?" Onu görmezden gelerek soruyorum. "Seni bu hafta içinde ararım. bir zaman ve yer seçmek için."

"Evet ve sakın beni ekmeye kalkma. Buna ihtiyacım var."

Masama yaklaşırken Troy'un bakışlarını tutarak gülümsüyorum. "Benim de ihtiyacım var. Yakında konuşuruz."

"Güle güle."

Aramayı sonlandırıyorum ve telefonumu bilgisayarımın yanına koyuyorum. Ben otururken Troy'un gözleri benimkilere bakıyor.

"Theo kapıyı çalıyor," diyorum. "Olması gerektiği gibi."

"Olması gerektiği gibi, ha?" Masama yaslanarak soruyorum. "O zaman sen neden yapmayasın?"

Troy sadece bana bakıyor.

Bu adam. "Bugün çok huysuzsun. Sana atıştırmalık bir şeyler getirmemi ister misin?" Ağzında alaycı bir gülümseme beliriyor.

Gözlerimi deviriyorum ve bilgisayarımı uyandırıyorum. "Seninle uğraşmak için yeterince para almıyorum."

"Telefondaki kimdi?"

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Ne?"

"Telefondaki kimdi?" Bakışlarımı rehin alarak doğruluyor. "Kulağa iş konuşması gibi gelmiyordu."

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Onlarla Cuma günü bir şeyler içmek için buluşacaksın - yer belirlenecek. Bu bana kişisel bir randevu gibi geliyor."

Ona bir *Troy* çekiyorum ve kaşlarımı kaldırarak en ilgisiz bakışımı atıyorum. Göremediği şey ise içimin eriyip bir yapışkan yığınına dönüşmesi.

Troy ve ben Landry Güvenlik'teki ilk günümden beri birlikte çalışıyoruz. Kağıt üzerinde, hiç de iyi anlaşmamamız gerekirdi. O huysuz ve asık suratlı. Ben mutlu uyanıyorum. O pragmatik ve mantıklıdır, bazen çileden çıkaracak kadar. Ben çoğu konuda iyimserim, bu da onu son derece rahatsız ediyor. Troy herkesten uzak durmak istiyor ve ben kelimenin tam anlamıyla kucaklayıcı biriyim. Tüm bunlara rağmen, birbirimize uyuyoruz.

Her nasılsa.

Kahve fincanımı kendime doğru çekerek, "Ben buna *randevu* demezdim," diyorum. Duyularımı kahvenin harika aromasıyla doldurmayı umarak derin bir nefes alıyorum. Onun yerine Troy'un parfümünü ciğerlerime çekiyorum. Baştan çıkarıcı ve erkeksi; heyecan ve biraz da tehlike vaat ediyor.

Çok uygun.

"*Siz* buna ne derdiniz?" diye soruyor.

Sesinin tonu tüylerimi diken diken ediyor. "*Seni ilgilendirmez* derdim."

Gözleri kararıyor. Sırıtıyorum.

İçkimi yudumlamadan önce, "Sanırım Lincoln'ü erkenden gördün," diyorum. "Bu sabahki kontrolsüz neşenin tek açıklaması bu."

"Biliyor musun, onun Ford'un kardeşi olması beni hâlâ şok ediyor."

"Değil mi? Ford Bay Ciddi ve Sorumluluk Sahibi, Lincoln ise ..." "Aptalın teki."

Gülüyorum. "Bu şekilde ifade etmeyecektim ama demek istediğim, haksız değilsin."

Troy da kıkırdar. "Hayır, o iyi bir adam. Onun için doğru ruh halinde olmalıyım, ama kolayca idare edilebilir. Sadece baş ağrısı."

"Ah, *şu haline bak,*" *diye* takılıyorum. "Bana karşı yumuşuyorsun, Castelli." "Benimle ilgili yumuşak bir şey yok, Doll."

Yanaklarım kızarıyor, tıpkı bana her *bebek* dediğinde olduğu gibi. Bunun sadece ismimin kısaltılmış hali olduğunu biliyorum. Bu bir sevgi ifadesi değil. Yine de samimi *hissettiriyor,* öyle demek istese de istemese de.

Koltuğumda kayıyorum. "Devam edelim, ehliyetini yeniledin mi?"

"Takvimimdeki üç hatırlatmayı nasıl görmezden gelebilirim?"

"Yapamazdın. Bu yüzden oradaydılar."

"Cumartesi sabahı yeniledim. Sadece iki saat sırada beklemek zorunda kaldım." Yüzünü buruşturuyor. "Zamanımı harcamak için harika bir yol."

"Neden internetten yapmadınız?"

"Sistem sürekli hata veriyordu."

"Zavallı sen." Kahvemden bir yudum daha almadan önce gülümsüyorum. "Ford sana bir sonraki görevimizi verdi mi?"

Ağzının köşesi seğiriyor. "*Görevimiz*, ha?" "Evet, *bizim görevimiz*. Biz bir takımız, unuttun mu?"

"Bu sefer ekip çalışmamızın ofis kısmını benim yapmama izin versen ve saha işini sen yapsan nasıl olur?"

Bilerek başımı sallıyorum.

"Nihayet." "Sonunda ne?"

"Sonunda baş belası olduğumu kabul ediyorsun." Başını sallayarak alay ediyor.

"Bunu biliyorsun Castelli. Takım elbise ve kravat giymiyorum ve kesinlikle düz ayakkabı giyiyorum çünkü kötü adamları topuklu ayakkabılarla kovalayamam."

Gözlerinde eğlence titreşiyor.

"Ama ben gözlemciyim ve bana bir ya da iki kez korkutucu dendi," diyorum. "Kahretsin, zamanın yarısında benden korkuyorsun."

"Söylediğin saçmalıklara inanmanı seviyorum." "İnanmıyormuş gibi yapmana bayılıyorum."

Beni dikkatle ve gülümseyerek izliyor. Yüzündeki çizgiler yumuşuyor ve omuzlarındaki gerginlik azalıyor.

Bir sıcaklık seli tüm vücuduma yayılıyor ve yanaklarımın elmacıklarında birikiyor. Kahvenin sıcaklığının, fark ederse kızarma için sağlam bir mazeret sağlayacağını umarak bir yudum daha içiyorum ve sonra sohbeti yeniden işimize yönlendiriyorum.

"Peki sırada ne var?" Ben soruyorum.

Ellerini sandalyenin kollarında gezdiriyor ve iç geçiriyor. "Bilmiyorum. Ford bana bir seçenek sundu." "Seçim mi? Bu çok eğlenceli." "Eh, pek sayılmaz."

"Benim seçmemi ister misiniz? Açık fikirli ve aklı başında biriyimdir. Bu işte iyi olabilirim."

Uzun bacaklarını önüne doğru uzatıyor.

"Dur tahmin edeyim," diyorum. "Birinci seçenek ... yine Brewers ile çalışmak mı?"

"Hayır."

"Tamam. Landry'lerden birinin yanında kalmaya ne dersin?"

"Olmaz."

Dudaklarımı yaladım. "Laina Kelley sözleşmesine geri dönmek istemediğini açıkça belirtmiştin. O yüzden öyle olmadığını umuyorum."

Gözlerindeki alev bana bunun tam olarak böyle olduğunu söylüyor. Troy'un adına içimi bir kızgınlık kaplıyor.

Kelley görevinden birden fazla kez alınmayı talep etti ve çok fazla talepte bulunmadı. Troy kendisinden ne istenirse yapıyor ve çok da iyi bir iş çıkarıyor. Ford'un Troy'dan geri dönmesini istemesi beni kızdırıyor.

"Umarım ona hayır demişsindir," diyorum, omuzlarım gergin. "Diğer seçenek de pek parlak sayılmaz."

Kupamı bir gümbürtüyle yere bıraktım. "Neydi o?" "Tatile çıkmamı istiyor." Troy iç çekti.

Hem gerçek hem de mecazi anlamda dilimi ısırıyorum.

Troy burada çalışmaya başladığımdan bu yana bir kez hastalandı ve İK'ya inanılırsa Landry ailesi tarafından istihdam edildiği süre boyunca toplam üç kez hastalandı. Bu şirket için her şeyini veriyor; Ford'a olan sadakati sınır tanımıyor. Ford'un da Troy'u bu konuma getirmesi beni gerçekten kızdırıyor.

Onun da bir tatile ihtiyacı olduğunu düşünsem bile.

"Ne yapacaksın?" Düzgün bir sesle soruyorum.

"Bilmiyorum amına koyayım. Bana cumaya kadar bilmesi gerektiğini söyledi. Sanırım bekleyeceğim ve başka bir iş çıkmasını umacağım."

"Ford'a Kelley davasında çalışmayı reddettiğimi söylememi ister misin? Eğer ikimiz de çalışmayacağımızı söylersek, o ne yapabilir ki?"

Troy'un gözleri parlıyor. Bu savunmasızlık anı kalbimi kabartıyor.

"Onunla dövüşeceğim." Sırıtıyorum. "Ford'un özel harekâtçı falan olduğunu biliyorum ama beni elinde copla görmedi. Lisedeyken bando takımında majördüm. Sopayı nasıl kullanacağımı bilirim."

"Öyle mi?"

"Şaşırmış olamazsınız. Yaptığım her işte iyiyimdir."

Gözlerindeki sıcaklık midemi sıkıştırıyor. Kollarımda t ü y l e r i m diken diken oluyor ve konuyu değiştirmek için çabalıyorum. Beynim benim ve belli bir *sopanın* görüntüsüyle kızarıyor.

Neyse ki Troy bana bir iyilik yaptı ve bunu benim için değiştirdi.

"Cuma günü kiminle içki içeceksin?" diye soruyor, alt dudağını dişleyerek.

"Sana söyledim, bu seni ilgilendirmez."

"Theo mu?"

"Hayır." Gülüyorum. "Gerçekten Theo ile içki içeceğimi mi düşünüyorsun?" Omuz silkiyor.

"*Seni ilgilendirmese de,*" diye tekrarlıyorum, "arkadaşım Morgan'la çıkıyorum. Bir süredir takılmıyorduk, bu yüzden Cuma günü işten sonra buluşacağız."

"Sana tek boynuzlu at doğum günü pastası yapan Morgan mı?"

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu o. İyi hafıza."

Tekrar omuz silkiyor.

"Şehir dışında çalışıyordu," diyorum. "Ben de Freddy'den ayrılmakla u ğ r a ş ı y o r d u m . . . "

Freddy'nin adını söylediğim anda hata yaptığımı anladım.

Troy öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ne ne demek?" Ne demek istediğini çok iyi bildiğim için soruyorum.

"*Ayrılıkla başa çıkmak mı*?"

İnledim. "Bunun bir anlamı yok Troy. Kötü bir kelime seçimiydi."

"Onları sen seçtin."

"Ve şimdi onları seçmiyorum."

Başını boynunun etrafında döndürüyor. "Saçmalamayı kes, Doll." "Sen benim iş arkadaşımsın. Sana bir açıklama borçlu değilim."

Gözlerini kısar. "Hayır, bilmiyorsun. Ama yine de bana söyleyeceksin."

Sandalyeme çöküp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Troy bakışlarıyla beni koltuğa mıhlıyor. Bu yoğunluk beni kıvrandırıyor.

Yapmak istediğim son şey Freddy'i herhangi biriyle tartışmak. Ama dünyada bu konuda konuşmak istediğim son kişi Troy.

"Ayrıldık," diyorum açıkça. "Her şey yolunda. Her şey yolunda. Freddy sadece gerçeği kabullenmekte zorlanıyor ve bu biraz zorlu bir süreç oldu."

"Bunu tanımla."

"Tanımlamamayı tercih ederim."

Çenesi esniyor. "Seninle taşak mı geçiyor?"

"*Hayır,*" diyorum, kontrollü görünmek için nafile bir çabayla dik oturarak. "Sana her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Şimdi bu konuda konuşmayı bırakalım. Sen sadece benim

İş yerinde kişisel bir konuşma yaptığım için kıçımı tekmeliyorsun ve şimdi de burada seninle kişisel bir konuşma yapmam için beni kışkırtıyorsun."

"Bu farklı."

"Pek sayılmaz." Yüzümü ona döndüm. "Geçen haftaki evraklarınızı sisteme yüklediniz mi? Öğlene kadar tüm faturalarınızı kodlayıp muhasebeye göndermem gerekiyor."

Sanırım benimle tartışmak için ağzını açtı. Bunu önlemek için, tek kelime edemeden sözünü kestim.

"Şehirde olduğun için kamyonetini yarın bakıma aldırdım," diyorum. "Sabah dükkâna götür. Senin için ödünç bir araç hazırlayacaklar. Çarşamba günü için de muayeneni ayarlayacağım. Seni Dr. Manning'e nasıl götüreceğimi bulmaya çalışıyordum ama bütün hafta burada olacağın için seni araya sıkıştırmasını sağlayacağım. Tamam mı?"

"Fiziksel testlerimin yıl sonuna kadar geçerli olduğunu sanıyordum." "Yanlış düşünmüşsün. Üç hafta içinde süresi doluyor."

Gülümsüyor. Bebekçe bir gülümseme ama yine de gülümsüyor. "Bana haber ver, orada olacağım."

"Aferin oğlum."

İnliyor ve beni güldürüyor.

"Bugün yapacak çok işim var, o yüzden defolun," diyorum ve kapıya doğru işaret ediyorum. "Lütfen evraklarınızı yükleyin ki bu sabah muhasebeden Norm beni almaya gelmeden önce işleme koyabileyim."

Kolçakları kavrayıp ayağa kalkmadan önce duraksıyor.

Vücudu sandalyeden santim santim açılıyor. Her hareketinde kolonyasının kokusu üzerime siniyor. Bana bakarken 1.80 boyundaki gövdesine, geniş omuzlarına ve fıçı gibi göğsüne bakıyorum. Ürpermemek elde değil.

"Teşekkürler," diyor küçük bir baş sallamasıyla. "Ne için?"

Omuz silkiyor ve kapıya dönmeden önce bakışlarını üzerimde gezdiriyor. "Geçen haftanın evrakları bir saat içinde sistemde olacak."

"Teşekkür ederim."

Kapıyı çekip açıyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "Bir şey daha var." "Neymiş o?"

"Freddy'ye gerçeği kabul etmesini söyle, yoksa ona yardım edeceğim."

Troy çenesini göğsüne yaslayıp ofisimden çıkarken çenem düşüyor. Kapıyı arkasından kapattı.

Uzun, derin, sabit bir nefes alıyorum ve üflüyorum.

Troy başka biri olsaydı ve onunla başka bir yerde karşılaşsaydım, bu çekime anında teslim olurdum. O adamın seksi, nasırlı ellerinde macun olurdum. Ama şansıma, beni ne kadar çok becermek istediğini fısıldamak yerine, sadece benimle sevişiyor.

Neden bu kadar karmaşık olmak zorunda?

Sırıtıyorum.

Neden bu kadar muhteşem olmak zorunda

ki? Sırıtışım somurtmaya dönüşüyor.

Ve neden kesinlikle yasak olan bir adama bu kadar ilgi duymak zorundayım?

İçimi çektim ve işime geri döndüm.

Üçüncü Bölüm

Dahlia

"Evim, güzel evim," diyorum, arabamın kornası arkamda üç kez çalana kadar fob'a basıyorum.

Yumuşak bir esinti araba yolundan hafifçe esiyor ve beraberinde çiçeklerin tatlı kokusunu getiriyor. Yanan turuncular, canlı kırmızılar ve görkemli morlar akşamın erken saatlerinde gökyüzünü boyuyor. Uzaktan çocuklar gülüyor.

Pencereleri batan güneşin sıcak ışıltısını yansıtan düzenli evler, mahallenin büyüleyici sokaklarında sıralanıyor. Verandalardan eğrelti otları sarkıyor. Bisikletler ön bahçelerde sahipsiz duruyor. Neredeyse her adreste bir barbekü var, bu bir yıl önce taşındığımda eğlenceli bulduğum bir şeydi.

Artık bende de bir tane var.

"İşte benim kız arkadaşım," diye sesleniyor solumdan bir ses. Omzumun üzerinden baktığımda komşum Burt'ün verandadaki salıncağından buruşuk elini salladığını görüyorum.

Gülüyorum. "Selam yakışıklı. Günün nasıl geçti?"

"Artık evde olman daha iyi. Yardım ister misin? Bütün o eşyaları düşürmek üzereymişsin gibi görünüyorsun."

Üç paket servis kutusu ellerimi dolduruyor ve spor çantam sol kolumun kıvrımından sarkıyor.

"Bir şey taşımak için yardıma ihtiyacım yok," diyorum. "Ama eğer açsan Hillary's House'dan fazladan bir hamburgerim var."

Gözleri o kadar parlıyor ki verandamdan bile görebiliyorum.

Ön kapıyı açıyorum, Burt arkamdan girebilsin diye o şekilde bırakıyorum. Çantamı bir sandalyeye bırakıyorum ve yemek kaplarını mutfağa taşıyorum. Bu akşamki yemeği tezgâha bırakırken dün gecenin kızartması havada asılı kalıyor.

Bu şehir evinde beni ikna eden şey mutfak oldu. Tavan penceresi mekâna o kadar çok güneş ışığı girmesini sağlıyor ki mutlu *hissettiriyor.* Odayı kim tasarladıysa, mümkün olduğunca fazla depolama alanı ekleyerek hiç yer harcamamış. Buzdolabı da yepyeni ve alan için *neredeyse çok* büyük - ki buna bayıldım. Çocukluğumdan kalma magnet koleksiyonumu barındırıyor.

Başımı iki yana sallayıp sırıtıyorum ve yeni eklediklerimi sağ üst köşedeki yerlerine geri koyuyorum. Morgan bunları bana iki hafta önce seksle ilgili bir sohbetin ardından doğum günüm için şaka olarak vermişti. İkisi de ortasında bir su tabancası olan dairelerden oluşuyor ve bir mıknatısın kenarına *I squirt,* diğerinin kenarına ise *Super Soaker* kelimeleri basılmış.

Burt onları hemen fark etti ve duymak istersem paylaşabileceği hikayeler hakkında benimle dalga geçti. Ben istemedim. Şimdi zaman zaman onları buzdolabımın etrafında gezdirerek benimle dalga geçiyor.

"Hillary'nin evinden hamburgerler, ha?" Burt soruyor.

"Ve çikolatalı kek."

"Bir Pazartesi gecesi için oldukça süslü."

Ona gülümsedim. "Kutlama yapıyoruz."

"İyi bir kutlama için her şeyi yaparım, ama ne olduğunu bilmek yardımcı olur. Sana komşunun çiçeklerinden mi alsaydım? Suçu sokağın karşısındaki çocuklara atabilirdim. En büyükleri bu sabah köpeklerini gezdirdi ve küçük pislik benim bahçeme sıçtı."

Kıkırdamam pek hoş karşılanmadı. "Ona temizlettin mi?"

Elini havada salladı. "Hayır, o eve gittikten sonra yaptım."

Kıkırdamam kahkahaya dönüşüyor.

"Ama ona bir dahaki sefere kaka torbası getirmesini söyleyeceğim, yoksa bahçelerine atacağım," diyor gülümsemeye karşı koyarak. "Şimdi, neyi kutluyoruz?"

"Bugün işten sonra dört değil *beş* mil koşabilen bir kıza bakıyorsunuz. Bunun bir ödülü hak ettiğini düşündüm."

"Bir hamburger ve kek 5 mil koşmanın amacını ortadan kaldırmaz mı?" "Kesinlikle hayır."

Gür kaşları birbirine çarpıyor. "Düşünürseniz, beş mil koşmak sağlığınız için bir ikramdı. Kahve ya da kek ikramına da ihtiyacın yok."

"Bir ikrama ihtiyacın var gibi görünüyor," diyorum ona göz kırparak.

Gözlerini deviriyor.

"Ayrıca," diyorum, buzdolabından kendim için su ve Burt için sakladığım şekersiz sodayı alarak, "söz konusu ikramdan yararlanacak biri için fazlasıyla yargılayıcı davranıyorsun."

Arka bahçeme bakan pencerenin yanındaki küçük masaya oturuyoruz. Ben yerimi almadan önce Burt yemeğine daldı. Öğle yemeği yiyip yemediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Burt ve ben, onun deyimiyle, taşındığım günden beri *en iyi komşularız.* Yetmiş beşinci doğum günüydü ve doğum gününü, üniversite öğrencilerinin büyük bir kamyondan kutularımı boşaltmasına nezaret ederek geçirdi. Neredeyse yatak başlığımı kıracaklarken bitişik çimenliklerimizde koşturdu ve onlara göz kulak oldu. Ben kendimi tanıttım, o da aynısını yaptı ve o zamandan beri dinamik bir ikiliyiz.

"Freddy'den haber var mı?" Burt peçeteyle ağzını silerek sorar.

Midem sıkışıyor. "Evet, aslında. Bugün bana mesaj attı. Birkaç kez."

"Sana ne için mesaj attı?"

"Onun güneş gözlüklerinden bende de olduğunu sanıyor ama bende yok."

"Gerçekten böyle mi düşünüyor, yoksa sadece dikkatini çekmeye mi çalışıyor? Yoksa seni rahatsız etmek için mi buraya gelmeye çalışıyor?"

Burt'ün iri kahverengi gözlerindeki endişeye gülümsüyorum. "Kim bilir?" Ayağa kalkıyorum ve telefonumu almak için çantama yöneliyorum. "Bahse giren bir kadın olsaydım, onları rehin verdiğini söylerdim."

"Evet, muhtemelen haklısın. Uyandığına ve o çocuktan kurtulduğuna sevindim."

Ben Freddy'nin son mesajını okurken, Burt monologuna devam ediyor ve Freddy'nin kötü bir erkek arkadaş olmasının tüm nedenlerini detaylandırıyor.

Freddy: Bırak da gelip bakayım. Onları nerede bırakacağımı biliyorum. Ayrıca, onları aramak için zamanını boşa harcamana gerek yok, bebeğim. Ne kadar meşgul olduğunu biliyorum.

"Seninle çıkmak zamanımı boşa harcamaktı," diye mırıldanarak masaya dönüyorum.

Ben: Burada değiller.

Cevap vermek için hiç vakit kaybetmiyor.

Sadece seni görmek istiyorum.

Telefonumu yüzüstü yemeğimin yanına çevirerek inliyorum. "Ona geri mesaj attın, değil mi?" Burt soruyor.

"Evet. İyimser beynimle ona gözlüklerin burada olmadığını söyleyebilirdim ve o da giderdi - en azından bir süreliğine. Ama o doğrudan *seni görmek istiyorum kısmına geçti,*" diyorum onun ses tonuyla dalga geçerek. "Altı hafta oldu. Sonsuza dek ayrıldığımızı ne zaman anlayacak?"

"Muhtemelen asla. Kabul et, sen bir avsın. Kafasının içinde yarım beyni olan her genç seninle çıkmak ister. Hatta seninle evlenmek bile isterler ama bugünün çocukları bizim zamanımızdaki gibi evliliğe meraklı değiller."

Bir kızartmanın ucunu kemiriyorum. "Bir gün evlenmek istiyorum." "Bu beni şaşırtmadı."

Bu beni şaşırttı. Kalan kızartmayı ağzıma attım.

Ben büyürken, evlilik hiçbir zaman bir hedef olmadı. Bekâr annemin hayatını bir erkek olmadan sürdürdüğünü gördüm. İki işte çalışıyor, beni büyütüyor ve halinden memnun görünüyordu. Hayatta tek istediğim onun gibi bağımsız, güçlü ve mutlu olmaktı.

Gerçeği ancak onun ölümünden sonra anlamaya başladım.

Ve şimdi, bu bilgiyle donanmış olarak, annemin elde edemediği sonsuz mutluluğu arzuluyorum. Yalnız yaşlanmak istemiyorum. Her gece tek başıma uykuya dalmak istemiyorum. Biri tarafından tam ve eksiksiz olarak sevilmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum.

Ben de birini sevmek istiyorum.

"Kendinizi ne tür bir adamla evlenirken görüyorsunuz?" Burt soruyor. "Sanırım çok yaşlıyım."

Gülüyorum. "Şey, çocuk sahibi olmayı umuyorum ve sanırım sen vazektomi yaptırdın, yani..."

O da gülüyor, gözlerinin etrafındaki çizgiler kırışıyor. "Evet. Sorun bu. Sorun da bu zaten, vazektomim."

"Bunun için beni suçlayamazsın."

"Bunun için beni de suçlayamazsınız. Bir kamyon şoförüyseniz ve seyahatleriniz sırasında birilerini hamile bırakmadığınızdan emin olmak istiyorsanız, yapmanız gerekeni yaparsınız."

Hafifçe kıkırdıyoruz.

"Ne tür bir adamla evlenmek istediğimi bilmiyorum," diyorum bir kızartma daha kaldırarak. "Zeki olmalı. Komik olmalı. Ailesini koruyacak kadar güçlü ama bir bebeği kucağına alabilecek kadar nazik biri."

Burt sırıtıyor.

Beynim hemen Troy'u bir bebekle hayal ediyor ve masada bayılmamaya çalışıyorum. Bu güvenli olamayacak kadar sıcak olurdu. O gerçeklikten sağ çıkabileceğimi sanmıyorum.

Troy'u ofisimin kapısında dikilirken hayal ederek, "Muhtemelen altı-üç yaşlarında olmalı," diyorum. "Koyu renk saçları kafasına yakın kesilmiş. Gri gözler. Kalın kaşlar. Pahalı bir takım elbise içinde de eşofman ve tişört içinde olduğu kadar iyi görünürdü."

"Kulağa oldukça spesifik geliyor."

"Hayali bir sevgili yapıyorum. İstediğimi elde edebilirim, değil mi?"

"Olabilir." Yemeğime doğru başını sallıyor. "Yiyin bakalım. Ben çatalları getireyim de pastaya yumulalım."

O mutfağa giderken başımı sallıyorum. "Mıknatıslarımı rahatsız etme." "Aklımdan bile geçmez."

Nefes alıyorum ve kalbimin gümbürtüsünü yatıştırmaya çalışıyorum.

Troy'un sırıtışı zihnimde parıldıyor ve içime ısı dalgaları gönderiyor.

Bu sabahki konuşmamız beni bütün gün şaşırttı. Ofiste onun sesini duyduğumu düşünüp durdum. Koridorda onun kolonyasının kokusunu aldım. Her e-posta ya da mesaj ping'inde o olup olmadığını görmek için yarıştım.

Çok saçmaydı.

Beş mil koşmamın sebebi buydu. Bu boku vücudumdan atmam ve kafamı boşaltmam gerekiyordu.

Troy Castelli benim iş arkadaşım. Nokta. O kadar. Rüyalarımın nesnesi olabilir, ama rüyalarımda kalmak zorunda. Bu talihsiz ve mantıksız, ama aynı zamanda işler böyle yürüyor.

"Al sana çatal," diyor Burt, çatal bıçağı bana uzatarak. "Seni b e k l e m e k zorunda mıyım, yoksa şimdi gidip kutlayabilir miyim?"

Pastayı ona doğru itiyorum. "Kutlayın bakalım."

"Bugün babanı haberlerde gördüm," diyor Burt, bir dilim alıp paket servis kabının üstüne koyarken.

"Harika."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bence bunların hepsi saçmalık. Popüler olmayan bir görüş, biliyorum."

"Öyle de diyebilirsiniz. Ama ona şüpheyle y a k l a ş t ı ğ ı n i ç i n sana minnettarım."

Ağzına bir çatal dolusu kek atıyor ve beni dikkatle izliyor.

Boğazımın dibine bir yumru yerleşiyor. Gelen başka bir mesajı görmezden gelerek ayağa kalkıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum.

Joseph Dallo'nun kızı olmaya alışmak hâlâ biraz zaman alıyor. Yirmi dört yıl boyunca bir babaya sahip olmadıktan sonra son bir buçuk yıldır bir babaya sahip olma gerçeği bile başlı başına sarsıcıydı. Ama durum bundan daha karmaşık. O aynı zamanda bir muamma.

Bana karşı nazik, düşünceli ve anlayışlı olmaktan başka bir şey yapmadı. Onu son derece zeki, terbiyeli ve saygılı buldum. Ama dünyanın geri kalanı için bunların dışında her şey. Bu çok kafa karıştırıcı olabiliyor.

"Dün gece onunla konuştum." Kollarımı koruyucu bir şekilde göbeğimin üzerinde kavuşturuyorum. "Bu sabah mahkemesi olduğunu söyledi ama bu konuda iyimserdi. İşlerin yolunda gideceğinden emin görünüyordu."

"Bu onun kanunla ilk rodeosu değil, tatlı bezelye. Ne yaptığını biliyor. Ve etrafında çok iyi bir avukat grubu var. Emin ellerde."

Mırıldanıyorum, Burt'ün sözlerine ikna olmadım. Ama ben ne bilirim ki? Bu benim ilk rodeom.

"Bütün bu olanlar hakkında beni en çok rahatsız eden şey ne biliyor musun?" Tekrar Burt'e dönerek soruyorum.

Alnı kırışıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Ona şüpheyle yaklaşan tek kişinin sen olmandan nefret ediyorum." Tekrar yerime oturuyorum. "Muhtemelen onu sadece bir buçuk yıldır tanıdığım ve geri dönüşüm işinde pek bilgili olmadığım ya da kara para aklamayı gerçekten anlamadığım içindir. Ama masum olduğunu söylediğinde ona inanıyorum."

Yanaklarım utançtan yanıyor. Bunu yüksek sesle itiraf etmek aptallık çünkü gazetelerdeki ve internetteki haberleri okudum. Yukarı Orta Batı'da yükselen bir kartel olan Magne için para aklamaktan babama karşı açılan dava güçlü. Günah kadar suçlu görünüyor. Mantık onun da suçlu olduğunu söylüyor. Belki de bu kadar kirli bir adamın çocuğu olduğumu düşünmek istemediğim içindir, ama bana masum olduğunu söylediğinde yalan söylediğini düşünmüyorum. Saf gibi göründüğümü bildiğim için bunu itiraf etmekten nefret etsem bile. Ve yalancıların yalancı değilmiş gibi davranmakta çok iyi olduklarını bilsem de.

"O zaman ona inan," diyor Burt. "Ama lütfen dikkatli olun. Suçlu olsun ya da olmasın, adamın bağlantıları var. İş bağlantıları var.

anlaşmalar. Onun sektörü rahibeler ve kutsal sularla dolu değil, biliyor musun?" Ona yarım bir sırıtış attım.

Burt çatalını tabağının kenarına koyarak iç geçiriyor. "Kutlama pastanı yememişsin."

"Biliyorum. Duştan sonra yiyeceğim. Üzerimde beş mil ter var ve kokmaya başladım."

Telefonuma bakıyorum.

Freddy: Kahretsin, Dahlia. Sadece seninle konuşmak istiyorum. Sana ihtiyacım var bebeğim. Sensiz yaşayamam. Bunu biliyorsun. Sen benim tüm dünyamsın.

Doğru.

"Söz mü?" Burt soruyor.

"Söz veriyorum."

Sessizce temizlik yapıyoruz. Burt pastamı dikkatlice buzdolabına yerleştiriyor ve çöplerimizi atıyor. Ben masayı siliyorum.

"Yemek için teşekkürler, tatlı bezelye," diyor Burt. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" "Böyle iyiyim. İhtiyacım olan tek şey senin varlığındı."

Kıkırdıyor, bir el sallıyor ve kendini dışarı bırakıyor.

Telefonumu masadan alıp yukarı çıkarken cebime koymaya niyetlendim. Ama merdivene döndüğümde durup ekrana bakıyorum.

Dudaklarımda yavaş bir gülümseme beliriyor.

Az önce Dr. Manning'in ofisinden bir onay mesajı aldım.

Cevabımı patlatıyorum.

Ben: İşe yaradığına sevindim. <gülümseyen emoji> Troy: Sakin ol.

Ben: <şaşkın emoji>

Troy: Emojiyi kötüye kullanıyorsun.

Homurdanıyorum. Her neyse.

Ben: Yüzümün ne yaptığını başka nasıl bileceksin? Mesajlar çok kolay yanlış anlaşılıyor. Mesajlarımı kişisel ve net hissetmek isterim.

Troy: Güven bana. Yüzünün ne yaptığını biliyorum.

Ben: Sana güvenemem çünkü yüzünü okuyamıyorum. Bunu öfkeyle ya da arsızca ya da düz bir şekilde ya da konuşarak yazıyor olabilirsin. Nereden bilebilirim ki?

Troy: İnsanlar emojiden önce ne yapıyorlardı?

Ben: Çok sıkıcı, sessiz hayatlar yaşadım.

Troy: Yine de hayatta kaldılar.

Gülüyorum.

Ben: Bir gün gelecek Bay Castelli, emoji kullanacaksınız.

Troy: Pek olası değil. Kamyonum yarın ne zaman dükkana girecek?

Duvara yaslanıyorum, yazarken gülümsüyorum.

Ben: Dokuza kadar. Takviminde yazıyor, biliyorsun.

Troy: Evet. Gece yarısı için takvimimde. Asistanım paslanmaya başladı.

Ben: <gasps> Asistanınız muhtemelen çok çalışıyordur.

Troy: Asistanımın birçok özelliği var. Fazla çalışmak bunlardan biri değil.

Ben: Aynı fikirde değilim. Ama birçok şey olduğumu söylerken haklısın. Ben temelde bir Rönesans kadınıyım.

Troy: İçki mi içtin?

Ben: Henüz değil. Ya sen?

Bugün pazartesi.

Ben: Ve demek istediğin ... <şaşkın emoji>

Yarın görüşürüz.

"Dört gözle bekliyor olacağım, Bay Castelli."

Ben: Bunun bir tehdit mi yoksa bir söz mü olduğunu söyleyemem.

Troy: Bu size düşünecek bir şey verecektir.

Ben: Yarın görüşürüz. İyi geceler. <ay emojisi>

Troy: İyi geceler.

Merdivenleri çıkana kadar gülümsedim.

Dördüncü Bölüm

Troy *"Özellikle seni istiyor."*

Homurdanıyorum, ceketimi çıkarıp antredeki bir sandalyenin arkasına atıyorum. Koridorda yürürken Ford'la daha önce yaptığım konuşma beynimde yankılanıyor.

"Eğer bunu yaparsam, ikinci seçeneği seçmiş olursun."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, gömleğimi ve kravatımı çıkarıyorum ve geçerken çamaşır odasına bir futbol topu gibi fırlatıyorum. Çamaşır makinesinin yanındaki sepetin ortasına kararsızca düşüyorlar.

Akşam güneşi evi sessiz bir ışıltıyla ıslatıyor. Beyaz duvarları yıkayan sıcaklık bana bir dergideki resmi hatırlatıyor. Siyah deri kanepenin üzerinde bir gökkuşağı uzanıyor, sanki diğer tarafında gri bir halı değil de bir küp altın varmış gibi.

Altın saat günün en sevdiğim zamanıdır. Her şey biraz daha sıcak, biraz daha yumuşak - normal iş akışımdan çarpıcı bir fark. Evime kapandığım ve en sevdiğim şeylerle çevrili olduğum bu gibi anlar, güneş parladığında en çok beklediğim şeydir.

Ve bu bir sorun haline geliyor.

Bir nefes veriyorum ve omuzlarımın düşmesine izin veriyorum.

"Ford'a Kelley davasında çalışmayı reddettiğimi söylememi ister misin? Eğer ikimiz de çalışmayacağımızı söylersek, o ne yapabilir ki?"

Bu anıya ve Dahlia'nın tepkisinin bir ürünü olarak vücuduma yayılan sıcaklığa gülümsüyorum.

Cevabı hemen geldi. *Şiddetle*. Kesinlikle arkamı kolladı. Çok seksi. *O çok seksi*.

O, kesinlikle güvendiğim insanlardan oluşan bir üçlü içinde tek başına yer alıyor ki bu benim her gün mücadele ettiğim bir şey. Ford ve ben ciddi badireler atlattık ve o hiç tereddüt etmedi. Her zaman arkamı kolladı. Kardeşim Travis de doğduğu günden bu yana benim için bir ölüm kalım meselesi oldu. Biz de tatsız durumlarla mücadele ettik ve birbirimize sahip olduğumuz için diğer taraftan hayatta kalanlar olarak çıktık. Ama Dahlia? Bana bu kadar sadık olması için hiçbir sebep yok. Yine de bunu sorgulamıyorum -muhtemelen sorgulamam gerektiği halde.

"Ne yapacağım ben şimdi?" Cebimden telefonumu çıkararak inliyorum. Düşüncelerimi bir kenara bırakıp kardeşimin çağrısına cevap veriyorum.

"Hey, Trav," diyorum mutfağa girerken.

"Hey. Evde olma ihtimalin var mı? Evinden beş dakika uzaklıktaki hırdavatçıya gitmem gerekti. Meşgul değilsen uğrayayım dedim."

"Buradayım. Sandviç yapmak üzereyim. İster misin?"

"Daha iyisini yapacağım. Şu anda arabaya servis bölümündeyim. Hamburger ister misin?"

"Elbette."

"Bir dakika içinde orada ol."

Arama bitiyor ve telefonumu tezgahın üzerine bırakıyorum. Bir şişe su alıp oturma odasına gidiyorum.

Şöminenin yanındaki favori koltuğuma gömülürken suçluluk duygusu omuzlarıma ağır geliyor. Ford'un teklifi aklımdan çıkmıyor ve bana vermem gereken kararı hatırlatıyor. Bu, çoğu insanın uğruna cinayet işleyeceği bir seçim ve ben bu seçimden vazgeçtiğim için lanetliyim.

Tamamen fazla maaş veren harika bir işi mi yoksa hak ettiğimden daha fazla maaş veren ücretli bir tatili mi kabul edeyim? *Ne korkunç seçenekler.*

İç çekiyorum, başımı sandalyeye yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Evin durgunluğu beni kaplıyor ve yeniden odaklanmama yardımcı oluyor. Bütün gün taşıdığım gerginlik ensemde hafiflerken, gerçek odaklanmak için bir açıklık buluyor.

Beni hayal kırıklığına uğratan iş ya da tatil değil. Laina'nın çığlık atan hayran kitlesi ya da çok fazla zamanımın olması da değil.

Bu benim hayatım.

Ön kapı açılıp kapanırken Travis, "Tak, tak," diyor. "Turşuları bitmiş. Buna inanabiliyor musun? Bir fast-food restoranında turşu nasıl biter?" Kucağıma bir poşet bırakıyor. "Bu senin saçmalıklarının bitmesi gibi bir şey. Markanın ana malzemesidir."

"Buraya kadar bu benzetme üzerinde mi çalıştın?"

"Hayır, o anda aklıma geldi. Ben böyle zekiyimdir."

Gülümsüyoruz.

Küçük kardeşim, küçüklüğünden beri sahip olduğu aynı gusto ile yemeğini yiyor. Nostalji kalbimi ısıtıyor. Arkasındaki sebep ise aynı hızla soğutuyor.

"Yavaş ol," diyorum ona, medeni bir birey gibi hamburgerimi poşetten çıkarırken. "Kendini hasta edeceksin."

"Biliyorum." Bir lokma patates kızartmasının etrafında kıkırdıyor. "Kendi parası olan ve istediği tüm yiyecekleri alabilen yetişkin bir adam olduğumu unutuyorum."

Bir kerede o kadar çok yutuyor ki, boğazından aşağı indiğini

görebiliyorum. "Peki bugün ne yaptın?" diye soruyorum.

"Az kalsın çatıdan düşüyordum."

"İşleri ilginç tutmayı seviyorsun, değil mi?"

Sırıtıyor. "Bunu her gün kendini bilerek ateş hattına atan adam söylüyor."

Hamburgerimin paketini açıyorum, soğanları çıkarıyorum ve bir ısırık alıyorum.

"Oluktan sarkmış, Bradley'nin bana bir merdiven getirmesini beklerken, hayat ve onun büyük gizemleri üzerine düşünmek için bir anım oldu."

"Gerçekten mi?" Eğlenerek soruyorum. Travis ciddi mi ve neredeyse düşüyor mu yoksa beni eğlendirmek için bir hikaye mi uyduruyor anlamak zor. Bu becerisini, eve geri alınmayı bekleyerek mahallede yürüdüğümüz günler boyunca geliştirmişti. Sokaklarda dolaşmakla ve tanık olmamız gereken şeyleri görüp duymakla hiç işi olmayan iki çocuktuk. "Aklına ne geldi?"

"Cevaptan çok soru var aslında. Örneğin, beş saatlik bir enerji içeceğinin yarısını tüketirseniz, iki buçuk saatlik enerji mi elde edersiniz, yoksa iki buçuk saatte beş saatlik enerji mi?"

Başımı sallayarak kıkırdıyorum.

"Sinemaya gittiğinizde, hangi kolçak sizin? İkisi birden olamaz çünkü diğer herkeste bir tane olmaz. Demek istediğim, yeni sinemalarda ayrı koltuklar var, bu yüzden bariz cevap onlardan birine gitmektir. Ama

Daha eski olanlar, bütçesi kısıtlı bir adam için daha uygun maliyetli, yani bu bir sorun. Ayrıca, bir paket sakızın üzerinde neden bir kalori numarası var? Onu çiğniyorsunuz, yemiyorsunuz."

"Ve tüm bunları olukta asılı dururken mi düşündünüz?"

"Evet. Sonra dokuz rakamının kahverengi olduğunu fark ettim ve bu beni gerçekten mahvetti."

Ha? "Biliyor musun? Buna dokunmayacağım bile."

Omuz silkiyor, umursamıyor ve hamburgerinin yarısını ağzına atıyor. Tekrar konuşuyor ama anlaşılmaz bir şekilde.

"Konuşmak için yutkunana kadar beklemek tamamen kabul edilebilir," diyorum.

Travis gözlerini deviriyor, yutkunuyor ve sonra içkisine uzanıyor. "Sana bugün ne yaptığını sordum."

"Bu hafta ofisteyim, bu yüzden evrak işlerini hallettim. Ford bu öğleden sonra beni birkaç toplantıya götürdü. Onun dışında pek bir şey yok."

"Şimdi nereye gidiyorsun?"

Hamburgerimi paketin üzerine koyup nefes veriyorum. Travis çiğnemesini yavaşlatıyor ve kendi hamburgerini de bırakıyor. Söyleyeceklerimi ben söylemeden anlıyor - en azından ana fikrini. Birbirimizi bir kitap gibi okuyabilme yeteneği gençliğimizin bir ürünü.

"Neler oluyor?" diye soruyor, kaşları kalkık.

Sabahtan beri savaştığım gerginlik yine enseme vuruyor. Bir elimi başımın üstünde gezdirip kafa derimi kaşıyorum. Acı, sinir sistemimin endorfin salgılamasına neden oluyor, bu da sinirlenmeme yardımcı oluyor. Bu yardımcı oluyor çünkü ruh halimin acısını kardeşimden çıkarmayacağım.

"Sana söylersem gülersin,"

diyorum. "Dene bakalım."

Ağzımın bir köşesi tavana doğru çekiliyor. "Laina'nın ekibine geri mi döneceğim yoksa tatile mi çıkacağım konusunda karar vermem gerekiyor."

"Ben olsaydım," diyor ağzına tek bir kızartma atarak, "tatili kabul ederdim."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum."

Travis iç geçiriyor ve dirseklerini dizlerine dayıyor. "Bak, çocukluk travmalarımızla farklı şekilde başa çıkıyoruz. Sen kendini heyecanlı ortamlarda tutuyorsun, böylece ailelerimizin bize yaptığı onca şeyi düşünemiyorsun. Ben tam tersi bir yaklaşım izliyorum ve duygularımdan kaçınmak için her şey hakkında şaka yapıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, benim başa çıkma yöntemim daha iyi. En azından eğleniyorum." Gözlerimi deviriyorum.

"Ben ciddiyim," diyor gülerek. "Bir şeyleri dengelemelisiniz - mermileri kumsallarla takas etmelisiniz. Kum için atışlar. Müşteriler için-"

"Yeter." Kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Bir gün için bu kadar benzetme yeter."

"Bir süreliğine uzaklaşmanın nesi bu kadar kötü olabilir ki?"

"Sorun o değil," diye itiraf ediyorum, yemeğimi Travis'inkinin yanına sehpaya koyduktan sonra ayağa kalkıyorum. "Yani, bu da bir parçası. Büyük bir parçası. Ama sadece..."

Oturma odamda dolaşıyor, duvarlardaki ve şöminenin üzerindeki dekoru inceliyorum - pencereden atlamak istememem için özenle seçilmiş resimler ve hatıra eşyalarından oluşan bir koleksiyon.

Birliğimdeki çocuklar ve ben, içlerinden biri baba olacağını öğrendikten birkaç dakika sonra bir kamyonun önündeydik. Bir hevesle İtalya'dan aldığım bir heykel. Travis'le yirmi birinci yaş gününde, gömleğimin her yerine kusmadan hemen önce çekilmiş bir fotoğrafımız. Köpeğimiz Ralph'ın benim ve Travis'in yanında otururken çekilmiş bir fotoğrafını da ekledim çünkü yüzlerimizin kahkahalarla aydınlanması, o döneme ait gerçek mutluluğu yakalayabildiğim az sayıdaki çocukluk fotoğrafından biri.

Annem bu fotoğrafı çektikten birkaç dakika sonra babamın Ralph'e öyle sert bir tekme attığını ve Ralph'in hayatının geri kalanında topalladığını unutmamalıyım.

Gözlerim kapanıyor ve anıyı zihnimden uzaklaştırıyorum.

Hayatım yaşandı ve çoğu insandan çok daha zor ve hızlı yaşandı. Seyahat ettim, patlamalardan kurtuldum ve hayat kurtardım. Partiler verdim, kitaplar okudum ve bir volkana tırmandım. Sevdiğim bir işim, karşılayabileceğimi asla hayal etmediğim bir evim ve etrafımda çok değer verdiğim az sayıda insan var. Ama hala ...

"Sadece ne?" Travis soruyor.

Şömineye yaslanıyorum ve kardeşime bakıyorum. "Bilmiyorum. Anlamsız, belki. İçi boş. Tüm bunların amacı ne?"

Yüzü asıldı.

"Dramatik davranıyorum." Duruyorum. "Biliyorsun, bütün gün Lincoln Landry'nin *yanındaydım.* Bir pislik gibi davranmam mantıklı."

Travis gülüyor.

Sandalyeme geri dönüp oturuyorum. "Beni meşgul eden bir hayat yaşamayı seçtiğimi söylediğinde haklısın ve her lanet şeyi sevdim.

dakikasını bile. Bana harika bir yaşam standardı sağladı." "Lafı açılmışken, akşam yemeği için bana geri ödeme yapacak mısın?"

Onu görmezden geliyorum. "Ama eskiden kapıldığım tehlike artık heyecan verici değil. Yüksek basınçlı şeyler o kadar heyecan verici değil."

"O zaman *tatile çık*."

"Sonra ne olacak? Oturup hayatımda yanlış giden her şeyi mi düşüneceğim?"

"Şeytanlarınla yüzleşmenin iyi geldiğini duydum." "O zaman neden yapmıyorsun?"

"Lola'yı beceriyordum. Son zamanlarda bir iblisle yüzleşmekten daha fazlasını yaptım. Bir iblis parkta bir yürüyüş olurdu."

Sırıtıyorum.

"Belki de vakit geçirecek birine ihtiyacın vardır. Bir süredir kimseyi görmedin mi?"

"Bu içinden çıkabileceğim bir sorun değil Trav, ama teşekkürler."

"Denemekten zarar gelmez."

Ona cevap vermek yerine televizyonu açıyorum.

"Yerel akşam haberlerini izlemek sana mı kaldı?" diyor Travis. "Bunun hâlâ bir şey olduğunu bilmiyordum."

Bana değil manşetlere dikkat etmesini rica ediyorum.

"Bir süredir kimseyi görmedin mi?"

Travis'in sorusu ciddi değildi... Sanmıyorum. Sorunumun özünün bu olduğunu pek bilmiyor.

Çok yalnızım.

Göğsümde bir yanma hissediyorum.

Birkaç hafta önce gecenin bir yarısı aklıma geldi. Bir kâbusun ardından sabahın üçünde uyandım ve hayatımda ilk kez birinin burada olmasını diledim. Yalnız olmadığımı. Yanımdaki yatağın boş olmamasını. İşten eve döndüğümde birinin burada olmasını, beni görmek için heyecanlanmasını.

Bu fikir o zamandan beri beni takip ediyor. Yalnız yemek yemek beni rahatsız ediyor. Oturma odasında oturup tek başıma kitap okumak bana ters geliyor. Kabusa kadar yaptığım her şey, keyif aldığım her şey... yanlış geliyor. Daha az. Eksik.

Ama ne yapabilirim ki?

Belki de orta yaş krizidir. Geçen ay otuz yedi yaşıma girdim. Sevdiğim işin artık beni tatmin etmemesinin tek açıklaması bu. Bu olmalı.

Hayatımın çoğunda kasıtlı olarak kaçındığım önemli bir başkasına sahip olmayı neden aniden dilediğimi ya da en azından düşündüğümü. Yapamayacağımı bildiğim halde aniden hayatımda daha fazlasına sahip olmayı dilememin başka bir nedeni yok. İnsanlar bir katalizör olmadan yönlerini bu kadar hızlı değiştirmezler.

"Hey, bu Dahlia'nın babası değil mi?" Travis ekranı göstererek soruyor. Sesi açıyorum.

"Diğer bir haber de Joseph Dallo'nun bu sabah mahkemeye çıkmasıydı. Hatırlayacağınız üzere, Dallo Metalworks olarak bilinen hurda metal geri kazanım ve geri dönüşüm şirketinin sahibi olan Dallo, savcılar tarafından kara para aklama, posta ve telgraf dolandırıcılığı ve uyuşturucu komplosu ile suçlanıyor. George Lee son gelişmelerle adliyede. George, bize bugün neler olduğunu anlatabilir misin?"

Kırmızı gömlekli bir adam ekranı dolduruyor. "Merhaba Simone. Avukatlar bu sabah mahkemede savunmanın delilleri karartma talebini görüşüyorlardı. Savunma, Dallo'nun anayasal haklarının ihlal edildiğini ve ilgili tüm delillerin bu nedenle kabul edilemez olduğunu iddia ediyor. Yargıcın talebi önümüzdeki hafta karara bağlaması bekleniyor. Sizi haberdar edeceğiz. Sana dönüyoruz, Simone."

Sesi kısıyorum ve kumandayı burgerimin yanına atıyorum.

Dahlia'yı düşündükçe midem sıkışıyor.

Travis, "Bu duruşma tam bir şov olacak," diyor.

"Hiç şüphe yok."

"Dahlia bu konuda bir şey söyledi mi?"

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Hayır, pek sayılmaz. Bu konuyu konuşmak istemediği izlenimine kapıldım, o yüzden konuyu açmıyorum. Zaten beni ilgilendirmez."

Travis bana bakıyor, etkilenmemiş.

"Dallo'nun babası olduğunu öğrendiğinde yaklaşık altı aydır birlikte çalışıyorduk," diyorum. "O zaman onun hakkında biraz konuşmuştuk. Tutuklandığında konuyu açtı ama hepsi bu kadar."

"Herkesin babasının bir kartelle çalışmakla suçlandığını bildiğini bilmek onun için zor olmalı."

Kaşımı kaldırıyorum. O da sağ kaşını kaldırdı.

"Evet, bu konuda bir iki şey biliyoruz," diye mırıldanıyorum, tekrar arkama yaslanıyorum.

"Kimse onun Dallo'nun kızı olduğunu bilmiyor, değil mi? Öyle dememiş miydin?"

Başımı salladım. "Evet. Her şey olup bittiğinde ve Dallo onunla iletişime geçtiğinde Dahlia bir süre inanamadı. Onun hakkında bildiği tek

şey

Şaibeli. Kimliğini gizli tutmayı ve kamuoyuna açıklamamayı kabul ettiler. Geçmişe bakınca iyi bir karar gibi görünüyor."

"Kahretsin." Travis telefonuna bakar. "Özür dilerim Troy. Gitmem gerek. Gece için kilitlemeden önce şantiyeye bir sürü alet bırakmam gerekiyor ve Bradley az önce bana orada işlerin bittiğini mesaj attı." Ayağa kalkıyor ve çöpüne uzanıyor.

"Ben temizlerim. Merak etmeyin."

Sırıtıyor. "Teşekkürler. Bu hafta sonu meşgul değilsen beni ara, takılırız."

"Yapacağım."

"Sonra görüşürüz."

"Güle güle."

Çıkıyor, kapı arkasından hızla kapanıyor. Bir
nefes veriyorum ve derinin içine
gömülüyorum.

"... savcılar tarafından kara para aklama, posta ve telgraf dolandırıcılığı ve uyuşturucu komplosu."

Dahlia'nın bunu dinlediğini hayal ettiğimde boğazım yanıyor. O kadar sert, o kadar tatlı ki böyle bir boka bulaşmayı hak etmiyor. Ama bunu asla bilemezsiniz. O güzel yüzünde her zaman bir gülümseme var.

Onun için yapabileceğim bir şey olup olmadığını merak ederek alt dudağımı kemiriyorum. *O iyi mi? Ona sormalı mıyım yoksa kendi haline mi bırakmalıyım?* Hiçbir fikrim yok.

Dünya Dallo'nun babası olduğunu bilmese bile, o biliyor. Ve
ben de biliyorum.

Ve bu beni rahatsız ediyor.

Bu ilişkinin ona zarar verebileceği tüm yolları düşünürken çenem
bükülüyor. Ve sorumlu kişiyi yok edeceğim tüm yolları.

Beşinci Bölüm

Dahlia

"Bu saçım için hiç iyi değil." Güneş gözlüklerimi ayarladım ve gaza bastım. "Ama siktir et. YOLO, bebeğim."

Rüzgâr penceremden girip arabanın diğer tarafından çıkıyor ve kabini geçici bir tünel gibi kullanıyor. Dikiz aynamdan sarkan zarlar esintide dans ederken toz zerrecikleri etrafımda parıldıyor.

Sabah aydınlık. Trafik hafif. Kahvem sert. Ve bugün Salı, yani fazladan iki saat daha uyuyabilirim çünkü Ford Landry böyle bir yer. Uygun gördüğümüz şeyleri yapmak için haftada beş kişisel saatimiz var ve bunlar için para alıyoruz. Salı günleri iki saatimi uyumak için kullanıyorum.

Radyonun sesini açıyorum ve etrafımdaki arabalarda oturan yol arkadaşlarımın şimdiye kadar gördüğü en iyi konseri veriyorum. Ses tonu ... gibi. Saçlar tam doksanların vahşiliğinde ve muhtemelen şarkının gerektirdiğinden daha fazla tutku. Ama şelaleler hakkında rap yaptığım bölüme gelmeden hemen önce hoparlörlerden telefonum çalıyor.

"Her seferinde," diye mırıldanarak sesi makul bir seviyeye getiriyorum. Pencereler başlangıç konumlarına geri kayarken çağrıya cevap veriyorum. "Alo?"

"Dahlia?"

Ses tonundaki sıcaklığa gülümsüyorum. "Neden şaşırmış gibisin? Şaşırmadın mı? *Beni* arar *mısın*?"

Troy, "Nefes nefese kalmış gibisin," diyor.

"Az önce 10 mil koştum. Yeni kişisel rekorumu kırdım."

Duraklıyor. "Ciddi misin?"

"Tabii ki hayır." Gülüyorum. "Ama ofise giderken bir doksanlar klasiğinin mükemmel bir yorumunu yapıyordum. Neden? Ne oldu?"

"Son on dakikadır sana mesaj atıyorum."

Güneş gözlüklerimi başımın üstüne çekiyorum. "Öncelikle, on dakika, altmış dakika ya da her neyse, o süre içinde size mesaj atma zorunluluğum yok. İkincisi, George Strait bugünkü konserin ilk gösterisiydi ve kralın sözünü kesemezsiniz efendim. Kimse için değil."

Duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Muhtemelen en iyisi bu.

"Gerçekten bir şeye ihtiyacın var mı?" Ben soruyorum. "Yoksa bana tatlı bir mesaj mı attın?

Günaydın, ben de cevap vermedim, sen de kıçını mı incittin?"

"*Doğru*." Gözlerini devirdiğini duyar gibiyim. "Dükkânda oturuyorum. Bitirmelerinin öğleden sonrayı bulacağını söylüyorlar ve ellerinde kiralık araba da yok."

"Senin yerinde olmak berbat." "*Doll*."

Bayıldığımı görmediği için mutlu bir şekilde yerimde kayıyorum. "*Troy*." "Tamam. Becca'yı arayıp beni almasını söyleyeceğim."

"*Böyle bir şey yapmayacaksın,*" diyorum kendimi tutamadan. Boğazımı temizliyorum. "Bugün meşgul."

"Ne kadar meşgul olabilir ki? Theo Ford ile bir toplantıda. Eminim bana yardım etmek için birkaç dakikasını ayırabilir."

"On dakika içinde orada olurum."

"Madem ısrar ediyorsun."

Ses tonundaki eğlence -fevkalade kalın ve zengin- eğer benim zararıma olmasaydı ön sevişme olurdu. Ama bu benim hatam. Onun ekmeğine yağ sürdüm ve ona bir zafer hediye ettim.

Direksiyonumdaki düğmeye basıp aramayı sonlandırıyorum.

"Buna hazırlıklı değildim," diyorum, kırmızı ışıkta frene basarken inleyerek. Makyaj aynam temiz, *Tanrı'ya şükür* ve onu saçımı dağınık bir topuz yapmak için kullanıyorum.

Düzgünce pudralanıp, ruj sürüp, toparlanana kadar üç ışık yanıyor. Araba dükkanının önündeki kaldırıma çıktığımda gömleğimi düzeltiyorum. Açılan cam kapıdan ışık yansıyor.

Hay sikeyim.

Ağzım bir karış açık kaldı.

Eğer bu sabah uyandığında aynaya bakıp beni çıldırtmak için nasıl giyinmesi gerektiğini merak etmediyse, şok olurum.

Koyu renk kot kalın kalçalarını sarıyor. Dar siyah bir gömlek fıçı göğsünü sıyırıyor ve blazer ceketinin önü açık. Zarif ve kendinden emin bir şekilde o kadar havalı hareket ediyor ki, bir erkek ve bir kadın birbirinden bağımsız olarak durup ona bakıyor.

Kendini topla, Dahlia.

Telefonum arabanın içinde çaldığında kapıya doğru uzanıyor. Zıplıyorum, yanlışlıkla cevaplamak için düğmeye basıyorum.

Troy içeri tırmanıyor, güneş gözlüklerini tamamen çıkarmadan önce gözlüklerinin kenarından bana bakıyor.

Gözlerinin arduvaz grisi ve kolonyasının baharatlı, neredeyse tütünsü kokusu beni mahvetmek için bir araya geliyor.

"Dahlia? Orada mısın?" diye bir ses çınlıyor

hoparlörlerimden. Troy'un kaşları birbirine çarptı.

Odaklan. "Evet. Özür dilerim. Merhaba.

Kimsiniz?" "Hey. Ben Theo."

Troy arkasına yaslanır ve emniyet kemerini bağlar. Dudakları gergin bir çizgiye dönüşüyor. "Hey, Theo," diyorum biraz fazla neşeyle ve

arabadan uzaklaşıyorum.

kaldırım. "Neler oluyor?"

"Az önce Ford ile bir toplantıdan çıktım. Görünüşe göre önümüzdeki altı hafta boyunca ofisten çalışacağım."

Troy yanımda kıllanıyor.

"Gerçekten mi?" Gülümseyerek soruyorum. Theo'yu severim ama nerede çalıştığı gerçekten umurumda değil. Önemsediğim ve çok hoşuma giden şey ise Troy'un bu bilgiden duyduğu rahatsızlık. *Bunu ben kazandım dostum*. "Neden?"

"New York'ta kontratımız bitti ve yenilemediler. Ford, Lincoln ve ailesi Tennessee'ye taşındığında onlarla çalışmak isteyip istemediğimi sordu. Görünüşe göre Lincoln, Arrows beyzbol takımını yönetecek."

"Harika! Belki bize bilet bulabilir."

"Ben de öyle dedim." Theo gülüyor. "Ama birkaç ay daha gitmeyecekler ve bu süre zarfında benim için kısa bir sözleşme yok."

Troy nefesinin altında ne dediğini anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor.

"Becca ile atıştırmalıklar için kaydolun," diyorum ve sinyalimi yakıp ofise giden ana yola çıkıyorum.

"Atıştırmalıklar mı?" Gülüyor. "Ne için?"

"Um, ofis. Atıştırıyoruz. Orada kendi yükünü kendin çekmelisin."

"Nedir bu? Anaokulu mu?"

Ben de gülüyorum. "Ofiste bir atıştırmalık protokolü uyguladığımızda verimliliğimizin on kat arttığını bilmenizi isterim."

"Nasıl çalışıyor?"

"Her Çarşamba birileri atıştırmalık bir şeyler getiriyor. Becca'nın ofisinde bir kayıt formu ve alerji listesi var. İşte size bir ipucu. Eğer gerçekten yemek pişirebiliyorsanız sadece ev yapımı şeyler getirin. Eğer yapamıyorsanız, hazır paketler de işinizi görür."

"Görünüşe göre bir noktada kötü bir deneyim yaşamışsınız,"

diyor. "Birden fazla."

Troy ayağa kalkıyor, kolu benimkine değiyor. "Hey, Theo, bir işim çıktı. Seninle daha sonra atıştırmalıklar hakkında konuşması gerekecek."

"Ne?" diye soruyor Troy telefon görüşmesini sonlandırmadan hemen önce.

"*Hey,*" diyorum omzumun üzerinden ona bakarak. "O da neydi öyle?"

Dosdoğru önüne

bakıyor. "Bu çok

kabaydı, Troy."

"Oh, beni rahat bırak," diyor. "Zamanınızı boşa harcıyordu."

Homurdanıyorum. "Hayır, değildi. İş hakkında dostça sohbet ediyorduk. Ve zamanımı boşa harcıyor olsa bile, bu sadece zamanım olurdu.

Benim zamanım." "O kadar da kalın kafalı değilsin Dahlia."

"Affedersiniz?"

"Seninle flört ediyordu."

"*Benimle flört etmiyordu.*"

Troy'un kafası şaşkınlıkla yana eğilir.

"Her neyse," diyorum, daha uzun oturarak. *Troy, Theo'nun benimle flört etmesini umursuyor mu? Hah.* "Yine de kabaydı."

"Peki o zaman, lütfen beni affet."

Başımı sallıyorum. "Birazcık da olsa ciddi olduğunu söyleyebilseydin, söyleyebilirdim."

Omuz silkiyor, belli ki rahatsız olmamış.

"Biliyor musun, sen arabama binene kadar çok iyi bir gün geçiriyordum," diyorum, ışık sarıya dönerken yavaşlıyorum.

"Buraya gelene kadar ben de oldukça iyi bir gün geçiriyordum."

Ona bakıyorum, tamamen ters ters bakma niyetiyle. Ama gözlerimiz birleştiğinde, niyetim bir kenara bırakılıyor. Bakışlarımız kilitlendi ve bütün bir konuşma

birkaç saniye içinde gerçekleşiyor ve ikimiz de tek kelime etmiyoruz.

Vücut ısım yükseldikçe midem bulanıyor. Kendimi onun gözlerinde kaybetmemek için savaşarak aceleyle bir nefes çekiyorum.

"Gidebilirsin," diyor, sözleri yumuşak.

Arkamdan bir korna çalıyor ve beni anlık sersemliğimden uyandırıyor.

Yola bakıyorum ve gaza basıp yavaşça nefes veriyorum.

"Gününüzü mahvettiğim için özür dilerim." Muhtemelen sırıtmakla savaşıyor ama bakmayı reddediyorum. "Bu sefer özürde ciddiyim."

"O zaman kabul ediyorum."

Çevresel görüşümün dışında, parmaklarını kot pantolonuna doğru esnetirken yakalıyorum. "Bugün neler yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Ford'un ailesinin birkaç ay içinde düzenleyeceği gala için bir güvenlik planı üzerinde çalışıyorum. Her yıl aynı partiyi veriyorlar. Yani sıfırdan başlamaktan ziyade protokolü güncellemekle ilgili." Parmaklarını tekrar esnetiyor. "Ve onunla birkaç şey hakkında konuşmam gerekiyor."

"Bundan sonra ne yapacağına karar verdin mi?"

"Hayır."

Mırıldanıyorum. "Ben hâlâ tatile çıkma taraftarıyım."

"Sen ve Travis. Dün gece benimle konuşmaya çalıştı."

"Kardeşinden hoşlandığımı biliyordum."

"Ben de öyle. Çoğu zaman."

Hızlıca sırıtıyoruz.

"Dün gece geldi," diyor Troy, tereddüt ederek. "Aslında seni sordu."

"Neden?"

Uzun, derin bir nefes alıyor. "Haberleri izledik ve babanla ilgili bir haber yaptılar."

Oh. Omuzlarım sertleşti. "Anlıyorum. Bununla nereye varmak istediğini düşünmemiştim ama tamam."

"Bununla nereye varacağımı sanıyordun?"

Nereye gittiğini düşündüğümü bilmiyorum ama babamın yasal sorunlarına dönmesi beni kamçıladı.

"Doll, eğer bu konu hakkında konuşmak istemiyorsan, konuşmayız."

"Sorun değil," diyorum boğazımdan zorla bir yudum alarak. "Sadece hiç babam yokken bir babaya sahip olmak garip. Ve sonra onun hakkında açıkça konuşamamak. Sonra konuşabildiğin birkaç kişiyle

kara para aklama ve dolandırıcılık gibi şeyler gündeme geliyor. Bu ayarlamaları anında yapmak biraz zor, biliyor musunuz?"

Troy koltuğunda kayar. "Dürüst olmak gerekirse baban umurumda bile değil. Sadece nasıl *olduğunu* merak ettim."

Onun gerçek endişesi beni öldürüyor. Beni kalbimin tam ortasından vuruyor.

"Tek bir araba yolculuğuyla atlatılamayacak kadar çok şey var, orası kesin" diyorum, gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesini engellemek için gözlerimi kocaman açarak.

Savannah'nın güzel sokaklarında araba sürerken sessizce oturuyoruz. Troy beni konuşmaya zorlamıyor ve bunun için minnettarım - tıpkı sorduğu için minnettar olduğum gibi. İçinde bulunmak çok garip bir durum. Bir yandan birinin sizi gördüğünü ve önemsediğini bilmek harika bir şey. Diğer yandan, görülmek insanın kırılganlığını artırıyor. Ve bugünlerde beni huzursuz eden bir şey varsa o da savunmasız olmak.

Landry Güvenlik'e giden yola döndüğümde bir mesaj havayı yarıyor. Freddy'nin adı herkesin, *Troy'un* görmesi için ön panelimin üzerine yazılmıştı.

"Bugün popülersin," diyor, hiç eğlenmeden.

Bildirimi hızlıca kaydırıyorum.

Bir tane daha çıkıyor.

Troy yüzümün yan tarafına delikler açarak bakıyor.

Freddy'nin ikinci ve üçüncü mesajlarını ekrandan kaydırıyorum. "Güneş gözlüklerini evimde unuttuğunu düşünüyor."

"Bu doğru değil ve sen de bunu
biliyorsun." İçimi çektim. "Evet.
Biliyorum."

Otoparka girdik ve arabayı kendi yerime çektim. Motor duruyor ama hareket etmiyoruz. Rahat bir sessizlik içinde birlikte oturuyoruz.

Arabanın, Ford'un yanına park etmenin ve Troy'un yanında oturmanın verdiği güvenlik, gardımı indirmeme ve nefes almama izin veriyor.

Troy'un nasıl olduğumu sormasına gerek yoktu ama sordu. İş konuşabilir ya da sessizce oturabilirdi, ama kişisel düzeyde sorgulamayı seçti. Bu benim için önemli. O kalın kaşların ve kas yığınının altında bir tatlılık var. Keşke onu daha fazla görebilseydim.

"Teşekkür
ederim," dedim.

"Ne için?"

Omuz silkiyorum, dosdoğru ilerideki binaya bakıyorum. "*Umurunda olduğunu* söylemek istemiyorum çünkü Tanrı biliyor ki, eğer biri *seni*

etiketlese anevrizma geçirirsin.

duyguların varmış gibi." Ona bakıyorum ve sırıtıyorum. "Ama arkadaşlarıma yaptığın kabalığa rağmen..."

Gözleri kısılıyor ve beni güldürüyor.

"Ve sana hemen cevap yazacağımı varsayman... ve beni kasıtlı olarak sinirlendirme şeklin, benim için çok şey ifade eden bir şekilde iş arkadaşım olmanın ötesine geçiyorsun." Ona doğru eğildim, sonra bu hareketime hemen pişman oldum. Harika kokuyor. *Neden zorba, köhne, leş gibi kokan bir dev olamıyor?* "Ürkütücü değilsin. Bunun anlamı bu."

"Bildiğim iyi oldu."

"Bugün bana öğle yemeği ısmarlayacaksın, yoksa ofisteki herkese iyi biri olduğunu söylerim."

İnliyor ve kapısını açıyor.

"Ben de iyi bir öğle yemeği istiyorum," diyorum arabadan inerken. "İki sokak ötede, sıcak servis ettikleri canavar çikolatalı kurabiyeleri olan küçük bir şarküteri var. Hangisinden bahsettiğimi biliyor musun?"

Binanın kapısını benim için açık tutuyor. "Öğle yemeği istediğini sanıyordum?"

"İstiyorum."

"O zaman neden kurabiyelerden bahsediyoruz?"

Düğmeye basıyorum ve arabamın kornası bir, iki ve sonra üç kez çalıyor. Troy kafasını sallıyor, aşırıya kaçmakla ilgili bir şeyler mırıldanıyor ve beni içeri kadar takip ediyor.

"Çünkü kurabiyeler tatlıdır," diyorum. "Ve tatlı öğle yemeğinin en büyük parçasıdır. Günün yarısını tamamladığınız için bir ödül olarak yemekten önce biraz yiyebilirsiniz. Sonra beslenmek için yersin. Sonra günün geri kalanını atlatmak için bir parça daha tatlıyla bitirirsiniz."

"Hayatta her şey için bir ödüle ihtiyacın yok, biliyorsun."

"Neden insanlar bana bunu söyleyip duruyor?"

Ofisimin kapısında durdu ve bana baktı. Gözlerinde altın rengi parıltılar var. "Jambon ve provolone, marul, domates ve turşu ister misiniz? Ballı hardal ve light mayonez?"

Gülümsemem yanaklarımı yarıyor. "Ve iki kurabiye."

"Tabii ki." Koridorda ilerliyor. "Ve iki kurabiye."

Gülüyorum ve motive edici bir unsur olarak öğle yemeği vaadiyle işe koyuluyorum.

Kimi kandırmaya çalışıyorum?

Troy'u tekrar görmek gerçek tatlıdır... ve *Tanrı'*ya *şükür,* o bunun farkında bile değildir.

Altıncı Bölüm

Dahlia

Birkaç yıldır sık sık gittiğim yoga stüdyosunun sahibine gülümseyerek, "Bu ders beni mahvetti," diyorum. "Bu eğitmenleri nereden buluyorsun?"

Mallory gülüyor. "İşe *almadıklarımı* görmelisin. Sana iyilik yapıyorum."

"Bu... korkutucu." Ben de gülüyorum. "Cuma günü

görüşürüz." "Görüşürüz o zaman."

Ona küçük bir el sallıyorum ve sonra kaldırıma çıkıyorum.

Matımı arabama taşırken ılık akşam havası terli tenimi öpüyor. Büyüleyici gökyüzü bana annemi hatırlatan canlı, güzel bir renk yelpazesi sergiliyor. Annem güneşin batışını her zaman çok severdi. Üç yıl önce vefat etmeden önceki son isteği, gün batımını izleyebilmek için perdeleri açmaktı. Evren onu hayal kırıklığına uğratmadı. O gün batımı gördüğüm en güzel manzaraydı ve onu düşünmek gözlerimi yaşartıyor.

"Buyurun," diyorum yoga matımı arka koltuğa atarak. Sonra direksiyonun arkasındaki yerimi alıyorum.

Caddeye çıkıp evime doğru ilerlerken arabam mırıldanıyor. Yolculuk pürüzsüz ve radyo kapalıyken güzel bir huzur balonu. Bu öğleden sonra ofisteki kaostan güzel bir değişiklik oldu. Kaliforniya'da Sebastian'ın karıştığı bir çatışma, dışarıdan gelen rutin bir denetim

muhasebe firması ve Theo'nun aniden ofiste kalamaması, herkes için gergin ve telaşlıydı. Tek parlak nokta Troy'un bana öğle yemeği getirmesiydi... ve üç kurabiye çünkü görünüşe göre bir indirim vardı.

İşten ayrılmak için nadiren istekli olurum. Bugün, kapıdan çıkmak için sabırsızlanıyordum.

Telefonumun çaldığını duymadan birkaç dakika önce gösterge panelimin ışıkları yanıyor. Aşağı bakıyorum ve babamın karısının aradığını görüyorum - üvey annem. Alexis hikayelerde anlatıldığı gibi kötü biri değil ama... garip. Bazen annemin hayatımdaki bu özel gelişmeyi kaçırdığına seviniyorum, ama diğer zamanlarda, keşke böyle şeyler hakkında konuşmak için burada olsaydı diyorum. Duygularımı mantığımdan ayırmak ve olaylara farklı perspektiflerden bakmak zor olabiliyor. Annem bu konuda harikaydı.

Cevap vermek için düğmeye basmadan önce "Bu ilginç olacak," diye mırıldandım. "Selam Alexis."

"Selam Dahlia. Nasılsın?"

Ses tonunu çözmeye çalışırken midem geriliyor. Pek sık aramaz ama haberlerde izlediğim gelişmelere bakılırsa, kim bilir bugün neden arıyor.

Alexis Dallo, her haliyle sevilesi bir insan. Babama vurulmuş görünüyor ve babam da aynı şekilde ona vurulmuş. Elbette genç olabilir - benden sadece üç yaş büyük, bunu birkaç ay önce otuzuncu yaş günü fotoğraflarını sosyal medyada gördükten sonra öğrendim - ama aşk aşktır ve bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadı. Babamla evliliği olmasaydı tam olarak arkadaş sayılmazdık ama sahip olduğumuz rolleri gayet iyi idare edebiliyoruz.

Gözlerimi kısarak ışığa bakarken, "Dayanıyorum," diyorum. "Siz orada ne yapıyorsunuz?"

"Biz de dayanıyoruz."

Sesi yorgunluktan ağırlaşıyor ve kalbim onun için acıyor. Tüm bu davayla ilgili başa çıkma mekanizmam bundan kaçınmak, bunu düşünmemek oldu. Neyse ki hayatım boyunca edindiğim alışkanlıklarım var. Babam hakkında düşünmeye alışık değilim, bu yüzden onun için endişelensem de, bu tantanayı zihnimden uzaklaştırmak imkansız bir zorluk olmadı. Bu Alexis için geçerli olamaz.

"Baban son birkaç gündür sana ulaşmak istiyor. Tek *duyduğum Dahlia'yı kontrol etmem gerektiği.*" Gülüyor. "Kendine zaman ayırdığında gece geç oluyor ve seni rahatsız etmek istemiyor. Zavallı adam yine de kendinden geçiyor."

Duruşma olmasa bile, babamın çok çalışkan olduğu kanıtlandı. Babasının başarılı işini aldı ve yüz kat büyüttü. Hakkında makaleler yazıldı. Eminim kendine güveni ve iş ahlakı annemi ona çeken ilk özelliklerdi. Bir yanım bu kararlılığın bir kısmını çok daha erken yaşlarda baba olmak için kullanmış olmasını diliyor ama artık hiçbir dilek bunu değiştirmeyecek.

"O nasıl?" Ben soruyorum.

"O bir asker. Tüm bunların çözüleceğinden emin. Bunu bana kendimi daha iyi hissetmem için mi söylüyor yoksa buna gerçekten inanıyor mu bilmiyorum ama ilerlemeye devam ediyor."

"Yanında daha fazla olamadığım için kendimi kötü hissediyorum. Ama bana uzak durmamı söyledi ve-"

"Oh, Dahlia, hayır. Lütfen böyle hissetme. Sen doğru olanı yapıyorsun. Joe senin bu karmaşanın içine çekilmenden ölesiye endişe ediyor ve eğer uzak durursan, uğraşmak zorunda kalacağı bir şey daha azalır. Kulağa sert geliyorsa özür dilerim."

Üvey annem ve benim aramdaki çizgiyi bir gariplik dolduruyor.

Bu çok garip bir ilişki. Bu kadın benim kız kardeşim olabilir. Ve daha da tuhafı, babamı benden daha uzun süredir tanıyor. Hiçbir nezaket bunu normal hissettiremez.

"Kulağa sert gelmiyor," diyorum sola dönerek.

"Perde arkasında çok şey oluyor ve bu sadece ... suçlamalar çılgınca. Umarım bu iş bittiğinde ve babanızın mal varlığını çalmaya yönelik bir cadı avı olduğu kanıtlandığında dava edilmeye hazırdırlar."

"Avukatlar iyimser o zaman?"

"Evet. Ekibimiz işlerin iyi gittiğinden emin. Avukatlarımız dilekçeler veriyor ve savcılığın davasında delikler açıyor. Kesinlikle paralarını kazanıyorlar."

İyi ki babamda yeterince var o zaman.

Arabayı sokaktan aşağı sürüp garaj yoluma giriyorum. "Lütfen babama onu düşündüğümü söyler misin?"

"Kesinlikle. Benden her zaman onun düşüncelerinde olduğunuzu bilmenizi istedi."

"Aramanız çok hoştu. Teşekkür ederim."

Alexis iç geçirir. "Tamam, gitmem gerek. İyi olmana sevindim ve mesajını Joe'ya ileteceğim. Kendine iyi bak."

"Sen de."

"Elbette. Güle güle."

"Güle güle."

İçimi çektim, eşyalarımı aldım ve arabadan çıktım. Ön kapıya geldiğimde duygularımı sıralıyorum.

Alexis'in araması ilişkimizi özetliyor gibi geldi bana. Arkadaşça ve düşünceli - beni aramak ya da bir şey söylemek zorunda değildi. Aynı zamanda zorlama ve ani. Ama belki de bu normal *olmayan* durumda normal olan budur. Hepimiz elimizden geleni yapıyoruz. Bu onun için de kolay olmamalı.

Gülümsedim ve kapıyı açtım. *En azından annem vardı. En iyisine sahiptim. Daha fazlasını isteyemezdim.* Çantamı gerekli sandalyeye atıyorum ve ayakkabılarımı çıkarıyorum. Vücudum sıcak bir banyo için yalvarırken, kafam bir kadeh şarap için ağlıyor.

Şarap kazanır.

Mutfağa gidiyorum. Bir bardağa uzanıyordum ki diğer elimdeki telefonum titredi.

Troy: Harcama raporum sisteme yüklendi.

Tezgâha yaslanıyorum, kalçam kare kenara gömülüyor ve bir mesaj yazıyorum.

Ben: Sormama bile gerek yoktu. <kalp gözlü emoji>

Troy: Bu benim işimin ayrılmaz bir parçası.

Ben: Benim tarafımdan eğitildiğini kabul etmek istemiyorsun. Yavaş ama emin adımlarla, tam istediğim yere geliyorsun. <kötü gülüş emojisi>

Troy: Peki bu nerede olabilir?

Mesajını tekrar okuduğumda yanaklarım alev alev yanıyor. Ya ben yanlış okuyorum ya da Troy'un mizah anlayışı gelişiyor.

Buna nasıl cevap verebilirim? Beni duvara yaslaması, bacaklarımı boynuna dolaması, sikinin üzerinde zıplarken altımda olması gibi herhangi bir şekilde ondan hoşlanacağımı kesinlikle söyleyemem.

Ben: Bunu sana söyleyemem. <susan surat emojisi>

Troy: Neden olmasın?

Çünkü o zaman hiç eğlenceli olmaz.

Bardağımı almak için bakışlarımı kaldırdığımda gözüm başka bir şeye takılıyor.

Troy'un yanıtı avucumun içinde vızıldıyor ama okumuyorum.

Buzdolabı mıknatıslarını incelerken omurgamda yavaş bir ürperti dolaşıyor. Fışkıran iki tanesi en alta taşınmış.

Burt dün onlara dokunmadı. Yemekten sonra ayrıldığında doğru yerdeydiler. Ben de işe gitmek için ayrıldığımda olmaları gereken yerdeydiler. Yolda içmek için bir şişe su aldım ve eğer yerlerinde olmasalardı fark ederdim. Bu beni rahatsız ederdi.

Ama olmadı. *Çünkü doğru yerdeydiler.*

Ensemdeki tüyler diken diken olurken omzumun üzerinden bakıyorum.

Ben yokken Burt buraya geldi mi? Bunu düşündüm. En basit cevap bu, ama bunu daha önce hiç yapmadı. Anahtarı olmadığı kesin. Alt dudağımı ısırdım. *Belki de evde olduğumu ve kapıyı açık bıraktığımı düşündü.*

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum.

Mesaj uygulamamı kaydırıp Burt'ü ararken beklentiyle tüylerim diken diken oluyor. Her yüzük bir ömür gibi geliyor. Neyse ki telefonu açması sadece üç ömür sürüyor.

"Hey, tatlı bezelye," diyor. "Buzdolabındaki çikolatalı pastayı yemediğini ve onu alabileceğimi söylemek için mi aradın?"

"Hey, Burt." Hızlı ve sıcak bir nefes çekiyorum. "Aslında bu yüzden aramadım. Sana gerçekten tuhaf bir sorum var. Bugün evime gelmedin, değil mi?"

"Hayır. Neden?"

"Sadece... Sebebi yok. Sadece merak ettim." "Merak etmem mi gerekiyordu?"

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Hayır. Değildin. Belki bir şeye ihtiyacın vardır diye düşündüm ve içeri girdim. Her zaman karıştırdığın mıknatısların yeri değişmiş. Dün gece onları hareket ettirmediğini biliyorum."

"Mıknatıslar mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Mıknatıslar..." Troy'un mesajları yine vızıldıyor. "Hani şu buzdolabımın üzerinde gezdirmeyi sevdiğin iki mıknatıs var ya."

"Ne?" Kıkırdıyor. "Tatlı bezelyem, mıknatıslarına dokunmuyorum. Her seferinde dokunmamam için beni uyarıyorsun."

Boğazım daralıyor ve hareketsiz kalıyorum.

Benimle dalga mı geçiyor?

Burt son birkaç hafta içinde mıknatısların yerini üç kez değiştirdi. *... değil mi*? Neden Burt olduğunu düşündüğümü hatırlamak için beynimi zorluyorum ama hatırlayamıyorum.

Eğer o değilse, kim o zaman?

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor.

"Bugün burada kimseyi gördün mü?" Soruyorum, kelimelerim hızlı dökülüyor. "Burada kimse var mıydı?"

"Bu öğleden sonra değil, ama arkadaşın Morgan az önce geldi." "Öyle mi? Şimdi mi?"

"Evet. *Selam Morgan,*" diye sesleniyor.

Nefesim hızla girip çıkıyor. "Burt, gitmem gerek. Yardımın için teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

Telefonu kapatıp ön kapıya koşuyorum ve Morgan'ın eli kapıyı çalmaya hazırlanırken kapıyı çekip açıyorum. Beni içeri aldı ve geri çekildi.

"İyi misin?" diye sorar.

"Bilmiyorum."

"Neler oluyor? Burada olma ihtimalini düşünerek uğradım. Akşam yemeği yeriz diye düşünmüştüm ama sanki bir şeyi bölmüşüm gibi hissediyorum."

"İçeri gel," diyorum ve evime girmesine izin veriyorum. Kapıyı usulca kapattım.

Birdenbire her şey ters gitmeye başlar. Odadaki oksijen azalıyor ve enerji duvarlardan akıyor. Kendimi evimde bir yabancı gibi hissediyorum.

Kendimi sabit tutuyorum. "Uzun bir gün geçirdiğimi söyleyerek başlayayım. Mallory bugün bize sıcak yoga yaptırdı, bu da daha önce beynimi karıştırmıştı."

"*Tamam*."

Omuzlarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Aklımı kaybediyor olabilirim, bilmiyorum, ama sanırım..."

Bunu söylemek saçma geliyor. Beynim düşüncelerimi kontrol edemeyecek kadar hızlı çalışıyor. Söylemeye başladığım her şey korkunç bir aşırı tepki gibi geliyor.

"Neler oluyor?" Morgan soruyor. "Beni korkutuyorsun."

"Özür dilerim. Ben sadece... Bana doğum günüm için aldığın iki fışkırtan mıknatısı biliyor musun?"

Başını sallıyor.

"Buzdolabımın üzerinde hareket edip duruyorlar. İkisi de. Burt'ün yaptığını düşündüm çünkü son üç seferde ben fark etmeden hemen önce buraya gelmişti. Ama işten yeni geldim ve yer değiştirmişlerdi. Bu sabah doğru yerde olduklarını biliyorum."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Sen yokken geldi mi?"

"Gelmediğini söylüyor. Geleceğini de sanmıyorum."

"Sadece kaymadıklarından emin misiniz?"

"Evet. Onları belli bir yerde tutuyorum ve eğer kayarlarsa etrafındakiler de kaymak zorunda kalacak. Buzdolabının karşı üst köşesinde olacaklar. Birisi onları taşıyor."

Derin bir nefes alır. "Freddy olabilir mi?"

Sikeyim.

"Ona evinizin anahtarını verdiniz mi?" diye dikkatle soruyor.

"Evet. Yaptım. Yani, geri aldım ama bir kopyasını almış olabilir."

"Başka kim olabilir?"

İçimi çekiyorum, kısmen mantıklı bir cevap olduğu için rahatlıyorum ve kısmen de bundan rahatsız oluyorum. "Hiç kimse. O olmalı. Bana her gün mesaj atıp arıyor, bir şans daha istiyor. Ya da gelip güneş gözlüklerini aramak istiyor ya da altın zincirini burada unuttuğunu düşünüyor. Belki de sadece gözümü korkutmaya ya da ona ihtiyacım olduğunu düşünmemi sağlamaya çalışıyordur."

Morgan etrafına bakınır, sonra tezgahtan bir şişe şarap alır. "Bunu getiriyorum. Yarın iş için eşyalarını alacaksın ve gece benim evimde kalacaksın."

"Buna gerek yok."

Gülüyor. "Oh, *öyle*. Freddy buraya gelirse, neler yapabileceğini bilemezsin. Adamdan ayrıldınız çünkü banyonuzda kokain çekiyordu."

Haklısın.

Morgan, "Bu gece benimle kal," dedi. "Yarın bir çilingir çağırıp kilitlerini değiştirtebilirsin. Burt gözcülük yapsın. Kayıtlara geçmesi için bir polis raporu tutturmaya çalış."

Başımı salladım.

Adrenalinim azalmaya başlıyor ve rasyonel düşünce geri dönüyor. Ürkütücü ve her açıdan yanlış olsa da, Freddy'nin hıyarlığı işte. Beni rahatsız etmek için mıknatıslarımı hareket ettiriyor.

Dudağımı ısırdım.

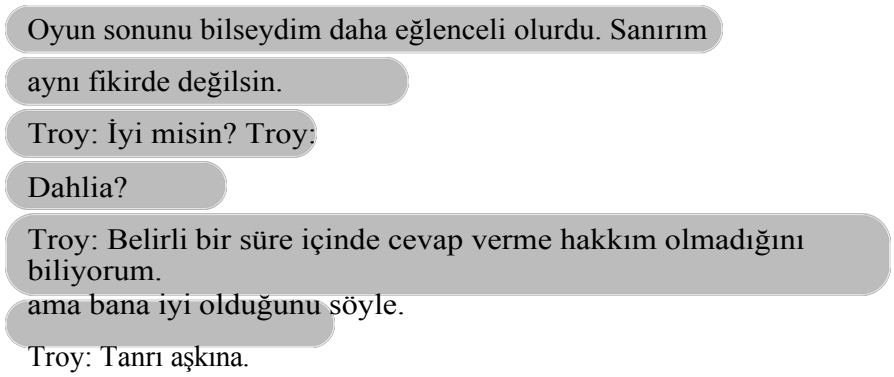
Ya sadece mıknatıslarımı hareket ettirmiyorsa ...

Oraya gitmemek için kendimle savaşırken midem çalkalanıyor.

"Hadi," diyor Morgan. "Eşyalarını alalım ve buradan gidelim."

"Tamam."

Telefonum titrediğinde bir adım atıyorum. Son yirmi dakikaya yayılan birkaç cevapsız mesaj var. Freddy'nin beni havaya uçurmadığını umarak inliyorum. Şu anda bunu kaldırabileceğimden emin değilim.

"Kim o?" Morgan kapının yanında tuttuğum beyzbol sopasını omzuna dayamıştı.

"Troy."

Sırıtıyor. "Biliyorsun, bu onun uzmanlık alanı. Belki de ondan tavsiye istemelisiniz."

"Kesinlikle hayır."

"Neden olmasın? Bu, o adamı buraya getirmenin en gerçekçi yolu gibi görünüyor."

"Bu, profesyonel ile kişisel arasındaki çizgiyi

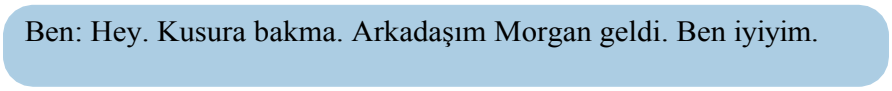
aşıyor." "Bence-"

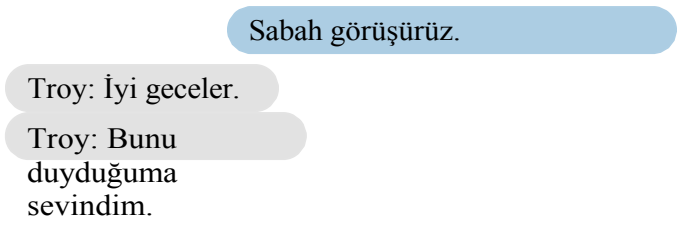
"*Hayır,*" diyorum ısrarla. "Bu sadece Freddy'nin aptalca davranması. Ona eski sevgilimin mıknatıslarımın yerini değiştirdiğini söyleyerek kendimi utandırmayacağım." Gözlerimi deviriyorum ve merdivenleri çıkmaya başlıyorum. "Bu bile kulağa aptalca geliyor."

"Olmayana kadar aptalca."

"Bu yüzden polisi arayıp ihbarda bulunacağım. Önce telefonumu şarja takmam gerekiyor."

Sopayı büyük bir smaç için konumlandırarak üst katı temizledik. Sonra yatak odama gidip telefonumu duvara takıyorum. Polis departmanının numarasına bakmadan önce mesajlarımı tekrar açıyorum.

Bir kereliğine, onunla emoji ile alay edemeyecek kadar meşgulüm. Onun yerine bir polis raporu hazırladım.

Yedinci Bölüm

Dahlia

Dünyada bugünü atlatmama yetecek kadar kahve yok.

Esniyorum, ofisime gitme zahmetine bile girmeden kupamı dolduruyorum. İşe gitmeden önce Morgan'da bir fincan içmiştim. Ama evinin sıfırın altındaki sıcaklığı, kedisinin bütün gece yatak odamın kapısını tırmalaması ve komşunun araba alarmının beni saat dörtte uyandırması arasında, tek fincan yorgunluk seviyeme dokunmadı.

Ve bu, gözlerimi beş dakikadan fazla kapatmayı başardığımda gördüğüm kötü rüyaları hesaba katmıyor.

"Günaydın," diyor Becca dinlenme odasına girerken. Sade siyah eteği ve beyaz düğmeli bluzuyla şık görünüyor. At kuyruğunun etrafına özenle sarılmış uçuk pembe bir fiyonk, her gün taktığı farklı kordonlu bileziğe uyuyor. Zahmetsizce şık. *Ve dinlenmiş*. "Nasılsınız?"

Endişeli. Yorgun. Sinirli. "Ben harikayım. Ya sen?"

"Ben iyiyim." Kendine de bir fincan kahve koyuyor. "Bu sabah işe giderken Kismet Beach'ten bir arkadaşımla konuşuyordum. Bu her zaman güne iyi bir başlangıç yapmamı sağlar."

"Eski dostlarla konuşmak her zaman güzeldir. Kismet Plajı. Florida'da, değil mi?"

"Evet." Bir yudum alıyor. "Aslen Teksaslıyım ama Indiana'ya taşındım. Bir süre orada yaşadım ve sonra Florida'ya taşındım."

"Nasıl oldu da Savannah'ya geldin?"

"Foxx Carmichael, aslında," diyor. "Kismet Beach'ten. Kardeşlerinin kız arkadaşlarıyla arkadaştım. Uzun lafın kısası, bana burada bir iş buldu." Duraklıyor, burnunu kırıştırıyor. "Sayılır. Karışık bir durum."

"Tabii ki öyle. Foxx da işin içinde," diyorum gülerek.

"Aynen öyle." Kapıya doğru yöneldi. "İyi günler, Dahlia."

"Sana da Becca."

Koridorda ilerlerken at kuyruğu sallanıyor.

"Güne başlayalım, olur mu?" Mırıldanarak dinlenme odasından çıkıyorum. Ford'un asistanı Hoda'ya el sallıyorum ve sonra ofisime giriyorum.

Işıkları açıyorum ve eşyalarımı masama yerleştiriyorum. Vücudumda kalan adrenalin, zihnimin daha hızlı ve daha az verimli çalışmasına neden oluyor. Bu sabah ilk olarak ne yapmam gerektiğini, herhangi bir toplantım ya da konferans görüşmem olup olmadığını hatırlayamıyorum.

Cep telefonum çalarken bilgisayarıma giriş yapıyorum. Aşağı baktım ama numarayı bilmiyordum.

Açayım mı? Yoksa sesli mesaja mı cevap vereyim?

Bir dizi olasılığı gözden geçirdim ve son anda cevap vermeye karar verdim. Polis, imzalayıp geri göndermem için e-posta ile gönderdikleri formu alıp almadığımı kontrol ediyor olabilir. Ayrıca, ortada sarsılacak bir şey yok. Sadece Freddy'ydi ve pisliğin tekiydi ama zararsızdı.

"Alo?" Ses tonum güzel ve düzgün.

"Merhaba Dahlia. Umarım bir şeyi bölmüyorumdur."

Kalp atışlarım hızlanıyor. Ayağa fırladım ve ofisimin kapısını kapattım. Görünüşe göre numarasını değiştirmesi gerekiyordu... yine.

"Merhaba, baba." Bu isim dilimde hâlâ yabancı bir tat bırakıyor ama yine de hoşuma gidiyor. "Nasılsın? Sesini duymak güzel."

"Aramak istiyordum, tatlım." İç çekiyor. "Bu bir bahaneye benziyor. Sanırım bir bahane."

"Çok şey yaşıyorsun. Bu sefer seni affedebileceğimden eminim."

Kıkırdıyor. "Annen seni yetiştirirken harika bir iş çıkardı Dahlia. Sen çok nazik ve akıllı bir genç kadınsın. Bu kadar harika olmanla hiçbir ilgim olmamasına rağmen sana kızım demekten gurur duyuyorum."

Sırıtıyorum. "Teşekkür ederim."

Annemle babamın birlikte olduğunu ve bu etkileşimin neye benzediğini düşünmek çok garip... ve annemle babam arasında neye benzeyebileceğini

Üçümüz. İnsanlar zamanla değişir ama bence bir aile olarak mutlu olabilirdik. Bir aile olmayı hiç denemediğimiz için üzülüyorum.

"Bir gün, bu sirk geride kaldıktan sonra, sen ve ben kendimize biraz zaman ayıracağız. Sadece ikimiz," diyor. "Bunu yapmak için hiç şansımız olmadı."

"Hayır, yapmadık. Bu hoşuma giderdi. Hem de çok."

"Ben de öyle. Sende durumlar nasıl? İşler nasıl gidiyor?"

Kısa, kısacık bir an için ona Freddy'den ve mahremiyetimin ihlalinden bahsetmeyi düşünüyorum ama vazgeçiyorum. Bu gerçekten önemli değil ve onun kızartacak daha büyük, daha ağır balıkları var. Ayrıca, henüz böyle bir etkileşimimiz yok. Ona dünyamın belirli yönleri hakkında fikir vermeyi düşünmem için yeterince uzun süredir hayatımda değil - özellikle de erkek arkadaşlarla ilgili olduğunda.

"İşler harika gidiyor," diyorum onun yerine. "Şu anda projeler arasındayız, yani fırtına öncesi sessizlik. Ben buna temizlik diyorum çünkü tüm evrak işlerimizin güncel olduğundan ve bir sonraki proje için planlarımızın onaylandığından emin oluyorum. Bu tür şeyler."

"Landry Security dikkat etse iyi olur. Böyle olağanüstü organizasyon becerileriyle seni kendime çalabilirim."

Gülüyorum. "Burayı gerçekten seviyorum. Bana karşı çok iyiler."

"Bunu duymak hoşuma gidiyor. Bir şeye ihtiyacın var mı? Şu anda bu yasal kâbusla meşgul olduğumu biliyorum ama bir şeye ihtiyacın olursa bilmek isterim. Yardım etmek istiyorum."

Gözlerimi kapatıyorum ve damarlarımdan akan sıcaklığı özümsemek için bir dakikamı ayırıyorum.

Bu adam kendisine yöneltilen tüm suçlamalardan nasıl suçlu olabilir?

Para insanlara çılgınca şeyler yaptırır ve sanırım iş adamı Joseph Dallo'nun baba Joseph Dallo'dan çok farklı olabileceği doğrudur. Ve bana gösterdiği nezaket, uzun süredir hayatımda olmadığı için duyduğu pişmanlıktan kaynaklanıyor olabilir. Ama hayatımda olduğu için ona minnettarım ve bu adamın bir kartel için para aklayan adamla aynı adam olduğunu hayal etmekte çok zorlanıyorum.

"Şu anda hiçbir şeye ihtiyacım yok. Yine de sorduğun için teşekkürler."

"Tabii ki." Tekrar iç geçirir. "Bu sabah yeterince vaktini aldım. Seni aramak için uygun bir zaman bulmaya çalışıyorum ama bir türlü olmuyor. Bu sabah düşündüm ki, kızımı arayacağım ve onu kontrol edeceğim. Cevap veremezse mesaj bırakırım."

"İyi bir sesli mesajı severim," diyorum gülerek. "Ama aradığına gerçekten çok sevindim. Alexis'in dün beni kontrol etmesini sağladığın için de teşekkür ederim."

"Her zaman aklımda olduğunu bilmeni istedim."

"Bu gerçekten çok hoş. Ben de seni düşünüyorum ve umarım iyisindir."

"Bunu da atlatacağız. Söz veriyorum." Bir nefes alır. "Kendine iyi bak, tatlım. Asistanım Frances'in numarası sende var, değil mi?"

"Evet."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa onu arayın. Mesafemi korumak zorunda kalabilirim ama bir şeyler yapabilirim."

"Teşekkür ederim. Edeceğim. İyi günler,"

diyorum. "Sana da. Yakında konuşuruz."

"Güle güle."

Sandalyeme çöküyorum ve insanoğlunun bildiği en derin nefesi veriyorum. Bu hareket kalp atışlarımı biraz sakinleştiriyor.

Kendimi toparlamak için biraz zaman ayırdım. Başkasının evinde uyanmak ve kişisel alanınızın kirletildiğini hatırlamak beni başka bir tedirginliğe sürükledi. Düne göre daha az korkuyorum, suçlunun Freddy olduğunu kabul ettim. Ancak bu, kendimi ne kadar açıkta hissettiğimi düzeltmiyor ve umarım bu his uzun sürmez.

Sadece bunu atlatmam gerek.

Bunu yapmak için bir sürü kafein gerekse bile.

Hızlıca bir yudum alıp işime başladığımda kahvem hala sıcaktı. Gece boyunca hiçbir şey patlamadı ya da dağılmadı, bu da her zaman daha kolay bir sabah olmasını sağlar. Dedektifin imzalamam gereken formu göndermeyi unutmadığını umarak kişisel e-postama tıklıyorum ve kullanıcı adımı yazıyorum. *Bütün gün düşünmek zorunda kalmamak için bu işi bir an önce bitirmeliyim.*

"Hey."

Yerimden sıçrayıp kapıya doğru bakıyorum. Troy elinde bir kupa ve yakışıklı yüzünde meraklı bir ifadeyle duruyor.

"Merhaba," diyorum, bakışlarımın kıvrılmış kolları sayesinde açıkta kalan kollarında oyalanmasına izin vererek. "Kapıyı çaldığını duymadım."

"Çünkü ben yapmadım."

Başımı salladım ve bilgisayarıma geri döndüm. "Bunu konuştuğumuzu sanıyordum."

"Yaptık. Theo kapıyı çalıyor.

Ben çalmıyorum." Alay ederek

şifremi yazıyorum.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın?" diye soruyor karşımda otururken.

"Bana bir şey olduğu yok."

"Yalan söylüyorsun."

Evet, öyle. Ama bunu seninle tartışmayacağım. Şifremi tekrar deniyorum. "Dün gece cevap için seni çok beklettiğim için kızgınsın. Çok kötü. Meşguldüm. Aş artık bunu."

"Dün gece bir şeyler döndüğünü biliyorum Doll."

"Nesin sen, şimdi de kahin mi oldun?"

İçkisini yudumluyor ve beni hiç eğlenmeden izliyor. "İyi. Kayıtlara g e ç s i n d i y e söylüyorum, bir şeyler oluyordu" diyorum.

"Arkadaşım Morgan uğradı ve biz de küçük bir soruşturma yapıyorduk." "Ne hakkında?"

Ona gülümsedim. "Güvenlik konularının gizli olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun." Yüzündeki ifadeye gülüyorum. "*Ah*. İşin o tarafındayken pek de iyi hissetmiyorsun, değil mi?"

"Ben senin ve arkadaşın hakkında sorular sorarken, sen benden bir pop yıldızının eski erkek arkadaşı hakkında bilgi vermemi istediğinde durum biraz farklı oluyor."

"Oh, çok farklı." Gülüyorum. "Dökecek çayın vardı. Morgan ve ben evimin etrafında bir sopa taşıdık."

"Peki neden bir sopan vardı?"

"Eskiden softball oynardım," diyorum, aradığı cevabın bu olmadığını gayet iyi biliyordum. "Şimdi, burada olmak için bir amacın yoksa, bugün yapacak işlerim var."

"Yani dün gece her şey yolundaymış gibi mi davranacağız?" Ona bakmadan önce homurdanıyorum. "Sana söyledim. *Her şey yolunda*."

Sırıtıyor. "Bunu yaşamak için yapıyorum, biliyorsun. İnsanları izliyorum ve şüpheli şeyleri fark e d i y o r u m . Ve bu işte gerçekten çok iyiyim."

"Bil bakalım ne oldu, seni iri yarı küçük dedektif? Ben iyiyim. Hiçbir şey olmadı. Korkmadım."

"Korktuğunu söylemedim. İyi olup olmadığını sordum."

Kahretsin. Şifremi tekrar yazıyorum. Bu sefer işe yarıyor. "Sinirlenmeye başlıyorum."

"Kendine kız. Freudyen kayma yaşayan sensin." "Öyle bir şey yok."

"Bu kesinlikle bir şey."

"*Freudyen kayma diye bir* şey yoktur. Kulağa bir şeymiş gibi bile gelmiyor." Gelen kutuma göz atıyorum, dedektiften e-posta yok. Gözüme bir şey takılınca pencereden çıkmaya başlıyorum. "Tüm cevaplara sahip olmadığın için kızgınsın."

Eğer cevap verirse, onu duymuyorum. Birkaç saat önce gönderilmiş bir mesaja odaklanmış durumdayım.

Kanım buz gibi akıyor.

Titrek bir el fareye basıp e-postayı açarken beyaz gürültü kulaklarımın üzerine çöküyor.

Kime? Lovelace,
Dahlia'dan: Bana
Re: Güvenlik Kontrolü

Kaç ya da öl.
Yetkililere haber verme, yoksa senin yerine ben karar veririm.

Omurgam sertleşirken vücudum geriliyor. Mide bulantısı yemek borumun dibinde dönüyor ve beni acı safrayla tıkamakla tehdit ediyor. Titreyen parmağım eklentiyi açarken Troy'un sesi vücudumda hızla akan kanın üzerinde belli belirsiz duyuluyor.

Aman Tanrım.

Elimi ağzıma kapatarak masamdan uzaklaşıyorum. Nefesim ciğerlerimde tıkanıyor.

"Dahlia?" Troy sorar.

Bakışlarımı ekrandaki korkunç görüntülerden ayırıp ona yöneltiyorum.

Göz göze geldiğimiz anda ayağa fırlıyor.

Gözlerim sıcak yaşlarla doluyor. Konuşmaya çalışıyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Yaşadığım şok ve dehşet yüzünden sesimi bulamıyorum.

"Neler oluyor?" diye sorar, sesi serttir. "Troy...

Ben... Bilmiyorum."

Sesim kesiliyor.

Davet edilmeden masamın etrafında fırtınalar estiriyor ve arkamda duruyor. Bilgisayar ekranımdaki fotoğraflara bakarken enerjisi ondan taşıyor ve beni sırtımdan vuruyor.

İlk resim birkaç hafta önce markette, internette bulduğum yeni bir limon sorbe tarifi için limon seçerken çekildi. İkinci resim

Morgan ve erkek kardeşiyle akşam yemeği için buluştuğum gece bir pizzacıda çekildi. Sonraki fotoğraf geçen hafta sonu parkta yürürken çekilmiş. Bir sonraki ise iki gece önce duşta çekilmiş ve beni iliklerime kadar ürperten bir fotoğraf. Dün gece Morgan'ın mutfak masasında çekilmiş bir fotoğrafımla sona eriyor.

"Bu da ne böyle?" Troy sandalyemi döndürerek yüzümün ona dönük olmasını sağlıyor. Kolçakları tutarak beni içine hapsediyor. "Kim gönderdi bunu?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum."

Dişlerini sıkarak tekrar bakar.

Beynim karışıyor, bir açıklama arıyor. "İlk tahminim Freddy, dün geceyi düşünürsek-"

"Dün gece ne oldu Dahlia?" Bana bakarken çenesi titriyor.

Bunu bir soru olarak ifade etti ama bu bir açıklama. *Bir emir*. Ve bu sefer, cevap vermenin uygun olduğunu hissediyorum.

"Dün gece, evimde ben yokken birinin olduğunu fark ettim." "*Ne*?"

Yutkunuyorum, Troy'a bakıyorum. Gözleri alev alev yanıyor.

"Dün gece," diyorum, onun incelemesi altında kelimeleri oluşturmakta zorlanarak. "Dün gece fark ettim ki, son birkaç haftadır evimde sürekli birileri varmış."

"Bunu dün gece mi fark ettin?"

"Evet."

"Ve sen beni aramadın mı?"

Avuçlarımı eteğime siliyorum ve nefes alıyorum.

"İlk arayacağın kişi ben olmalıydım," diyerek sandalyeden uzaklaşıyor.

Hareket anı bozuyor ve keskin bir şekilde nefes veriyorum.

"*Seni* aramak mı?" Ayağa fırladım. "Neden? Eski erkek arkadaşım evime gizlice girip mıknatıslarımın yerini değiştirdiği için mi? *Bunun* için seni aramamı mı istiyorsun?"

"*Kesinlikle.*"

"Polisi aradım ve ihbarda bulundum."

Birkaç adım geri atıyor. "Görünüşe bakılırsa bu işin üstesinden geliyorlar, değil mi?"

Onunla tartışmak istiyorum. Beni titreten enerjinin bir kısmını serbest bırakarak patlamak istiyorum.

Biri beni izliyormuş. Ve şimdi beni öldürmekle tehdit ediyorlar.

"Hadi," diyor Troy, kapıya doğru ilerlerken. Ses tonuyla dalga geçilmemeli.

"Nereye gidiyoruz?"

Kapıyı çekerek açtı ve razı olmamı bekledi. "Hadi gidelim."

Kaç ya da öl.

"Troy, düşünmem gerek. Bunu çözmem gerek," diyorum, sesimde histeri yükseliyor. "Sanırım polisi aramalıyım. Bilmiyorum. Ne yapmalıyım? Gideyim mi? Kaçayım mı?" Elimi karnıma bastırdım. "*Oh Tanrım.*"

"Hey."

Bir ciğer dolusu hava emiyorum ve gözlerimdeki yaşların arasından ona bakıyorum.

"Seni yakaladım," diyor, sesi öncekinden daha yumuşak. Gözleri parlıyor. "Bu işte yalnız değilsin."

Onun nazik, aptalca sözleri yanağımdan tek bir damla gözyaşının yavaşça süzülmesine neden oluyor.

"Panikleyecekmişim gibi hissediyorum," diyorum ayaklarımın üzerinde sallanarak. "O zaman panikle."

"Ama bu güvenlikte bir numaralı kural değil mi? Panik yapmamak?"

"Panikleyebilirsin çünkü ben paniklemeyeceğim." Yanına gitmemi işaret etti. Ben de gittim. "Şimdi, gidelim."

Troy'un avuç içi hafifçe sırtımın alt kısmına uzanıyor ve beni koridorda yönlendiriyor.

"Bu işte yalnız değilsin."

İki gündür ilk kez, sert bir esintiyle yere serilecekmişim gibi hissetmiyorum.

Troy'a bakıyorum. Parmakları sırtıma doğru esniyor.

Ve eğer yere düşersem, beni kaldıracağından eminim.

Sekizinci Bölüm

Troy Gözlerimi koridorun sonundaki Ford'un ofisine diktim.

Dahlia'nın e-postasındaki resimler zihnime kazındı. Birinin onu takip ettiğini bilmek ne kadar rahatsız edici olsa da, onları düşünmek gözlerindeki korkudan daha kolay.

Söylemek istediğim çok şey ve yapmak istediğim daha çok şey var. Dün gece beni neden aramadığını ve bunun ne kadar süredir devam ettiğini bilmek istiyorum.

Bu yürüyen ölü adam da kim?

Öfkemi kontrol etmekte zorlanıyorum. Patlamamak ve bunun arkasındaki pisliği bulmamak için her şeyimi veriyorum.

Ama benim yok.

Sakin olmak için de savaşmak için de zaman vardır. Sabırlı olmalıyım. Birileri bunun bedelini ödeyecek. Ve onları arayacak kişi de ben olacağım.

"*Hey,*" diye fısıldıyor Dahlia, aniden durarak. Kalbimi delip geçen bir korkuyla bana bakıyor. "Ne yapıyoruz biz? Bir köpek yavrusu gibi koridorda seni takip ediyorum."

Daha önce gözlerinde yüzen histeri azaldı ve aklının başına gelmeye başladığını söyleyebilirim.

"Ford'la konuşmamız gerek," diyorum.

"Ama e-postada yetkililere haber verilmemesi gerektiği yazıyordu."

Becca ofisine dönerken durup başımı sallıyorum. Konuşmadan önce kapısının kapanmasını bekliyorum.

"E-posta gözünüzü korkutmak içindi. Haklısınız. Biz bu işi çözene kadar bunu bir reklam panosuna asmak istemezsiniz ve..." *Bunun arkasındaki orospu çocuğunu öldürün* demekten kaçınıyorum. "Ve tehdidi etkisiz hale getirin."

Dudakları seğirdi. "Söyleyeceğin şey bu değildi."

"Söyleyeceğim şey için hazırlıklı değilsin."

Aramızdaki hava kalınlaşıyor. *Daha sıcak*. Onun geyik gözleri ve benim onu korumak için duyduğum acı arasında, zaten tehlikeli olan bu duruma çok fazla tehlike katmanı ekleniyor.

"Ford'un bilmesi gerekiyor," diyorum, bizi tekrar sağlam zemine döndürerek. "Bu ülkede hiç kimse bu durumla başa çıkabilecek kadar donanımlı ya da yetenekli değil."

"Emin misin?"

"Evet."

"Annen olsaydım, tavsiyen bu olur muydu?" Göz

kırpıyorum.

"İnsanlar doktorlara gerçeği söyletmek için böyle söylüyorlar" diyor. "Hastanın kendi anneleri olup olmadığını ve tedaviyi tavsiye edip etmeyeceklerini soruyorlar. Ben de size bunu soruyorum. Anneniz olsaydım, tavsiyeniz bu olur muydu?"

Yüzünün yan tarafına dokunma dürtüsüne direniyorum. Bunun yerine dilimin ucuna gelen itirafı ısırarak geri alıyorum ve sorusuna cevap veriyorum. "Evet."

Omuzları dikleşir ve çenesini kaldırır. Titrek bir nefes alıyor. "Tamam."

Parmak eklemlerim Ford'un kapısına vuruyor. Lincoln hemen açtı.

Dahlia'nın gözleri benimkilere kaydı.

"Bize bir saniye izin ver Lincoln, lütfen," diyorum.

Aramıza bakıyor ve sonra başını sallıyor. Kapı usulca kapanıyor.

"Hey," diyorum, sadece Dahlia'nın duyabileceği kadar yüksek sesle. Onun güçlenmesini, hayatının kendi kontrolü dışında olduğunu hissetmemesini istiyorum. İhtiyacı olan son şey, üç erkekle bir odaya girip başına gelecekler konusunda hiçbir söz hakkı yokmuş gibi hissetmek. "Lincoln'ü beklemiyordun. Ben de beklemiyordum. Sürekli ortaya çıkan kötü bir kuruş gibi."

Dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme dokunur.

"Bunu Lincoln'ün önünde tartışmaktan rahatsız oluyorsanız, o gidene kadar bekleriz," diyorum. "Bu senin kararın. Sürücü koltuğunda sen oturuyorsun. Ben direksiyona geçmeye hazırım ama bana ne istediğini söyle yeter."

Hıçkırarak nefes alıyor ve tutuyor. "Ne istediğimi bilmiyorum. Korkuyorum, Troy."

Onu kendime çekmemek için ellerim yanlarımda kenetleniyor. Bu ne kadar zor olsa da, daha da zorlaşacağını biliyorum çünkü başka seçeneğim yok. "Bana güveniyor musun?"

"Sana hayatım pahasına güveniyorum ve ne kadar ironik olsa da, burada uğraştığımız şey bu."

"Şimdi şaka zamanı değil."

Titrek bir gülümsemeyle sırıtıyor. "Sana hayatımı yaşamama izin vermeni söyleyecektim, ama muhtemelen bu da iyi gitmeyecek, ha?"

Gözlerimi kısıyorum.

"Özür dilerim," diyor yüz hatlarını temizlemeye çalışarak. "Ya şaka yapacağım ya da histerik bir şekilde ağlayacağım ve ben çirkin bir şekilde ağlarım. Ayrıca sanırım şu anda şoktayım."

Kapıyı açıyorum ve onu önümden içeri sokuyorum. Kapı arkamızdan kapanıyor.

Ford'un elleri masasının üzerinde kavuşturulmuştur ve yüzünde meraklı bir ifade vardır. Lincoln pencerenin yanındaki çizim masasına yaslanmış, elinde bir fincan kahve tutuyor. Şaşırtıcı bir şekilde, hiçbir yerde mizah yoktur.

"Bir sorunumuz var,"

diyorum. "Neler oluyor?"

Dahlia bana bakıyor ve sessizce onun adına konuşmamı isteyerek başını sallıyor.

"Dün gece Dahlia, kendisi evde yokken birinin evine zorla girdiğini fark etti," diyorum, kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Ford'un kaşları çatılır. "Bu ne zamandır devam ediyor?"

"Emin değilim," diyor Dahlia. "Sanırım birkaç

haftadır."

"Kilitlerini değiştirdik mi?" Ford bana soruyor. "Evini gözetleme ekipmanı için taradık mı?"

"Dahlia bu sabaha kadar bana söylemedi,"

diyorum. Lincoln irkildi.

"Polisi aradım ve geceyi bir arkadaşımda geçirdim," diyor. "Bu sabah bir çilingir evime gidiyor. Komşum Burt onlarla orada buluşacak."

"İçeri kimin girdiği hakkında bir fikriniz var mı?" Ford soruyor.

Bir elimi kaldırdım. "Daha işin eğlenceli kısmına gelmedik

bile." Ford'un yüzü asıldı.

"Bu sabah bir e-posta aldı," diyorum. "Ne tür

bir e-posta?" Ford soruyor.

Dahlia'ya bakıyorum. Dikkatli. Hiç düşünmeden elimi tekrar sırtının küçük kısmına koyuyorum. Tıpkı daha önce olduğu gibi, hemen biraz rahatlıyor.

Bu keşif hakkında ne düşüneceğimi ya da düşünmek isteyip istemediğimi bilmiyorum. Hiç düşünmedim.

Dahlia Ford'a geri döner. "E-postada kaçmam ya da ölmem gerektiği yazıyordu." Avuçlarıma karşı titriyor. "Son bir ay içinde beni farklı yerlerde gösteren resimler eklenmişti."

Lincoln kupasını masaya koyar.

"Ne yapmam gerektiğinden emin değilim," diyor üçümüze bakarak. "Yetkililere söylemememi yoksa her kimse beni öldüreceğini söyledi. Sanırım demek istediği buydu. Resimler yüzünden bunun bir şaka olduğunu da sanmıyorum." Gülümsemeye çalışıyor. "Ne yapmam gerekiyor? Gitmeli miyim? Asla geri dönmeyecek miyim? Hayatımın geri kalanında dışarıda birinin *beni izlediğini* bilerek mi dolaşacağım?"

Ford ayağa kalkar, kravatını düzeltir. "Panik yapmayın."

"Troy yapabileceğimi söyledi ve ben de uçurumun kenarında sallanıyorum. Uçuruma yuvarlanmak beni rahatlatabilir."

Ford bana baktı, ben de omuz silktim.

"Şaka yapıyordum," diyor Dahlia. "Şakadan anlamaz mısınız siz?"

"Bunun arkasında kimin olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" Ford yeniden odaklanarak sorar. "Sana kızgın biri var mı? Sana zarar vermek isteyecek biri?"

"Eski bir erkek arkadaşım var, Freddy. Uyuşturucu sorunu olduğu için ayrıldık. Çok geç olana kadar bir araya getiremediğim bir şey."

"Buraya geliyor mu? Arıyor mu?" Ford bir kâğıda notlar alarak soruyor. "Seni tehdit ediyor mu?"

"Evet. Beni tehdit etmedi, sadece bensiz yaşayamayacağını söyledi. Muhtemelen evime zorla girdiğini düşündüm. Ama beni öldürmekle tehdit ettiğinden şüpheliyim. *O kadar* ciddi değildik."

Boğazımı temizliyorum. "Eve giren her kimse fotoğraflara da karışmış. Fotoğraflardan biri onun banyosundaydı."

Dahlia'nın çenesi düşer. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Pekâlâ. Başka sorularım da olacak ama şimdilik birlikte bir plan yapalım," diyor Ford.

Konuşmaya başlıyorum ama Dahlia sözümü kesiyor.

"*Hayır*. Ford, hayır." Başını kararlılıkla sallıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Tam olarak ne yapacaksın?" diye soruyor.

"Bu senin sorunun değil. Bunu bilmen bile gerekmiyor." Masasına bakan deri sandalyenin arkalığını kavrıyor. "Polisi arayacağım. Sonra eve gidip birkaç şey alacağım ve şehri terk edeceğim."

Ford sanki benim tepkimi bekliyormuş gibi, beklenti dolu bir bakışla bana dönüyor.

Bunun tek bir çözümü var. Uzun vadede işleri daha da karıştıracak olsa da ve keşke başka bir çözüm olsaydı çünkü bu beni öldürecek olsa da, başka kimseye güvenmiyorum. Ben olmak zorundayım.

Başımı sallıyorum ve dile getirilmeyen sorusuna cevap veriyorum. "Tatil."

Lincoln bize doğru yürüyor. "Kiawah Adası'nda bir evim var. Kimlik kartınız olmadan adaya bile giremezsiniz. Gezici güvenlik görevlileri, giriş kapıları var ve tabii ki kendi güvenlik sistemim de var."

Ford cebinden telefonunu çıkararak, "Jason Brewer'ın bana bir iyilik borcu var," diyor. "Brewer Air uçağını ödünç alacağım. Birkaç saat içinde orada olursun. Özel havaalanına inip adaya bir arabayla gidebilirsiniz."

Dahlia alay ediyor. "Siz tatil planlarınızı tamamlarken, ben de birkaç telefon görüşmesi yapmak için masama gidiyorum." Gözleri inanamayarak büyür. "Bunun benim istifam mı olduğunu bilmiyorum Ford, yoksa... evet. Bilmiyorum."

Ford kıkırdar. Lincoln sırıtıyor. Tavana bakıyorum çünkü onu onlardan daha iyi tanıyorum. *Çok kızacak.*

"Bunun komik olduğunu düşünmenize sevindim," diyor sinirli bir şekilde.

Ford masasının köşesine gelir. "İstifa etmiyorsun Dahlia. Ücretli bir tatile çıkıyorsun."

Alnı kırışıyor. Ford bana

bakıyor.

Tabii. Haberi ben vereyim.

"Laina'ya mı gideceğimi yoksa tatile mi çıkacağımı nasıl bilemedim biliyor musun?" Ben soruyorum.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Evet." "Ben bir tatil seçtim."

"Aferin sana."

"Ve sen de benimle geliyorsun."

Bir adım geri atıyor, gözleri kocaman. "*Ne*?"

Lincoln kıkırdıyor, yüzüne boktan bir sırıtma yerleşmiş. Eğer bu ciddi bir konuşma olmasaydı, ona siktirip gitmesini söylerdim.

"Seninle tatile falan çıkmıyorum," diyor inanamayarak gülerek. "Az önce ne dediğimi duymadınız mı? Biri beni öldürmekle tehdit ediyor, çocuklar. *Öldürün beni*. Gitmek zorundayım."

"Gidiyorsun," dedim. "Benimle birlikte." "Sen aklını kaçırmışsın Castelli." "Büyük ihtimalle."

Ellerini havaya kaldırır ve Ford'a döner. "Ciddi olamazsın. Peşimde kimin olduğunu bilmiyorum. Ne zaman geri dönebileceğimi bilmiyorum. Bana ödeme yapamazsınız... kim bilir ne kadar süre. Peki ya Troy? Onun yapması gereken işler var."

"Günün sonunda bu senin kararın," diyorum, her ne kadar bana acı verse de. "Ama eğer benimle gelmezsen, seni takip etmek zorunda kalacağım. Ve bunun eğlenceli olacağından emin olsam da, Ford bu işi çözene kadar seni Lincoln'ün evine götürmeme izin vermen çok daha kolay ve rahat olur."

"Oh, yani beni de mi takip edeceksin?"

"Evet."

Ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı. Sadece bana bakıyor. "Dahlia, keşke dün gece bizden birini arasaydın," diyor Ford. "Beni kastetmiyor," diyor Lincoln. "Böyle durumlarda iyi değilimdir."

Ford başını sallar. "Ama artık neler olduğunu bildiğimize göre, işin aslını öğreneceğiz. Bu arada, sizi güvende tutacağız."

"Senden bunu yapmanı isteyemem."

"Yapmak zorunda değilsin," diyorum, sessizce bana meydan okuması için ona yalvarıyorum. "Bitti."

Ford eylem noktalarını sıralarken bakışlarımı tutuyor.

"Hoda'ya sana yeni bir telefon almasını söyleyeceğim," diyor. "Ofisten çıkmadan önce seninkini kapat. Aldığınız e-postayı bana iletin. İstersen ofisten bir arkadaşımı ya da komşumu senin için birkaç şey alması için evine gönderebilirim. Onları bu gece size göndeririz. Nereye gittiğinizi kimseye söylemeyin. Sorarlarsa, bir iş gezisine çıktığınızı ve ne zaman döneceğinizi bilmediğinizi söyleyin. Belirsiz tutmaya çalış."

Dahlia başını sallıyor, gözleri hâlâ benimkilerde. Beni ne kadar uzun süre izlerse, gözlerinde o kadar az korku görebiliyorum.

"Olabildiğince az kişiyle konuşun" diyor Ford. "Mümkün olduğunca gözlerden uzak olmanızı istiyoruz."

Dahlia'nın hayalet gülümsemesine karşılık vererek, "Onu yakaladım," diyorum. "Sadece bizi buradan çıkar."

"Şimdi Jason'ı arayacağım," diyor Ford. "Lincoln, senin evde her şey yolunda mı?"

Lincoln boğazını temizler. "Evet. Bu iyi. Yine de tadilat yaptığımızı bilmenizi isterim. Şu anda sadece bir tane çalışan yatak odası var."

Oh. Lanet olsun.

Dahlia hızlı bir nefes alır.

"Ama eminim bir yolunu bulacaksın," diyor ve Ford ona bir bakış fırlatınca irkiliyor. "*Ne*?"

"Son bir şey daha," diyor Ford dikkatle. "Eski sevgilinden bahsettin ve bu mantıklı. Ama sence bunun babanla bir ilgisi olabilir mi?"

Dahlia'nın yüzü kararıyor, göğsü inip kalkıyor. Yavaşça Ford'a döner.

"Bunun onunla ilgili olduğunu düşündüğünüzü biliyorum," diyor yavaşça, öğrendikten kısa bir süre sonra patronumuza ebeveynlik durumundan bahsetmiş. "Ama ben öyle düşünmüyorum. Onun bir nedeni yok. Oldukça iyi bir ilişki kurduk."

"Bir gerekçesi olmayabilir," diyor Ford. "Ama kartellerin olabilir. Birlikte iş yaptığı biri olabilir. Babanızın etrafında çok fazla hareketlilik var. Bunu bildiğinizi biliyorum."

Lincoln'ün kaşları birbirine çarpıyor ama sessiz kalıyor. *Bir kez olsun*.

Dahlia titrek bir nefes alıyor. "Bu işe karıştığın için kendimi gerçekten kötü hissediyorum."

"Sen ailemizin bir parçasısın," diyor Ford. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz. Troy'un arkanı kollayacağını biliyorum."

Göz ucuyla bana bakıyor. Mümkün olduğunca metanetle duruyorum.

"Troy, evden bir şeye ihtiyacın varsa hemen al," diyor Ford. "Dahlia, evinden ihtiyacın olan herhangi bir şeyi alabilecek biri var mı?"

"Evet. Arkadaşım Morgan."

"Tamam. Hoda ile görüşüp bu düzenlemeleri yapalım," diyor Ford. "Sizi en kısa zamanda buradan çıkaracağız."

Ford ve Lincoln sessizce sohbet ederek Dahlia ve bana konuşacak bir an bıraktılar. "Hey," diyorum dikkatini bana doğru çekerek. "Birazdan döneceğim. Bu

Dışarıdayken almamı istediğin bir şey var mı?"

Sabitlenmemiş bir halde odaya bakar. "Troy, bilmiyorum. Bunalmış durumdayım."

"Her şey yoluna girecek. Her adımında yanındayım."

Yüzündeki gülümseme içimde sayısız duyguya yol açıyor. Bir yandan, yüz hatlarındaki teselli beni sakinleştiriyor. Öte yandan, bununla uğraşıyor olması bile ruhumun derinliklerinde beni öldürebilecek bir ateş yakıyor.

Tabii önce o beni öldürmezse.

Dokuzuncu Bölüm

Dahlia

Gözlerim kapalı, başımı yan cama yaslayıp güneşin tenimi okşayan sıcaklığının tadını çıkarıyorum. *Bu sabah güneş kremi sürdüm mü*? Hiçbir fikrim yok. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Gün tam bir bulanıklık içinde geçti. Morgan'ın Theo'yla evimde buluşup nedenini söylemeden birkaç eşyamı almasını ayarlamak ama her şeyin yolunda olduğu konusunda ısrar etmek, Burt'ü arayıp bir süre evde olmayacağımı bildirmek ve evime göz kulak olmasını istemek, Ford ve polisle uzun ve sert konuşmalar yapmak ve özel bir jete binmek arasında geçen cehennem gibi bir gün oldu.

Bu telaşın tek iyi yanı duygularımın bir kısmını çözmüş olmam. Anlaşılan o ki, olayları açık bir şekilde detaylandırdığınızda, katartik bir tepki ortaya çıkıyor. Ve Ford Landry sizi kimin tehdit ettiğini bulmayı kendine görev edindiğinde, bunun beraberinde getirdiği bir güvenlik duygusu var.

Omzumun üzerinden bakıyorum.

Ve takım elbiseli, gri gözlü, muhteşem bir kötü çocuk sizi güvende tutmak için bir adaya götürmeyi talep ettiğinde hayat daha kötü olabilirdi.

Troy beni onu izlerken yakalıyor. Bir gülümseme, bir sırıtma ya da bir sırıtış bekliyorum.

Onun yerine Kiawah Adası'na giden dolambaçlı yola geri dönüyor. Bir köprüyü geçerken, "Çok sessizsin," diyorum.

Uzun zamandır bataklık, su ve bitki örtüsünden başka bir şey yoktu. Beni ıssız bir yere götürdüğünü düşünebilirdim, ancak her iki yönde de sürekli bir araba akışı vardı.

"Konuşmak istediğini düşünmemiştim," diyor.

"Ben mi? Konuşmak istemiyor musun? Sanki beni tanımıyorsun bile."

Bu bana yarım bir gülümseme kazandırdı. "Bugün üzerine çok fazla şey atıldı. Seni biraz rahat bırakmak istedim."

Arabadan inmeye hazır bir şekilde koltuğumda kayıyorum.

Troy birkaç saat önce Landry Güvenlik'ten ayrıldığımızdan beri pek bir şey söylemedi. Sürekli telefonla konuşuyordu ve ben de onu dinlememeye özen gösterdim. Zaten onu ne duyabiliyor ne de anlayabiliyordum. Ama eminim ki konuşmalarının bir kısmını yakalasaydım, endişem yeniden artacaktı ve istemediğim bir şey varsa o da bu.

"Oraya varmamıza daha ne kadar var?" diye

sordum. "Bunu bana az önce sordun."

"Havaalanından beri sormadım."

"Oraya vardığımızda biz de orada

olacağız."

Gülüyorum. "Eminim baban büyürken sana bunu çok söylemiştir. Baş belası bir çocuk olmak zorundaydın."

Yüzüne bir gölge düşüyor. "Onun gibi bir şey."

Bir anda bitki örtüsü parçalanıyor ve bir güvenlik görevlisi istasyonu önümüzde yolu kapatıyor. Bir yol sağa doğru uzanıyor ve kaldırım bir virajın etrafında kıvrılırken bir ağaç korusunun içinde kayboluyor.

"Torpido gözünde mavi bir kâğıt parçası var," diyor Troy, ön paneli işaret ederek. "Onu benim için alabilir misin lütfen?"

"Elbette." Açana kadar düğmeyle oynuyorum ve kullanım kılavuzunun içine sıkıştırılmış soluk mavi kâğıt parçasını buluyorum. "Al bakalım."

Onu alır ve nöbetçi kulübesine yanaşır. Uzun bıyıklı bir adam elini uzatır.

Adam gazeteye bakarak, "Bugün öğleden sonra nasılsınız?" diye sorar. Daha sonra arabanın ön cam sileceğinin altındaki VIN

numarasını inceliyor. "Biz iyiyiz. Ya sen?" Troy sorar.

"Ben buradayım. Bugün için söyleyebileceğim

tek şey bu." Sırıtıyorum. "Bıyığını sevdim."

Adam beni daha net görebilmek için eğildi. "Teşekkür ederim, genç bayan." Troy'a mavi kağıdı uzattı. "Nereye gittiğinizi biliyor musunuz?"

"İstiyorum," diyor Troy.

"Pekâlâ. Ziyaretinizin tadını çıkarın."

"Teşekkür ederim," diyorum ve ona dostça bir el sallıyorum. Kapıdan geçerken Troy başını sallıyor.

"Neden başını sallıyorsun?" diye soruyorum.

"Buraya sessizce geldik, yani amacımız göz önünde olmamak. Uçakta pilotla sohbet ederken, havaalanındaki kadınla Kara Cuma tüyoları alışverişinde bulunurken ve bir adama bıyığı için iltifat ederken bu pek işe yaramıyor."

"O bıyık çok havalıydı. Pilot iyiydi. Ve ben alışveriş bahşişlerini bekçilik yapmam." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup yolun iki yanındaki yemyeşil golf sahasını seyrediyorum. "Bil diye söylüyorum, oraya varmamıza daha ne kadar var diye soracaktım ama kendimi durdurdum."

Başka bir nöbetçi kulübesine yaklaşıyoruz ve mavi kağıt işlemi tekrarlanıyor. Bu sefer adamın düzgün gümüşi sakalından bahsetmiyorum.

Çok ama *çok* pahalı evlerle dolu bir mahalleye giriyoruz. Ağaçlar yolun üzerinde yükseliyor, arabanın üzerine gölge düşürüyor ve sıcaklığı anında birkaç derece düşürüyor.

Troy direksiyonu dar sokağın sonundaki en büyük evin garaj yoluna doğru çevirirken ön kolunu esnetiyor. Ağaçların ve çalıların yaprakları yoldan evin doğrudan görünmesini engelliyor. Ama araba yoluna girdiğimizde tüm nefesim vücudumu terk ediyor.

Çenem düştü. "*Aman Tanrım*. *Burada mı* kalıyoruz?" "Lincoln Landry küçük bir şey yapmaz."

"Biliyor musun, bundan hep şüphelenmişimdir."

Troy arabayı park ederken bana ters ters bakıyor ama ben evle o kadar meşgulüm ki umursamıyorum.

İki katlı, villa tarzı bir ev gururla önümüzde duruyor. Açık kahverengi sıva, pencerelerin ve süslemelerin etrafında koyu çikolata rengiyle vurgulanmış. Bir şekilde aynı anda hem ilginç hem de görkemli hissettiriyor.

Garaj kapısı açılıyor ve içeri giriyoruz. Arkamızdan kapanıyor.

"Sanırım evlerimizi terk etmek zorunda kalırsak, en azından burada kalabiliriz, değil mi?" Arabadan inerken sordum.

"Daha kötüsü de olabilirdi."

Troy tuş takımına bir kod giriyor. İçeri girerken ona gülümsüyorum.

Küçük fuaye, krem rengi taş zeminleri ve odaya Akdeniz havası veren neredeyse pembe renkli alçı duvarlarıyla aydınlıktır. Hemen ileride

kemerli bir kapı verandaya açılıyor. Sola dönüyoruz ve ana yaşam alanına giriyoruz.

Troy doğruca mutfağın yanındaki küçük odaya yönelirken ben de ihtişamı görmek için duraklıyorum.

Bana bakan duvarda, tropik yeşil bitkiler ve bir havuzla dolu yemyeşil bir arka bahçeyi gösteren pencereler sıralanıyor. Deri bank tarzı sandalyeleri olan uzun bir masanın ortasındaki tepsili tavandan bir avize sarkıyor. Oda sol tarafta büyük mavi kanepeler ve saçma bir televizyonun bulunduğu bir oturma alanına açılıyor. Resimler ve beyzbol hatıraları ekranın iki yanındaki ve altındaki gömme dolaplarda duruyor.

"Şu mutfağa bak," diyorum parmak uçlarımı ada tezgâhında gezdirerek. "Lincoln'ün karısı aşçı mı?"

"Hiçbir fikrim yok," diyor Troy köşeden. "Ne

yapıyorsun?"

Tekrar ortaya çıkıyor. "Güvenlik sistemini kontrol ediyorum."

"İyi miyiz?"

"Biz iyiyiz."

Omuzları düşüyor ve yavaşça nefes veriyor. Bugün ilk kez rahatladığını düşünüyorum.

Birden yalnız olduğumuzu fark ettim. Troy ve ben bu güzel evdeyiz, herkesten ve her şeyden uzaktayız. Ve hepsi benim için.

Göğsüm sıkışıyor. "Hey."

Kaşlarını kaldırdı.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Bugünkü saçmalıklarımda bunu söyledim mi bilmiyorum. Bunu yapmak zorunda değildiniz ve bunu gerçekten takdir ediyorum. Eminim çok rahatsız edici bir durumdur."

Tekrar sertleşiyor.

"Ama" diyorum, "senin de bana teşekkür etmen gerekir. Seni Laina Kelley'den kurtardım. Kahraman olmaktan bahsediyorsun."

Eğlendiğini belli etmemeye çalışıyor ama

başaramıyor. "Hadi," diyorum. "Üst katı

görelim."

"Başkasının evinde olmayı garip bulmuyor musun?"

"Aslında, evet, biliyorum." Demir korkuluklara tutunup onu merdivenlerden yukarı çıkarıyorum. "Ama bu, hayatta bir kez karşıma çıkacak ve asla karşılayamayacağım bir evde kalma fırsatı. Bu yüzden tadını çıkarabilirim." Duraksıyor. "Lanet olsun, günün sonunda ölmüş olabilirim."

"Önümüzdeki birkaç gün içinde pek çok olasılık var ama bu onlardan biri değil."

Ona bakmadığımdan emin olarak kızardım. Muhtemelen bunu gerçek anlamda söylemişti ama ben öyle anlamadım.

Merdivenlerin sağındaki üç boş yatak odasını kontrol ediyoruz. Bunlardan birinde, sanki bir boya ekibi işe başlamak üzereymiş gibi bir iskele kurulmuş. Merdivenin diğer tarafına geçip beyaz ve mavi yataklı, açık renkli ahşap mobilyalı ve banyolu rahat bir yatak odasına giriyoruz.

"Şu küvete bak," diye ciyaklıyorum. "Küçüklüğümden beri bir küvetim olmasını hayal ederdim. Annemle birlikte izlediğimiz bir filmde kız böyle bir küvette yıkanmıştı. Annem bunun sofistikeliğin özü olduğunu düşündü ve bu fikir o zamandan beri beynime kazındı."

"Bu seni bir banyo aşığı mı yapıyor?"

"Evet. Kesinlikle. Sıcak, sabunlu, tatlı kokulu bir su dolu bir leğenin içinde soğuyana kadar yatmaktan daha lüks ne olabilir?"

Dudakları seğiriyor.

"Ne?" Merakla sordum. "Ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Söyle bana, Troy."

"Hiçbir şey," diyor kıkırdayarak. "Haklısın. Banyo dünyadaki en lüks şeydir."

Parmağımı sert göğsünün ortasına sokuyorum - temas ettiğim anda pişman oluyorum.

Bir enerji patlaması parmağımdan yukarı fırlıyor ve vücudumdaki her siniri yıpratıyor. Troy'un gözleri parlıyor ama o benden daha çabuk toparlanıyor. Yine de etrafından dolaşıp büyük gömme dolaba girerek durumu geçiştirmeye çalışıyorum.

"Benimle aynı fikirde olman hoşuma gidiyor," diyorum, sesimin beni ele vermemesini umarak. "Ama benimle dalga geçiyorsan değil."

"Ben asla böyle bir şey yapmam."

"Şuna bak," diyorum, dolaptaki çoğu mutfak adasından daha büyük olan bir adayı göstererek. "Bu son derece saçma ve aynı zamanda en havalı şey."

Troy başını sallar. "Bu insanların ne yapacaklarını bilemeyecekleri kadar çok paraları var."

Adanın üzerine çıkıp ayaklarımı ileri geri sallıyorum. "Bu kadar paran olsaydı ne yapardın?"

Omuz silkiyor.

"Hadi ama" diyorum, onunla alay ederek. "Sen olsan ne yapardın? Böyle bir ev alır mıydın? Süslü bir araba alır mıydın? Dünyayı gezer ve hiçbir şeyi umursamaz mıydın?"

"Bilemiyorum. Sanırım Travis'in hayata hazır olduğundan emin olurdum ve sonra da günü gününe yaşardım."

Kardeşinden bahsederken gözlerinin içine bakınca kalbim sıkışıyor.

Troy orada burada Travis hakkında bir şeyler söyledi. Kardeşinin var olduğunu biliyorum.

Bazen birlikte yemek yediklerini biliyorum. Ama daha derin bir şey bilmiyorum.

"Travis'le yakın mısınız?" diye

sordum. Başını salladı.

"O senin tek kardeşin, değil mi?"

Tekrar başını sallıyor.

Gülümsüyorum. "Bir süre burada kalabiliriz. Eğer konuşmaya başlamazsan beni dinlemek zorunda kalacaksın ki bu da genelde seni rahatsız eder."

"Mükemmel bir nokta." Bana çarpık bir sırıtış attı. "Trav benim tek kardeşim. Oldukça yakınız. Onu her gün falan görmüyorum ama bilirsin işte..."

Tezgâhtan iniyorum. "Sana sahip olduğu için çok şanslı."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Nasıl bu kadar pozitif kalabiliyorsun? Daha birkaç saat önce biri seni öldürmekle tehdit etti. Ve sen kanepede ağlamak ya da çıldırmak yerine..." Omuz silkiyor. "*Sen*."

Ben ona bakarken o da bakışlarımı tutuyor, söylediklerini içselleştiriyorum. Sözlerindeki sıcaklık, ses tonundaki özen - yıllar boyunca bu şekilde sadece birkaç kez duyduğum bir şey - kalbimi okşuyor.

Bu, Troy'un keşke daha iyi tanısaydım dediğim tarafı.

Zayıf bir noktası, yumuşak bir karnı var ve buna karşı savaşıyor. Kimsenin onu sert bir kıçtan başka bir şey olarak görmesini engellemek için elinden geleni yapıyor. *Neden?*

"Başka ne yapabilirim?" diye sordum. "Burada oturup bunu takıntı haline getirebilir ve kendimi hayatımın bittiğine ikna edebilirim. Ama bu ne işe yarar ki? Ya doğru bile değilse? Ya sadece Freddy hıyarlık yapıyorsa? Kazanmasına izin mi vereceğim?" Sırıtıyorum. "Limonu limonataya çevireceğim ve burada geçirdiğim zamanın tadını çıkaracağım. Seninle *olsa* bile."

Gözlerini deviriyor ve beni güldürüyor.

"Dürüst olmak gerekirse, bütün öğleden sonra bunu düşündüm," diyorum. "Ve düşündükçe Freddy olduğunu daha çok düşünüyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Öyle. Bu bir bakıma onun için biraz sofistike. Ama bir bakıma da değil. Kim böyle bir e-posta gönderir? Beni korkutmaya ve hayatımı altüst etmeye çalışan biri. Cevap Freddy olabilir. Belki de bunun beni ona geri götüreceğini düşünüyor. Kim bilir?"

Troy boğazını temizler. "Bu mantıklı. Ama farkında mısın, seni korkutmaya çalışmıyorum ama o olmama ve başka birinin bir ajandası olma ihtimali de var, değil mi?"

"Belki." Küçük pencereye doğru yürüyorum ve dışarı bakıyorum. Manzara arka bahçeden kumsala ve ötesinde okyanusa kadar uzanıyor. "Sence sahile gidebilir miyim?"

"Benimle birlikte."

Gülüyorum. "Gittiğim her yere gideceğini mi sanıyorsun?" "Hayır. *Bunu biliyorum.*"

"Bu akşam banyo yapacağım," diyorum topuklarımın üzerinde dönerek. Ayakkabımın burnu halıya takılıyor ve Troy'un kollarına doğru uçuyorum. "*Oof*."

Parmaklarım göğsüne doğru yayılıyor. Sağ kolu belime dolanıyor ve beni yerimde tutuyor. Vücudu bir kaya kadar sert ve gerçeklik bir kez yerleştiğinde dizlerim zayıflıyor.

Bu adama hiç bu kadar yakın olmamıştım ama bunu milyonlarca kez hayal ettim. En iyi hayalden bile daha iyi.

Bakışlarımı ona doğru kaldırıyorum ve aramızdaki enerji hemen değişiyor.

Bu sadece tatlı bir öpücükle biten bir hayal değil. Bu *çok* daha fazlası için bir tuzak.

Gözleri parlıyor. Burun delikleri parlıyor. Kalp atışları benimki kadar hızlı. Parmaklarını belime doğru büktüğünde nefesimi yutuyorum.

Aramızdaki hava gerginlikle dalgalanıyor. Ona doğru itiliyorum ve uzaklaşıyorum - iki yoldan birine gidebilecek bir belirsizlik akımına kapılıyorum.

Nasıl olmasını istediğimi biliyorum.

İzin ister gibi gözlerimi arıyor. Çenemi kaldırıyorum.

Troy yüzünü yavaşça benimkine doğru indiriyor. Nefesimi tutuyorum, o dudaklarını yalarken bacaklarımın arasında arzu birikiyor.

Lanet olsun.

Troy bunu yapacak. *Bunu gerçekten yapacak.*

Sıcak nefesi dudaklarımın tozunu alıyor, ağzının sıcaklığı beni içten dışa doğru eritiyor. Elimi boynunun arkasına dolayarak uzanıyorum ve sıcak tenini hissediyorum. Parmak uçlarımın arasındaki bağlantıdan sıcaklık fışkırıyor. *Ona birçok kez dokunmak istemiştim. Ve şimdi bunu yapabiliyorum.*

Bana sahip olduğunu bilerek sırıttığında ve beni kendisine daha da sıkı çektiğinde titriyorum, nefes nefese kalıyorum.

Gülümsüyorum, temas kurmak için ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum... telefonu çaldığında.

Ciğerlerim nefesimi uzun ve ağır bir çekişle bırakıyor. Troy beni bıraktı ve geri çekildi. Duvara yaslandım, yıpranmış ve aklım başımdan gitmişti. Belirsizlik aramızdaki havayı emiyor.

Telefonunu kulağına götürüyor, göz temasını hiç kesmiyor. "Castelli."

Hattın diğer ucundaki kişiyi dinlerken çenesi kilitleniyor. Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, bakışlarını benimkilerden ayırıyor ve odadan çıkıyor.

Neredeyse ciyaklıyordum.

Ben de neredeyse bağıracaktım.

Onuncu Bölüm

Troy Kaşığı dudaklarıma götürüyorum ve sosun tadına bakıyorum. *Fena değil. konserve çöp malzemeleri*.

Travis dışında annemden aldığım tek değerli şey onun ev yapımı sos tarifi. Bu tarif annesinden, yani hiç tanımadığım büyükannemden gelmiş. Zihnimde, gülümseyen ve kucaklamaya hazır, güçlü, sıcak bir kadındı.

Annemin olmadığı her şey.

Bir adım geri çekilip manzarayı inceliyorum. Ocaktan buhar yükseliyor. Fırının ışığı yanıyor, sarımsaklı ekmeği sıcak tutuyor. Soğan ve sarımsak parçaları tezgâhı kirletiyor ve boş bir sos kavanozu lavabonun yanında duruyor. Doğru düzgün bir yemek pişirmeyeli epey olmuş ve görünüşe bakılırsa bu çok belli.

Beni dolapta büyük bir hata yapmaktan kurtaran telefondan sonra, özür dilemek için Dahlia'yı aradım. Onu yatakta uyurken buldum. Bu sürpriz değildi ve gerçekten rahatlatıcıydı. Kadın çok yorulmuş olmalıydı. Cesur ve güçlüydü ama bugün yaşananların duygusal yükü en tecrübeli insanı bile zayıflatırdı.

Üzerine bir battaniye çektim ve aşağı indim. Lincoln yiyecek çok az şey olduğu konusunda uyarmıştı ve haklıydı, bu yüzden akşam yemeği yiyebilmemiz için bir market siparişi verdim.

Yemek yapmak aklımı dolaptaki rezilliğimden uzaklaştırdı. En azından bir süreliğine. Vızıldayan telefonumu açtım. "Castelli."

"Hey, Troy. Ben Ford."

Kaşığı bir tabağın üzerine koydum. "İşler nasıl?"

"Theo Dahlia'nın evinde üç kamera buldu, bunlardan ikisi ses özelliğine sahipti. İçeri girmeden önce evin elektriğini kesti, yani bu işin arkasında kim varsa bizim bildiğimizi bilmiyor."

Öfke içime akıyor, tenim bedenime dar geliyor. "Theo onları terk mi etti?" diye soruyorum.

"Evet. Yapmak zorundaydı. Eğer onları indirmiş olsaydık, bir şeylerin ters gittiğini anlarlardı. Arabasında da bir takip cihazı vardı."

"Ne oluyor Ford? Bunun arkasında kim var?"

Ocakları kapatıp odayı adımlıyorum.

Bir yanım öfkeli ve bunun arkasındaki kişi ya da kişileri bulmak için orada olmadığım için kendimi değersiz hissediyor. Diğer yanım ise burada olduğum ve Dahlia'ya kimsenin dokunmamasını sağladığım için minnettar.

Gözden kaçırdığımız detaylar ya da yakalayamadığımız ipuçları için beynimi zorluyorum.

"Henüz bilmiyorum," diyor Ford. "Yapbozun parçaları... en hafif tabirle ilginç."

"Nasıl?"

"Başlangıç olarak, babası. Onun hayatına nasıl girdiğini biliyor musun? Ya da ne zaman? Buna ne sebep oldu? Joseph Dallo'nun hikayeli bir geçmişi var ve iyi bir şey için değil. Onu göz ardı edemeyiz. İlişkide olduğu insanları da göz ardı edemeyiz. Böyle bir şeyi yapabilecek ve yapmaya istekli bir karakterler ağı var. Bunları ayıklamak biraz zaman alacak. Bu işler nasıldır bilirsiniz."

"Dallo'nun nasıl ortaya çıktığı hakkında pek bir şey bilmiyorum. Neler öğrenebileceğime bakacağım."

"Bunu yap. Ayrıca eski erkek arkadaşı Freddy Henke'yi de araştırıyoruz. Çocuk tam bir pislik. Bir yıl öncesine kadar tertemizdi. Finans alanında üniversite diploması var ve iyi bir aileden geliyor. Geçen yıl uyuşturucu bağımlısı olduktan sonra onu evlatlıktan reddetmişler. Dahlia hayatındaki tek istikrarlı kişiydi. Komşusu Freddy'nin dün gece geç saatlerde arabayla geçtiğini gördüğünü ama durmadığını söyledi."

Elimi kafa derimin üzerinde gezdiriyorum. "Buradan ne yapabilirim?"

"Onu buradan uzak tutun. Ne yapacağınızı biliyorsunuz. Onu tehlikeden uzak tut ve bunu çözmemize izin ver." Duraklıyor. "Şimdi ne yapıyor?"

"Uyuyor. Birkaç saat önce bayıldı."

"Bu ona iyi gelecektir. İndiğinizde her şey yolunda mıydı? Grey, Lincoln'ün evini kontrol etti mi?"

"Evet. Grey buradaydı. Her şeyi taradı ve tıpkı istediğimiz gibi tüm sistemleri yeniden başlattı."

"Harika. Tamam, ben sadece kontrol ediyordum ve işlerin nasıl gittiğini görüyordum. Bir şeye ihtiyacın olursa bizden birini ara. Ya Troy?"

"Öyle mi?"

Ford tereddüt eder. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, o yüzden sadece söyleyeceğim. Burada her şeyi hallettik. Her açıdan çalışıyoruz. O yüzden neden biraz nefes almıyorsun? Teknik olarak çalıştığınızı biliyorum ama konserleri ya da en sevdiğiniz ergen hayranlarınızı takip etmiyorsunuz. Yetişkin bir kadınla rahatlayabilirsiniz."

Keşke bilseydin... "Elbette."

"Ciddiyim. İşini yap ama uzakta geçirdiğin zamanın da tadını çıkar. Her ikisini de yapabileceğine dair inancım tam."

Dik duruyorum. Odadaki sessizlik dayanılmaz.

Ford'un sesinde, söylediğinden daha fazlasını ima eden bir aksaklık var. *Ya da belki de bugün bencil bir pislik gibi neredeyse Dahlia'yı öptüğüm için kendimden utanıyorumdur.*

Avuç içim telefona karşı terliyor ve ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırıyorum.

Kendimi toparlamalıyım. Artık hata yapmak yok. O benim arkadaşım ve iş arkadaşım -korumaya *yemin ettiğim* biri- ve ben bu çizgiyi geçemem. Ve o bu kadar çok şey yaşarken bu çizgiyi gerçekten geçemem. Böyle bir durumda bir kadından faydalanan adam olmayacağım. *Onu tüm varlığımla istesem bile.*

Midem sıkışıyor. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyorum.

"Hayır. Şimdilik bu kadar. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı?" "Sonra konuşuruz."

"Güle güle."

Aramayı sonlandırıyorum ve telefonumu kaşığın yanına, tezgâhın üzerine koyuyorum. Telefonun kenarı kaşığın ucuna çarpıyor ve kirli kaşık havada uçarak yan tarafıma çarpıyor.

Aşağı baktığımda tişörtümün kırmızıya boyandığını gördüm.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, kumaşı çıkarıp lavabonun yanına koyuyorum. Tam bulaşık deterjanına uzanırken bir hareket gözüme çarpıyor.

Dahlia esneye esneye merdivenlerden iniyor.

Aman Tanrım.

Saçları dağınık. Gözleri şişmiş. Yatakta yatarken yanağında bir kırışıklık oluşmuş.

Ve onu hiç *bu kadar* güzel görmemiştim.

Ona bakarken kalbim küt küt atıyor, merdivenlerin dibinde dururken onu içime çekiyorum.

Bunu hafızama kazımak için çaresizce yüzünü inceliyorum - görünüşünü *ve* şu anda burada onunla birlikte olmanın verdiği hissi.

Bakışları omuzlarımdan aşağı, göğsümün üzerinden ve karın kaslarımdan geçiyor. Temassız temas yüzünden tenim karıncalanıyor. Onu yakalamak, tutmak, yüzümü saçlarına gömmek ve onu içime çekmek için kaşınıyorum.

Ama yapamam. Yapamam. Bu aptalca olur.

Yumuşak bir gülümseme dolgun dudaklarını süslüyor. Bana kabul etmek istemediğim şeyler yapıyor. Zihnimin güvenli olmayan yerlere gitmesine neden oluyor.

Kendimi neyin içine soktum ben?

"Yemek kokusu aldım," diyor usulca, bana doğru
yürürken. "Açlıktan ölüyordum ve senin de öyle
olduğunu düşündüm."
Bir elini karnının üzerinde tutuyor. "Bunu duyabiliyor musun?
Hırıldıyor." "İyi ki yemek yapmışım o zaman."
Şaşırdı. "Yemek yapmayı bildiğini bilmiyordum."
"Benim hakkımda bilmediğin pek çok şey var," diyorum.
Karşımdaki bar taburesine oturuyor ve yine esniyor. "Haklısın. Bilmiyorum. Hadi bunu düzeltelim."
"Daha yeni uyandın. Beni kızartmaya başlamadan önce yemek yemeye
ne dersin?" "Hakkımda bilmediğin bir şey varsa, o da benim harika bir çok görevli." Gülümsüyor. "Aynı anda iki şey
yapabilirim." Mırıldanıyorum.
"Ne yaptın?" diye soruyor.
"Sadece makarna ve sos. İkisi de kutudan ya da konserveden, bu yüzden beklentilerinizi çok yüksek tutmayın."
"Kutu veya teneke kutu kullanmadan bir yolu var mı?"
Yavaşça göz kırpıyorum. "Evet. İkisini de sıfırdan yapabilirsin."
Ağzı açık kaldı. "Bana sıfırdan makarna ve sos yapmayı bildiğini mi söylüyorsun?"
"O kadar da zor değil."
"Neden, Bay Castelli. Ne büyük sürpriz değil mi?"

Onu görmezden geliyorum ve iki tabak çıkarıyorum.

"Daha önce uyuyakaldığım için özür dilerim," diyor. "Geri gelmeni bekliyordum çünkü görüşmeni bölmek istemedim. Sonra bir de baktım ki kekik kokusuyla uyanmışım... ya da her neyse işte."

"Biraz dinlenebildiğine sevindim. Buna ihtiyacın vardı." "Ford'dan haber aldın mı?"

Tezgâhta onun yanına oturmadan önce tabaklarımızı hazırlıyorum, her birimiz için bir parça sarımsaklı ekmek alıyorum. Zıplıyor ve buzdolabından iki şişe su alıyor.

"Biraz önce aradı," diyorum onun mutfakta zarifçe ilerleyişini izlerken. "Bazı şeyleri gözden geçirdiklerini ve daha fazlasını öğrendiğinde bize haber vereceğini söyledi."

Evinde ve arabasında ne bulduklarını ona söylemeyi düşünüyorum ama vazgeçiyorum. Şu anda herhangi bir cevabımız yok ve bir çözüm olmadan, bu onun için işleri daha da kötüleştirebilir. Eğer başka bir şey yapamazsam, onun adına bu bilgiyi omuzlayabilirim.

Bana bir şişe uzattı. "Bir süre burada kalabiliriz, ha?" "Belki."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "O zaman sana bir şey söylemek istiyorum." "Vur."

"Daha önce, dolapta ..."

Gözleri berrak ve uyanık. Yüz hatları pürüzsüz ve sakin. Ne tedirgin ya da pişman görünüyor ne de bana kızgın. Hepsi iyi şeyler.

"Dahlia, bırak önce ben gideyim." "Buyur."

Bir nefes alıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "O benim suçumdu. Hepsi benim suçumdu. Ve bunu yaptığım için ben bir pisliğim. Seni neredeyse öpecek olmamın yanlış olması için o kadar çok neden var ki nereden başlayacağımı bilemiyorum. Lütfen özrümü kabul et ve bir daha olmayacağını bil."

"Kahretsin."

"Ee, lanet olsun?"

İç geçiriyor, çatalını makarnasının içinde döndürüyor. "İşleri karıştırdın." "Biliyorum. Özür dilerim."

"Öyle değil." "O zaman nasıl?"

Çatalı tabağının kenarına bırakıyor, göz ucuyla beni izliyor. Ne söyleyeceğinden emin değilim. Kadın okunmaz halde. Ama yine de kalbim acımasızca çarpıyor, ilişkimizde onaramayacağım bir dönüşe hazırlanıyor. Bunu mahvedecek hiçbir şey yapamam. Hayatımdaki bu kadar önemli birini kaybetme riskini göze alamam. *Kaybetmeyeceğim.*

"Bunun aramızdaki ilişkiyi tuhaflaştırmasını istemediğimi söyleyecektim," diyor. "İkimiz de çılgın bir gün geçirdik ve duygularımız bizi ele geçirdi."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle değil mi?" Taburenin üzerinde dönüp yüzüme bakıyor. "Dolaptaki o anın uzun zamandır hissettiğim en gerçek şey olduğunu söyleyecektim. Ve sonunda her birlikte olduğumuzda yapmak istediğimiz şey bu değilmiş gibi davranmak iyi hissettirdi, rahatlattı."

Ne?

"Telefona cevap verdiğin için kızmıştım ama seni affedebilirdim," diyor. "Ama şimdi bunun büyük bir hata olduğunu düşündüğünü biliyorum, bu yüzden durum biraz karışık."

"O çizgiyi geçmenin akıllıca olduğunu düşünüyor

olamazsın." Omuz silkiyor. "Neden olmasın?"

"Oh, bilmiyorum. Yolları sayayım mı?"

"Ne kadar sayman gerekiyor?" Gözünü kırpmadan beni izliyor. "İkimiz de yetişkiniz. Birlikte bir evde kapana kısıldık. Uzun zamandır birbirimizden hoşlanıyoruz ve eğer bu konu açılmayacak sanıyorsan, zaten açılmışken ve beş saattir bu evdeyken

-ve ben üç tanesiyle yattım- o zaman aptalsın. Ve eğer bununla başa çıkamıyorsan, Theo'yu ara ve yer değiştirelim."

Başımın üstünden alevler fışkırıyor. "Ne oluyor lan?"

"Bunun Theo ile hiçbir ilgisi yok. Öyle bir şey değil. Hem neden umursuyorsun ki?"

Dilimi ısırıyorum - pişman olacağım bir şey söylemekten korkuyorum - söyleyeceğim şeyler gerçek olsa bile.

Omuz silkiyor ve makarnasına geri dönüyor. "Peki. Az önce beni neredeyse öpmüyormuşsun ve ben de bunu istemiyormuşum gibi davranalım."

Dahlia'nın sözleri zihnimde çınlarken masadan kalkıyorum.

"Dolaptaki o anın uzun zamandır hissettiğim en gerçek şey olduğunu söyleyecektim."

Bu onun için doğru olabilir. Ama bu hayatımda hissettiğim en gerçek şeydi.

"Ve sonunda her birlikte olduğumuzda yapmak istediğimiz şey bu değilmiş gibi davranmak iyi hissettirdi, rahatlattı."

Ve her seferinde değiliz.

Rahatlamıştım. Kimliklerimiz tarafından kelepçelenmiş olsak da, dolabın içinde, kollarımda onunla geçirdiğim kısa bir an için hayatımda hiç hissetmediğim kadar özgür hissettim. Sanki dünya dönmeyi bırakmıştı ve o anda ikimizden başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Geçmiş önemsizdi. Gelecekle ilgili sorular önemsizdi. İş arkadaşı olmamız ya da onu kaybetme ya da hayal kırıklığına uğratma riskinin dayanılmaz olması önemli değildi. Sadece *öyleydik*.

Nefes aldığım sürece *olamayacağımıza*, *ona* sahip olamayacağıma pişman olacağım.

Çatalının tabağa sürtünmesi beni şimdiki zamana geri getiriyor. Her şeyin ağırlığı dayanılmaz.

Bu odadan çıkmalıyım. *Ondan uzaklaşmalıyım*.

"Duşa gireceğim," diyorum. "Tamam."

"Tamam."

Kendime kızarak merdivenlerden fırladım... ve ona tamamen vurulmuştum.

Ford'un bana bu yolculukta rahat olmamı söylerken kastettiği şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Bu benim açımdan bir başka başarısızlık.

On Birinci Bölüm

Dahlia

Çenem dizlerime dayanıyor.

Okyanus parıldıyor, dalgalar uzaktan kıyıya hafifçe vuruyor. Ağaçların arasına sıkışmış tüneğimden dünya büyülü. Sakin. Mükemmel.

Keşke bu doğru olsaydı.

Troy dönmedi, ben yemeği bitirdikten sonra bile. Geri gelmesini bekliyordum, gelmesini umuyordum. Yabancı ama güzel bir evde tek başıma oturmak, birinin beni öldürmek istediğini bilmek, bir arkadaşa özlem duymama neden oluyor.

Dağınıklığını temizledim, bulaşık makinesini doldurdum ve artıkları buzdolabına koydum. Sonra üçüncü kattaki, şimdiye kadar gördüğüm en iyi manzaraya sahip, perdeli odaya çıktım.

"Ne büyük kayıp," diye fısıldıyorum.

Morgan'la görüntülü konuşup ona bu manzarayı gösteremem. Fotoğraf çekmek için telefonumu bile açamıyorum. Gerçekliğin ağırlığı omuzlarıma çökünce moralim bozuluyor.

Bu tehdit gerçekse ne yapacağım? Ya Freddy aptallık yapmıyorsa? Nereye gideceğim? Ne yapacağım? Burada sonsuza dek oturamam çünkü kabul edelim, beyaz atlı prens gelmeyecek.

Bu akşam benimle yemeğe bile çıkmayacaktı.

Komik olmasa da şakaya homurdandım.

"Selam." Troy arkamdaki kapı aralığında belirdi, saçları duştan çıktığı için hâlâ nemliydi. "Seni bulamadım."

"Bir de kendine profesyonel diyorsun."

Bana titrek bir gülümseme veriyor. "Sahile inmek ister misin?" "Bilmem. Sen gidiyor musun?"

"Yalnız gitmiyorsun."

Koltuğumda iki büklüm oldum. "Boktan bir koruma olduğunu az önce anladığımıza göre, yalnız gitmemin bir önemi var mı?"

Gülümsemesi kaybolur. "Umarım şaka yapıyorsundur."

"Sanırım her zaman umduğumuzu bulamayacağımızı da zaten tespit ettik, değil mi?"

"Tamam. Kızgınsın."

"Hayır Troy, kızgın değilim. *Yorgunum*. Kafam karışık. Tüm bu kâbusla ilgili iyi bir tutum sergilemeye çalışıyorum ama tüm dünyada konuşabileceğim tek kişi beni yemekte tek başıma bıraktı." Sözlerimi gözden geçiriyorum. "Sanırım biraz sinirliyim."

Elini yüzünde gezdiriyor ve iç geçiriyor. "Özür dilerim. Seninle kalmalıydım."

Onu daha fazla hırpalamaya başlıyorum ama bana baktığında gözlerindeki ihtiyat beni bundan alıkoyuyor. Ayrıca, yarı şaka yapsam da yapmasam da onunla tartışmak istemiyorum.

"Peki," diyorum, kalkıyorum. "Hadi sahile gidelim." "Harika," diye mırıldanıyor ve yolu göstermeme izin veriyor.

Evin içinde sessizce yürüyoruz, merdivenlerden iniyoruz ve arka verandaya çıkıyoruz. Bir sundurma evi arazinin kenarındaki küçük bir binaya bağlıyor. Kuma açılan bir kapının yanında duruyor.

Evin arkasındaki arazi bir masal kitabı gibidir. Mükemmel bakımlı peyzaj, kiremitli yürüyüş yolları ve bahçenin ortasındaki çeşme rahat bir atmosfer yaratıyor. Sarmaşıklar binaların yan tarafına kadar uzanır ve alanı süsleyen çalılardan çok sayıda renkte çiçekler açar.

Nefes kesici.

Kapıda ayakkabılarımızı çıkarıyoruz. Troy tuş takımına bir kod giriyor ve sonra kapıyı açıyor.

"Böyle yaşadığını hayal edebiliyor musun?" Etrafımıza bakarak soruyorum. Yukarı bakıyorum ve onun beni izlediğini fark ediyorum.

"Evet. Yapabilirim."

Bana bakışıyla ne demek istediğinden emin değilim. Bu yüzden çenemi kapatıp sahile adımımı atıyorum.

Gökyüzü muhteşem bir renk cümbüşüne dönüşürken "Şu gün batımına bak," diyorum. "Annem güzel bir gün batımını severdi."

"Nasıl biriydi?"

"İnanılmazdı. O benim en iyi arkadaşımdı."

Onu düşündükçe gülümsüyorum. Onu Troy'la konuşmak neredeyse garip geliyor. Aramızdaki çekime rağmen, aramızdaki ilişkiyi her zaman oldukça gayri şahsi, *platonik* tuttuk. Birbirimizin hayatına çok fazla girmiyor ve yüzeysel kalıyoruz. Ama bu soru samimi geliyor ve şaşırtıcı bir şekilde bu kadar kişisel, benim için bu kadar özel bir şeyi paylaşmak doğal geliyor.

"Onu her gün düşünüyorum. Bazı günler diğerlerinden daha zor oluyor," diyorum ayak parmaklarımın arasındaki kumun ezilmesini izleyerek. "O her yönüyle bir anneydi

-Sevecen, koruyucu, özverili. Hazırlayamayacağı yemek yoktu ve bir somun ekmekle bir paket peyniri krallara layık bir yemeğe dönüştürebilirdi." Gülüyorum. "Çok çalışırdı, çoğu zaman iki işte birden çalışırdı. Ama hiçbir spor etkinliğimi ya da öğretmen konferansımı kaçırmadı. Ve şikayet etmedi. Gururluydu... belki de fazla gururluydu."

Su kenarında yürürken ayaklarımız ıslak kuma batıyor. Üzerime bir huzur çöküyor, sinirlerimin ham kenarlarını yatıştırıyor.

"Babanla ne zamandır birlikteydiler?" diye soruyor.

"Uzun sürmez." Troy'a bakıyorum. "Annem bir terzi dükkânında çalışıyormuş ve babam bir ceket getirmiş. Ona ilk görüşte aşık olduğunu söylüyor. Mektubunda babamın o güne kadar gördüğü en yakışıklı adam olduğunu yazmış."

"Mektubu mu?"

"Evet." Bir topak kuma tekme atıyorum ve kumsalın birkaç metre aşağısına sıçrayarak düşmesini izliyorum. "Bir babam olduğunu hiç bilmiyordum. Babamın beni çok sevdiğini ama gitmek zorunda kaldığını söylerdi. Bu konuyu açtığımda duygusallaşırdı, ben de açmazdım. Öldüğünü varsaydım."

Troy ellerini ceplerine soktu. "Onu nasıl öğrendin?"

"Hayatım boyunca iletişim halinde oldukları ortaya çıktı."

"Ciddi misin sen?"

"Evet." Omuz silkiyorum. "Babamın babası, yani büyükbabam, Dallo Metalworks'ü kurmuş. Görünüşe göre, pek namuslu bir vatandaş ya da iyi bir adam değilmiş. Annem hamile olduğunu öğrendiğinde paniğe kapılmışlar. İkisi de

Beni büyükbabamla ilgili bir şeyle büyütmek istediler. Babam, annemle birlikte dünyanın öbür ucuna taşınsa bile güvende olamayacağımızı söyledi."

"Büyükbaban o kadar kötü müydü?" "Öyle derler."

"Ne oldu peki? Baban seni ve anneni öylece bırakıp gitti mi?"

Soruyu düşündüm. O kadar kolay değil.

"Sayılır, sanırım," diyorum. "Annem beni aldırmak ya da evlatlık vermek istemedi. Babam da onun bunu yapmasını istemedi. Bu yüzden büyükbabamın planlarından biri yüzünden tehlikede olmadığımı garanti edebilmelerinin tek yolu, onun varlığımdan asla haberdar olmamasıydı. *Kimsenin varlığımdan* haberdar olmaması."

Alnı birbirine yaklaşıyor. "Peki baban neden şimdi hayatına girdi? Madem bu kadar tehlikeliydi ve biz burada olduğumuz için hâlâ öyle, neden bunca yıl sonra rotasını değiştirdi?"

"Büyükbabam öldü. Sanırım on üç ya da on dört yaşındaydım. Şirket babama miras kaldı. Şirketi temizlemesi ve daha meşru hale getirmesi birkaç yılını aldı sanırım. Hayatıma nasıl gireceğini bulmaya hazır olduğu sırada annem hastalandı."

"Hayatınıza girmek için mükemmel bir zaman olduğunu düşünürsünüz. Başa çıkmana yardımcı olabilirdi."

"Belki de. Ya da hastalığı ölümcül olduğu için onunla olabildiğince çok anı biriktirmem gereken bir zamanda araya girmiş olabilir. Olaya nasıl baktığınıza bağlı."

Başını sallıyor, ayaklarını suyun içinde sürüyerek ilerliyor.

Annemin çektiği acıyı düşündükçe kalbim acıyor. Tüm kalbiyle sevdiğine inandığım bir adamı kaybetmek - bu yüzden hiç çıkmadı ya da evlenmedi. Henüz yirmili yaşlarında bir kız çocuğuyla, tanımadığı bir baba dışında başka bir ailesi olmadan genç yaşta ölmek. Sonunda dehşete düşmüş ve ortasında yalnız kalmış olmalı.

Onun için bundan nefret ediyorum. Hem de çok.

"Ama neden *şimdi*?" Troy soruyor.

İç çekiyorum. "Annem hastalandığında ve hayatının sonuna geldiğinde babamı görmüş. Ondan kendisini görmesini istedi ve o da gördü. Bana bir mektup yazdı ve eğer hayatıma girmek için doğru zaman olduğunu düşünürse bana vermesi için ona verdi. Mektupta sadece onun bildiği şeyler vardı.

El yazısı. Mektupta aralarında geçenler anlatılıyor ve Joseph Dallo bu mektubu bana verdiyse ona güvenebileceğim söyleniyordu. Güvenmemi istiyordu." Hüzünle gülümsüyorum. "Bir keresinde bana bir gün annesinin gül kırtasiye kağıdına yazılmış bir mektubun ortaya çıkabileceğini söylemişti. Ve eğer gelirse, okumam gerektiğini. Babam mektubu bana verene kadar bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum."

"Bunu sadece ortaya atıyorum," diyor dikkatlice. "Yirmi yılı aşkın bir süre boyunca güvenli olmadığı için hayatından uzak durmasını ve seninle temas kurmaya karar verdiğinde birinin hayatını tehdit etmesini ironik buluyor musun?"

Bunu inkar edemem. *Aynen* öyle görünüyor. Ama içgüdülerim o olmadığını söylüyor ve ben her zaman içgüdülerime güvenirim.

"İronik," diye kabul ediyorum. "Ama bence bu bir

tesadüf." Troy hayal kırıklığı içinde iç geçiriyor.

"Beni öldürmekle tehdit ederek eline ne geçecek?" diye sordum. "Onunla her zaman konuşuyorum. Sağlam bir ilişkimiz var."

"Adamla daha yeni tanıştın."

"Seninle yeni tanıştım ve beni öldürmeyeceğine inanıyorum. Ne fark

eder ki?" Cevap vermemek için kendini zor tutuyor.

"Freddy olması bana çok daha mantıklı geliyor," diyorum. "Neden kimsenin buna inanmadığını anlamıyorum. Bana kızgın. Akli dengesi yerinde değil. Evime girebiliyordu çünkü ona bir anahtar vermiştim."

Troy'un dudakları gergin bir çizgi oluşturuyor. "Sebebi ne?"

"Bilmiyorum. Korkup ona geri kaçacağımı mı düşündü? O bana sahip olamazsa, başka kimse de olamaz mı? Bir süredir mantıklı konuşmuyor, bu da benim düşüncemi destekliyor."

"Ne zaman anlamsızlaşmaya başladı?"

Bunu düşündüm. "Emin değilim. Belki... altı ay önce?"

"Ne konuda garip davrandı? Davranışları nasıl değişti?"

"Dengesizleşti. Paranoyaklaştı. Ödeyemeyeceği şeyler almaya başladı." Omzumun üzerinden Troy'a bakıyorum. "Ama şimdi kokain kullandığını biliyorum, yani bu anlatıya uyuyor."

"Ondan hiç korkmadın mı?"

Gülüyorum. "Uh, hayır. Muhtemelen bir kavgada onu alt edebilirim. Ayrıca, sanırım bana zarar verirse babamın onun için geleceğini biliyordu."

"Freddy babanı biliyor mu?"

"Evet, birkaç kişi biliyor. Öğrendiğimde neredeyse birlikte yaşarken bunu ondan saklamak çok zordu." O zamanları düşünüyorum. "O

Joseph Dallo'nun babam olduğu fikrini sevmedi. Onun beni yine terk edip gidecek zengin bir pislik olduğunu düşünüyordu."

Troy mırıldanıyor. "Sana başka bir şey sorabilir miyim?" "Elbette."

"Joseph'e hiç *baba* demediğini fark ettim. *Babam* ya da *babam* diyorsun. Ama asla *baba demiyorsun.*"

"Evet, neden bilmiyorum. Bir iki kez ağzımdan kaçırdım ama sadece... benimle bahçede yakalamaca oynamadı. Beni okuldan almadı ya da geceleri yatırmadı. Onun dünyanın en büyük, en güçlü adamı olduğunu düşünerek büyümedim. Bu yüzden belki de bu unvanı, onu temsil eden biri için korumak istiyorum." Omuz silkiyorum. "Çocuklarımın bir gün kocama *baba* dediğini hayal ediyorum ve bu bana çok özel geliyor. Özel hissettirmesini istiyorum. Özel hissettirmeli."

Biz durup okyanusa bakarken o bunu düşünüyor. Kuşlar suya dalıp balık arıyor. Uzakta bir tekne seyrediyor. Havadaki tuzdan mı yoksa savunmamın zayıflamasından mı bilmiyorum ama bunu Troy'la paylaşmak biraz daha rahat nefes almamı sağlıyor.

"Peki ya ailen?" Odak noktasını benden uzaklaştırarak soruyorum. "Nasıl insanlar?"

Troy'un tüm tavrı değişir. Elleri ceplerinden çıkar. Yüzüne gölgeler düşüyor. Biz yürürken yere bakıyor, dudakları ince bir çizgi halinde sıkılmış.

"Özür dilerim," diyorum. "Onlar hakkında konuşmak zorunda değiliz."

Zorla yutkunur ve nefes alır. Sonunda konuşur. "Ebeveyn çok yüklü bir kelime."

Başımı sallıyorum ama sessiz kalıyorum.

"Diyelim ki benim ailem sizinkinin tam tersiydi," diyor. "Aşık değillerdi. Sözlerine sadık değillerdi. Ve Travis ve benim için hiçbir fedakârlıktan kaçınmadılar."

Troy'un yüzünde beliren öfkeli, acılı ve kararlı ifade karşısında kalbim göğsümde sıkışıyor. Ona sarılmak, kollarımı beline dolamak ve yüzündeki yalnızlığı silmek istiyorum. Ama bana bunun olmayacağını çoktan söyledi. Ve muhtemelen haklı.

O yüzden yapmıyorum.

"Bunu yaşadığın için üzgünüm," diyorum usulca. "Sanırım beni ben yapan bu oldu."

"Eğer bir önemi varsa, bence sen harika bir adamsın. Çoğu zaman oldukça sinir bozucusun ve *çok* talepkâr ve otoriter olabiliyorsun." Ona göz kırpıyorum. "Ama sen iyi bir adamsın."

Beni izlerken hızı yavaşlıyor.

"Ne?" Gülüyorum. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Yanaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Sana hiçbir şey gibi bakmıyorum."

"Evet, öylesin."

Kıkırdıyor. "Bunu bana daha önce kimsenin söylediğini sanmıyorum." "Kimse sana ne söylemedi?"

Sırtını ufka dönerek durur. Altın saat yüz hatlarını güzelce aydınlatıyor ve rüzgar gömleğini vücuduna doğru çekiyor. Görüntü ne kadar çekici olsa da, resmin en sevdiğim kısmı kasları, omuzları ya da keskin çene hattı değil.

Gözleri.

Gri açık, neredeyse mavi ve daha önce hiç fark etmediğim bir şekilde aydınlanmışlar. Bana bahşettiği yumuşak, neredeyse utangaç gülümsemeyle birleşince nutkum tutuluyor.

"Hiç kimse bana iyi bir adam olduğumu söylemedi," diyor. "Ciddi misin?"

Utanmış gibi omuz silkiyor.

"Troy..." İnanmakta güçlük çekerek irkiliyorum. "Bunu sana hiç kimse söylemedi mi? Hiç mi?"

"Asla. Bu aptalca ve hiçbir şey söylememeliydim çünkü şimdi bana şöyle bakıyorsun-"

"*Hey*."

Sözünü kesmemle irkilerek durdu.

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Belli ki bu onun için çok acı verici bir nokta. *Ne kadar harika biri olduğunu bilmiyor olabilir mi*? Bunun çocukluğuyla nasıl bir bağlantısı olduğundan emin değilim, ama eminim var.

Ona sarılmayı o kadar çok istiyorum ki, ama çekip gitmesinden korkuyorum.

Ailesi gibi olmadığına dair güvenceye ihtiyacı varsa, bunu ona vermekten mutluluk duyarım. Ama bunu ona öyle bir şekilde vermeliyim ki hemen çenesini kapatmasın.

Sözlerimi dikkatlice düşündüm.

"Egonuzu şişirmek falan istemiyorum ve bu aslında *benim canımı* acıtıyor. Çünkü sana ne kadar harika olduğunu söylemek üzereyim ve sen bunu reddettin.

beni öpmek için..."

Dudağını ısırıyor, o konuya girmemem için beni uyarıyor. "Sen... gerçekten harikasın, aslında," diyorum. Dudağı serbest kalıyor.

"Zeki ve sadıksın. Muhtemelen tanıdığım en sadık insansın," diyorum, sesim esintiyle uzaklaşıyor. "Sen iyi bir arkadaşsın. Dürüst ve naziksin. Cesursun. Özverilisin... çoğu zaman."

Kıkırdıyor, yanakları pembeye dönüyor.

"Şu haline bir baksana," diyorum. "Tüm hayatını rafa kaldırdın ve birlikte çalıştığın bir kadını korumak için buraya geldin çünkü eski sevgilisi onunla yatıyor. Bu vasat bir erkek işi değil Troy. Bu ılık bir adamlık bile değil. Bu harika bir adamlık ve bunu sana daha önce kimse söylemediyse, ilk söyleyen ben olayım."

Su ayak bileklerimizde geziniyor, çekilirken ayaklarımızın etrafındaki kumları çekiyor. Esinti giysilerimizin kenarlarını ve saçlarımın uçlarını yalıyor. Sanki Troy ve ben dış dünyadan yalıtılmış bir kozanın içindeyiz. Fiziksel ve duygusal olarak her türlü zarardan güvendeyiz.

"Neredeyse haklıydın," diyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Tüm hayatımı rafa kaldırdım ve bir kadını korumak için buraya geldim." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Ama o sadece birlikte çalıştığım bir kadın değil."

Gözlerinin içine bakarken kalbim küt küt atıyor. "Öyle mi?"

"Zeki, çalışkan ve tanıdığım en tatlı insanlardan biri, her ne kadar bazen bunu bir şekilde silah olarak kullansa da."

Kıkırdamamaya çalışıyorum.

"Biraz baş belası ama kendimi her gün onunla uğraşmak için can atarken buluyorum," diyor yumuşak bir şekilde gülümseyerek. "O güçlü ve korkusuz... ve çılgınca, gülünç derecede güzel."

Nefesimi tutarak soluklanıyorum.

"Eğer o benim iş arkadaşım olmasaydı, ben de görevde olmasaydım ve aramızdaki her şeyi eninde sonunda mahvedecek kadar berbat durumda olmasaydım, atışımı yapar ve işe yaraması için dua ederdim."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yüz hatları sertleşiyor. Sanki çok fazla şey söylemiş, gardını çok düşürmüş ve geri tepmeye hazırlanıyormuş gibi.

Hayır. Üzgünüm, Troy. Bunu geri alamazsın.

Eve doğru döndüm. "İyi ki o senin iş arkadaşın ve sen de görevdesin çünkü eğer vurulma şeklin filmdeki gibi görünüyorsa

Bu öğleden sonra dolapta biraz çalışma
gerekiyor." Bakışları benimkilere kaydı,
şaşkındı.
Gülüyorum. "Hadi geri dönelim. Duş almam lazım."
Yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor, ben de ona göz kırpıyorum.
"Böyle boktan bir oyunun olması çok kötü," diyorum, onu görebilmek için geriye doğru yürürken. "Yoksa o duşta bana katılabilirdin."
Eve doğru koşarken kahkahalarım beni takip ediyor.
"O güçlü ve korkusuz... ve çılgınca, gülünç derecede güzel."
Az önce ne olduğundan emin değilim ama bunu sindirmek için zamana ihtiyacı olduğunu biliyorum.
Belki ben de öyle yaparım.

On İkinci Bölüm

Dahlia

Islak saçlarımın uçlarını havluyla düzeltiyorum ve buğulu banyo aynasında kendime bakıyorum. Yanaklarım pembe ve az önceki uykuma rağmen gözlerimin altında torbalar var. Ama bana bakan görüntünün açık ara en kötü kısmı saçlarım. Dün gece Morgan'a gitmeden önce çantama ne koyduğumu hatırlamaya çalışarak beynimi yokluyorum. Saç açıcı bir tarak koyduğumu biliyorum. Sırt çantamın içindeki kozmetik çantamdan düşmüş olmalı.

Bu nasıl dün gece oldu?

Bir adım geri atıyorum ve yansımama tekrar bakıyorum.

Troy'un gömleği, hafifçe kolonya kokan yumuşak siyah bir kumaş, uyluğumun ortasına denk geliyor. Morgan'dan aldığım kıyafetlerim, eşyalarımın arasına gömülmüş kırılmış bir su şişesi sayesinde sırılsıklam olmuştu. Neyse ki banyo tezgahının üzerinde Troy'un temiz tişörtlerinden bir yığın vardı. Aldırmayacağını düşünerek kendime bir tane aldım.

Gömleğinin çıplak tenimde yarattığı his olması gerekenden daha erotik. Malzeme meme uçlarıma her sürtündüğünde ya da kıç yanaklarımda her sallandığında, sanki Troy bana kendisi dokunuyormuş gibi içimden bir enerji fışkırıyor.

Bir kız dileyebilir.

Saçlarımı tekrar kurutuyorum ve tarağımı aramak için yatak odasına gidiyorum. Troy koridorun kapısında belirdiğinde çığlık atarak duruyorum.

Siyah eşofman altı, tişörtsüz. Adam tam bir yemek.

Bunun için yeterince güçlü olduğumdan emin değilim.

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, vücudumun uzunluğuna bakarken acele etmiyor. Ben aldırmıyorum. Bu bana da onu içime çekmek için bir an veriyor.

"Güzel gömlek," diyor gözlerini göğüslerimden yüzüme kaldırarak.

"Sorun edeceğini düşünmemiştim. *Umarım aldırmazsın*. Ya bu olacaktı ya da çıplak kalacaktım. Patlayan bir su şişesi yüzünden tüm kıyafetlerim sırılsıklam oldu."

Odaya bir bavul getiriyor ve dolabın yanına yerleştiriyor. "Eşyaların geldi. Grey biraz önce bıraktı."

"Eşyalarımızı yerleştirelim mi yoksa bunun yarın biteceğini mi varsayalım?"

Troy kaşlarını çatar. "O kadar çabuk biteceğini sanmıyorum. Pozitif kalın ama bunu gerçeğe dayandırın."

"Bir şey duydun mu?"

"E-postadaki IP adresinin izini sürüyorlar ve mahallenizdeki güvenlik görüntülerine bakıyorlar. Ford'un da Freddy'yi takip eden bir adamı var." Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Bu nasıl bir isim böyle? *Freddy*. Annesi ondan nefret mi ediyordu?"

Sırıtıyorum. "Umarım onu takip eden her kimse striptiz kulüplerini seviyordur çünkü ilişkimizin son birkaç haftasını orada geçirdi.*" Ya da muhtemelen ilişkimiz boyunca, ama şu anda gerçekten umurumda değil.*

"Barrett'ın ekibinden ayrıldıktan sonra Landry Security'deki ilk işimin bir striptiz kulübünde olduğunu biliyor muydunuz?"

Gülüyorum. "Sen ciddi misin?"

"Evet. Şu iki futbolcu, Efsaneler'den Best ve Miller, şehre geldiler. Büyük maçı kazanmışlardı ve biriyle parti yapmak için şehre gelmişlerdi. Kim olduğunu hatırlamıyorum. Her neyse, Sebastian ve ben hafta sonu için onlarla görevlendirildik ve hayatımda uzun bir süre boyunca hiç görmediğim kadar çok kıç sallandığını, göğüslerin zıpladığını ve paraların uçuştuğunu gördüm."

"Kıskanıyorum. Striptiz kulübünü değil," diyorum ve son kısmı hızlıca ekliyorum. "Ama sizin çok heyecan verici işleriniz var. Ofis işleri eğlenceli değil."

"Ama Çarşamba günleri atıştırmalıklarınız var."

"Kapa çeneni." Gülüyorum, yatağın kenarına oturuyorum. "Tarlaya gidip çalışmak istiyorum, tek bir iş için bile olsa."

"Olmaz."

"Fikrini sevdim ama unutmayalım ki sen benim patronum değilsin." Kaşlarını kaldırdı. "Elbette."

"Bana patronluk taslama. Ford'u bunu denememe izin vermesi için ikna edebileceğimi biliyorsun."

"İstifa etmekle tehdit edene kadar. Sonra o küçük sevimli kıçın masanın arkasına geri dönecek."

Nefesim kesildi.

Başını iki yana sallar. "Bak, öyle göründüğü gibi demek istemedim. Ben bir kadının ofiste ya da mutfakta olması gerektiğini düşünen o pisliklerden değilim. Bu saçmalık. Ama özellikle senin tetikçilerle, haneye tecavüzlerle ve bıçaklı adamlarla başa çıkacak donanıma sahip olmadığını düşünüyorum. Birkaç yıl eğitim alın ve sonra gelip benimle konuşun."

Gülümsüyorum.

"Ama yine de oraya gitmiyorsun."

"Troy!" Tekrar gülüyorum, battaniyeleri aşağı çekiyorum. "Bu yatağı daha hissetmedin mi? Bulut gibi."

Avuçlarını yatağın üzerine bastırıyor. "Burada uyumakta zorlanmamalısın."

"Peki ya sen?" "Ben
kanepeyi alacağım."

"Oh. Tamam."

Yüzümdeki hayal kırıklığını görmemesi için ona arkamı dönüyorum. Beni becermesini falan beklediğimden değil ama yalnız kalmayacağımı umuyordum. Bütün gün kendimi toparladım ve bunun için kendimle gurur duyuyorum. *Ama gece*? İyi bir günün ardından geceler farklıdır. Bu genellikle onlardan biri olmadı.

"Burada olduğumuz süre boyunca bu evde mi sıkışıp kalacağız?" Battaniyenin altına girip yastıkların üzerine uzanarak soruyorum.

"Gitmek istediğin bir yer var mı?"

Omuz silkiyorum. "Bilmem ki. Sen benden kaçmak için maraton duşunu alırken adayla ilgili bu kitapçığa göz attım ve buradan çok uzak olmayan, içinde bir kahve dükkânı ve kitapçı olan şirin bir köy var. Belki bir gün orayı keşfedebiliriz diye düşündüm."

Belli ki bundan rahatsız olmuş ama tartışmak istemiyor. "Olabilir. Bakalım neler olacak."

Yeterince iyi. "Geceleri genelde ne yaparsın?"

"Nerede olduğuma bağlı."

"Tamam. Tamam. Ya evdeysen?"

Yere çöküyor ve şınav çekmeye başlıyor. İzlemek için yatağın ucuna bakıyorum. Sırt kasları her harekette dalgalanıyor ve

Neden birilerinin bunu videoya çekip internette porno olarak satmadığını merak ediyorum. Çünkü bu küçük gösteri beni her şey kadar ıslatıyor.

Lanet olsun.

"Ne yapıyorsun?" Gülüyorum. "Bugün antrenman yapmadım."

Homurdanıyorum. "Bence bir antrenmanı kaçırman sorun olmaz."

Vücudunu çok az çaba harcıyormuş gibi görünen bir şekilde yukarı ve aşağı itiyor. "Ya evdeysen?" Tekrar soruyorum.

"Evdeysem kıyafetlerimi değiştiririm. Mümkünse yemekten önce egzersiz yapmayı severim. Duş alırım. Sonra oturma odasında ya da yatakta oturup kitap okurum ya da televizyon izlerim."

"Ne okuyorsun?"

İnliyor, birkaç şınav daha çekerken daha sert nefes alıyor. Sonra geriye doğru sallanıyor ve dizlerinin üzerine oturuyor. "Ne okuyacağım?" Omuz silkiyor. "Duruma göre değişir. Biyografileri severim. Kurgu. Belirli konulardaki kahve masası kitaplarını da çok severim."

"Çok şaşırtıcısın."

"Ne?" Gülümsüyor. "Okumadığımı mı sandın?"

"Hayır. Sadece daha fazla ısınamayacağını düşündüğümde, ateşe daha fazla gaz atmanın bir yolunu buluyorsun."

Gülümsemesi muzipleşiyor. "Ateşliyim, ha?"

"Sanırım birbirimizden etkilenmiyormuşuz gibi davranmanın ötesine geçtik." "Yeterince adil. Geceleri ne yaparsınız?"

Yanaklarım alev alıyor ve yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum. "Ne?" diye soruyor sırıtarak. "Söyle bana."

Yapacağım son şey olarak onun bana pis şeyler yaptığını hayal ederken mastürbasyon yapmayı dışarıda bırakan bir cevap vermeye çalışıyorum. Ama gerçeklerden şüpheleniyormuş gibi yüzünde beliren eğlence beni konuşmaktan alıkoyuyor.

"Bebek..."

Battaniyenin altında daha da kıpırdandım. "Yogaya ya da pilatese gidiyorum. Eve giderim.

Zamanın yarısında Burt ile yemek yiyorum." "Burt mü?"

"Komşum. Yetmişli yaşlarının ortalarında ve çok *iyi komşular olduğumuzu* söylüyor. Çocuğu yok ve evli değil ve onun için üzülüyorum. Fazla parası olduğunu sanmıyorum, bu yüzden çoğu gece eve yemek getiriyorum ya da ikimize yetecek kadar yemek pişiriyorum."

Troy ayağa kalkar ve gerinir. "Çok naziksin."

"Bunu bir *atta kızı* için yapmıyorum."

"Yaptığını söylemedim. Ama yine de çok naziksin." Yatağın kenarına oturur. "Yemekten sonra ne yaparsın?"

"Duş. Görünüşe göre fotoğrafımı
çektireceğim." Gözleri kararıyor.

"Sonra bir yemek programı izliyor ya da bir aşk romanı okuyorum. Bazen yemek hazırlayacakmışım gibi yapıyorum ve kağıt üzerinde harika görünen özel menüler hazırlıyorum. Onları bir kez bile kullanmadım."

Gülüyor.

"İşte bu kadar. İnanılmaz sıkıcıyım," diyorum.

"Bana aşk romanlarından biraz daha bahset. İğrençler mi? Saf müstehcen mi? Ne tür şeylerle ilgileniyorsun?"

Libidomda bir alev yanarken boğazım düğümleniyor. Troy'un eşofmanlı ve tişörtsüz olması başka bir şey. Troy'un eşofmanlı, tişörtsüz -şınavsız- olması ve benden müstehcenlikten bahsetmemi istemesi ise bambaşka bir şey.

"Her şeyden biraz var," diyorum tepkilerini yakından izleyerek. Orada oluşan ağrıyı bastırmak için kalçalarımı sıkıyorum. "Bazen tatlı, küçük kasaba çocuklarına gidiyorum. Diğer zamanlarda ise milyarder kötü çocuklardan hoşlanıyorum." Sırıtıyorum. "Erotizm istediğim ve sırf seks için okuduğum anlar oluyor."

"Anlıyorum." Ağırlığını yatakta kaydırıyor. "Şimdiye kadar okuduğun en ateşli şey neydi?"

"Hiç mi?"

"Hiç."

Gülüyorum. "Sadece birini seçmenin bir yolu yok. Hepsi çok farklı." Bakışlarını tutuyorum. "Şimdi, eğer bana gerçek hayatta neyin seksi olduğunu düşündüğümü soruyorsanız, bu farklı bir hikaye."

"Ben de bunu soruyorum."

Sesi alçak ve çakıllı, etimi tırmalıyor. Battaniyenin altında titriyorum ve bu konuşmayı ne kadar ileri götürebileceğimi merak ediyorum... ve götürmeli miyim? Daha önce frene basan oydu. Sınırlara ihtiyacımız olduğunu açıkça belirtti ve haksız da değil. Ama bu çok doğal geliyor. *Çok iyi hissettiriyor.* Yangına körükle gittiğini biliyor olmalı.

Ona bakıyorum ve sırıttığını görüyorum.

Tamam. Benzininin üzerine bir kibrit atacağım.

"Biraz boğulmak umurumda değil," diyorum ona sırıtarak. "Küçük bir şaplak. Bence erkeğin neyden hoşlandığını sana söylemesi çok seksi.

Onları memnun edebilirsin ve sonra da sana ne kadar iyi olduğunu söyletebilirsin."

Troy'un gözleri parlıyor. Battaniyeleri ellerinin arasına alıp parmak eklemleri beyazlaşana kadar sıkıyor.

"Şimdi sana bir şey sormama izin ver," diyorum. "Bu konuşma ile beni öpmek arasında ne fark var? Merak ediyorum."

"Bu sadece bir konuşma. Ama seni öpersem, bu farklı. Bunu tekrar yapmak isterim. Ve sen de benim senin gibi bir kızın gerçek bir ilişki yaşayabileceği türden bir erkek olduğum izlenimine kapılabilirsin. Bu varsayım sorunlara yol açacaktır."

"Çünkü sen o tür bir adam değilsin?"

"Hayır. Değilim."

"Neden?"

Sırt üstü düşer ve tavana bakar. "Berbat durumdayım." "Hepimiz öyle değil miyiz?"

"Ciddiyim."

"Diyelim ki haklısın. B e r b a t durumdasın. Bu seni mutlu olmak için vasıfsız mı yapar?"

Bana cevap vermiyor.

"Hepimiz öyle ya da böyle berbat durumdayız, Troy." "Ben otuz yedi yaşındayım. Sen yirmi ... altı yaşında mısın?"

"Yeterince yakın."

İç geçiriyor ve yüzünü bana dönmek için yan yatıyor. "Önünde koca bir hayat var. Evlenebilirsin. Çocuk sahibi olabilirsin. Annenin sana yaptığı gibi bir anne olabilirsin."

"Peki sen bunları yapamıyor musun?" "Hayır."

Cevabı tereddütsüz, açık ve basit. Bu kalbimi acıtıyor. *Neden yalnız kalmaya mahkûm olduğunu düşünüyor?*

"Bence kendini küçümsüyorsun," diyorum. "Bence beni gerçekten tanımıyorsun."

"Sanırım bu doğru olabilir. Sana hayatım pahasına güvenmek zorunda olmam ve senin bana gerçekte kim olduğunu söyleyecek kadar güvenememen çok üzücü."

Odaya sessizlik çöktü.

Bacağımı ondan uzaklaştırıyorum. "Şu anda seni öpmeye çalışmadığım için varsayımsal olarak konuşursak, öpüşürsek ne olacağını düşünüyorsun? Sadece düşünce sürecini merak ediyorum çünkü bu

ruhuna dair küçük bir içgörü." Gözlerimi kısarak düşünüyorum. "Seni tanımak istemeyeyim diye beni değersiz olduğuna ikna etmeye mi çalışıyorsun?"

"Belki."

"Öncelikle, buna bir saniye bile inanmıyorum. İkincisi, beni şimdiye kadar daha iyi tanımış olmalıydın. Tüm dünya babamın bir pislik olduğunu düşünüyor ve bunu bana kendisi gösterene kadar öyle olmadığına inanıyorum. İnsanlara şüpheden yarar sağlamaya inanırım. Ve eğer o kadar insan arasından sana bu lütfu göstermeyeceğimi düşünüyorsan, saçmalıyorsun demektir."

"O kadar basit değil."

"Olmayabilir. Ama birine sunacak bu kadar çok şeyin varken hayatını yalnız yaşaman çok yazık."

Beni inceliyor, ben de ona izin veriyorum. Belki doğruyu söylediğimi anlar.

Önemli olduğundan değil. Bu konuşma başka bir şeyden çok insanların beni öldürmek istemesini düşünmememle ilgili. Bu bir dikkat dağıtma. Ama Troy'un beni dinlemesini isterdim. Nefesimi tutmayacağım.

Esniyorum ve yastıklarıma sarılıyorum. Ayağa kalkıyor ve ışığı kapatıyor. "Bırakayım da biraz uyu," diyor.

Ama tam gözlerimi kapatacakken, kalbim küt küt atmaya başladı. *Sert*. Gölgeler duvarlarda dans ediyor ve sırtımı soğuk bir ter kaplıyor.

Birdenbire o e-postanın her kelimesini hatırladım.

Kaç ya da öl.

Yetkililere haber verme, yoksa senin yerine ben karar veririm.

Evimde birinin olduğunu düşünmeden edemiyorum. İzlenirken hayatımı yaşadığım o korkunç görüntülerin nüansları hakkında. *Ne kadar zamandır beni izliyorlardı? Ben nasıl fark etmedim?*

Yatak odamdaydılar... Burada da olabilirler mi?

Bunun mümkün olmadığını biliyorum. Hatta imkansız bile olabilir. Ama her şey zihnimde ham ve taze ve hala çok gerçek ve yalnız kalmak istemiyorum.

"Troy?" Sesim titreyerek soruyorum. "Öyle mi?"

Derin bir nefes alıyorum, karanlığın örtüsüne şükrediyorum. "Düşündüğün kadar cesur değilim."

Odanın içinde sessizce ilerliyor ve yanımdaki yatağa tırmanıyor. Bana dokunmuyor, hatta çok yaklaşmıyor bile.

Yine de gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve nefes alışım yavaşlıyor. Uyku beni huzurla karşılıyor ve bunun Troy'un varlığı sayesinde olduğunu biliyorum.

Onun sıcaklığı.

Onun koruması.

Onunla güvendeyim.

"Dahlia?"

"Öyle mi?" Uykulu bir şekilde soruyorum.

"Ben de sandığınız kadar cesur değilim."

Ona cevap veremeden rüyalar alemine dalıp gidiyorum.

On Üçüncü Bölüm

Troy *Bum*.

Bir gök gürültüsü evi sarsıyor ve beni derin uykumdan uyandırıyor.

Karanlık gökyüzünde şimşekler çakarken yağmur amansız bir saldırıyla camlara vuruyor. Dışarıda esen rüzgâr palmiye ağaçlarını doğal olmayan açılarla eğiyor. Kasvetli, uğursuz bir sabah. Tek olumlu şey yanımda yatan kadın.

Dahlia'nın çilek rengi saçları beyaz yastık kılıfının üzerine yayılmış, dudakları tatlı bir somurtmayla birbirine bastırılmış. Şafakta uyandım ve bir saat boyunca uyumasını izledim. O kadar huzurlu, o *kadar güzel ki bunu* anlamak çok zor.

O nasıl gerçek olabilir? Nasıl burada, bu yatakta, benimle?

Sessizce uzandım ve dünü düşündüm. Bir panik anının içimi parçalamasını bekliyorum. Ama gelmiyor.

Tüm belirtilere göre, kendimi bu durumdan kurtarıyor olmalıydım. Kıçım Ford'la telefonda konuşup yerime başkasının geçmesini talep ediyor olmalıydı çünkü dün öğleden sonranın büyük bir kısmı son derece uygunsuz ve profesyonelce değildi. Korumak için işe alındığım biriyle ilişkiye girmeyi bir kez bile düşünmedim.

Asla.

Ben de Dahlia'yla ilişkiye girmeyi düşünmedim. *Düşündüm mü*? Milyonlarca kez. *Olmasını diledim* mi? O günden beri her gün.

onunla tanıştım. Ama bunun olamayacağını biliyorum. Onu mahvedeceğimi, dünyasını ihtiyacı olmayan bir lekeyle lekeleyeceğimi biliyorum. *Peki neden işler bu kadar kontrolden çıktı? Neden ona cinsel tercihleri hakkında sorular sordum, Tanrı aşkına?*

Ve neden hala onunla yataktayım?

Dudaklarının kıvrımını ve boynunun kıvrımını inceliyorum. Çene çizgisi yumuşak ve pürüzsüz. Kirpikleri koyu ve uzun. Her yönüyle güzelliğin timsali ve ona yakın olmak, onunla etkileşime geçmek ve onun alanını paylaşmak bana garip bir şeyler hissettiriyor.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Eğer işler farklı olsaydı, alışabileceğim bir yol. "*Ah*."

Dudakları aralanıyor ve yumuşak bir inilti odaya yayılıyor. Tatlı ve seksi bu ses, doğrudan sikime doğru bir atış gönderiyor.

"*Ah*." Çenesini kaldırıyor, gözlerinin köşesi kırışıyor. "*İşte.*"

Kelime mırıldanıyor ama fark edilebiliyor.

Tekrar inliyor, battaniyenin altında kıvranıyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Taşaklarım o kadar sertleşiyor ki acıyor.

Gömleğinin kenarı -benim *gömleğim*- yan tarafına doğru uzanıyor. Battaniyeleri kalçasının hemen üzerine oturana kadar tekmeliyor ve göbeğinin altından göğüslerinin hemen altına kadar çıplak tenini ortaya çıkarıyor.

Elinin bacaklarının arasından kayışını izlerken vücudumdaki her hücre alarmda.

Böyle bir şey olamaz.

Burada olmamalıyım. Bunu izlememeliyim ... ama kalkarsam lanetleneceğim.

Dişlerinin arasından bir nefes çekiyor ve sırtını yataktan kaldırıyor. Dizlerini açıyor. Battaniye tekrar alçalıyor, bu sefer daha da alçalıyor, ta ki amı zar zor örtülene kadar.

Aman Tanrım.

Ellerimi göğsümde birleştirip sikime yaklaşmalarına izin vermiyorum. Dişlerimi sıkıyorum ve elinin benden sadece birkaç santim ötedeki klitorisine doğru hareket etmesini izliyorum.

Bu bir işkence, tam bir işkence.

Dahlia tıslıyor, bir elini gömleğinden yukarı kaydırıyor. Gömlek kalkıyor ve göğsüne oturuyor, sıkı meme ucunu ve yuvarlak, ağır göğsünü ortaya çıkarıyor. Kendini avuçlayarak meme ucunu iki manikürlü parmağının arasında yuvarlıyor.

Ona dokunmamak için umutsuzca çabalayarak yavaşça nefes alıyorum. Ama lanet olsun, her yönden zor.

"*Troy,*" diye fısıldıyor inleyerek, bacakları birbirinden daha da uzaklaşıyor. Dişlerim birbirine çarpıyor, gözlerim ağzına yapışıyor.

Bunu yapamam. Yapmalı mıyım? Kalkmam gerekiyor mu? Kalkarsam onu uyandırır mıyım?

Onu utandırmak istemiyorum ve utanacak bir şey de yok. Bu deneyim için para verirdim.

Başımı yastıktan kaldırıp odadan çıkmayı ve duşta otuz bir çekmeyi planlıyorum. Ama ben hareket ettikçe, o da hareket ediyor. Ve o hareket ettikçe battaniyeler de hareket ediyor. Ve serin hava nemli bedenine değdiğinde, gözleri açıldı.

... ve doğrudan benimkine bakıyor.

Neler olduğunu anladığında göz bebekleri büyür. Panik başlıyor içinde.

"Yapma," diye fısıldıyorum.

"Neydi... neler oluyor?" Yere bakar ve onun eli bacaklarının arasından kayıyor. "*Aman Tanrım.*"

Battaniyenin kenarından tutup vücudunun üzerine çekiyor.

Beynim bir düşünceler kakofonisi. Bir taraf bana bunun uygunsuz olduğunu ve muhtemelen iş protokolüne birçok yönden aykırı olduğunu hatırlatıyor. Diğer ses zaten burada olduğumuzu, kalkarsam daha da garip olacağını ... ve ikimizin de sevişmek istediğimizi söylüyor.

Bunun kötü bir fikir olması için milyonlarca neden var, ama o bana bakarken - bu durumu düzeltmem için bana yalvarırken, hiçbirini hatırlayamıyorum.

Battaniyeyi üzerimden çekerek eşofmanımın kumaşına doğru uzanan aletimi ona gösteriyorum.

"*Oh,*" diyor, dudakları aralanarak.

Yutkunuyorum, tamamen uyanmasını bekliyorum. Bu iş bir yere varacaksa, seçimini tutarlı bir şekilde yaptığını bilmem gerekiyor.

Bunu istediğini bilmem gerek... beni istediğini.

"Sana dokunmadım," diyorum usulca. "Bunu yapmazdım." Dudaklarını yalıyor. "Yapmadığını biliyorum."

"Nasıl?"

Gözlerini benimkilere çeviriyor. "Ben gelmedim."

Sözleri içimde bir fırtınayı ateşliyor ve birdenbire ona dokunmamak için ne gibi nedenlerim olduğu umurumda bile olmuyor.

Onu istiyorum.

Ona ihtiyacım var.

Ona sahip olmalıyım... *şimdi.*

"Gelmek istiyor musun?" Kalbim her atışta kaburgalarıma çarparak soruyorum.

"Yardım etmeyi mi teklif ediyorsun?" Battaniyeleri öyle sert çekiyor ki yatağın kenarından düşüyorlar. "Yoksa izlemek mi istiyorsun?"

Sikeyim.

Dahlia sırtüstü dönüyor, dizlerini büküyor ve yana doğru bırakıyor, böylece amını tam olarak görebiliyorum. Parmakları memelerinin arasında, karnının üzerinde ve kalçalarının arasında gezinirken bakışlarımı üzerinde tutuyor. İnlerken gözleri dalgalanarak kapanıyor.

Onu altıma çekmemek ve gidebildiğim yere kadar içine batmamak için her şeyimi veriyorum.

Ama ben yapmıyorum. Bunu neden yapmamam gerektiğini hatırlayamasam da, yaparsam hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyorum.

Eğer ona dokunursam, *benim olur*.

Geri dönüşü olmayacak.

"Emin misin?" Soruyorum, sesim sert çıkıyor.

Kıkırdıyor, kirpiklerini bana doğru kırpıştırıyor. "Daha emin olamazdım."

"Ben ciddiyim. Bu aramızdaki işleri sonsuz derecede karmaşıklaştıracak." "Troy, eğer fark etmediysen, işler sonsuz derecede daha karmaşık

"Parmaklarımla da gelsem, senin sikinle de gelsem."

Kasıklarımda yoğunlaşan enerjiden ürperiyorum. Midem o kadar sıkılıyor ki yüzümü buruşturuyorum.

"Hiç prezervatifim yok," diyorum.

Çenesi açık kalıyor ve eli klitorisinden uzaklaşıyor. Karnının üzerinde duruyor. Parmaklarını ıslaklık kaplıyor ve kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum.

"*Nasıl*?" diye soruyor. "Nasıl prezervatifin olmaz?"

Yüzündeki ifadeye bakıp kıkırdıyorum. "Bu bir iş gezisiydi." "Yanında her zaman bir şeyler taşımıyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum," diyorum, kıkırdamam kahkahaya dönüşüyor. "Normalde mesai saatinde sevişmem."

Sırıtıyor. "Bunu bildiğim iyi oldu."

"Bu senin kararın."

"Freddy'den ayrıldığımda her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için doktora gittim. Her şey yolunda. Doğum kontrol randevularıma öncelik

veriyorum. Sizi temin ederim ki bugün yüzde doksan bilmem kaç hamile kalmam mümkün değil."

Onu hamile bırakma düşüncesi beni tahrik ediyor.

Ne oluyor lan?

"Peki ya sen?" diye soruyor.

"Birkaç ay önce Laina'nın konserinde o adam beni bıçakla doğradığında üzerimde mevcut olan tüm panelleri çalıştırdılar. O zamandan beri seks yapmadım."

Dudakları geniş bir gülümsemeye dönüşüyor, gözleri muziplikle parlıyor. "O halde iki seçeneğiniz var Bay Castelli."

Sırıtıyorum. "Onları bana ver."

Bacaklarını altına sıkıştırarak oturuyor. Saçları vahşi dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor. Göğüslerinin sarkma şekli, karnının yumuşak kıvrımı, kalçalarının kıvrımı - aklıma kazınmış karşı konulmaz bir resim.

Mükemmelliğin bir resmi.

"Birinci seçenek," diyor sırıtarak. "Sik beni."

Kendimi tutarak inliyorum. "Peki ya ikinci?"

"Kalk şu lanet yataktan."

Bölüm On Dört

Dahlia

Troy'un dudakları bükülüyor ve bir anlığına benimle dalga geçeceğinden ya da daha da kötüsü mantıksız ve saçma sapan konuşmaya başlayacağından endişeleniyorum.

Bugün bunun için zamanım yok. Duymak istemiyorum.

Kimyamız er ya da geç patlayacak. Bunu inkar etmek nafile. Yüzümüze patlamadan önce kontrollü bir yanma da olabilir. Çok *azgın olduğumdan bahsetmiyorum bile*.

Çabucak cevap vermesini umarak saçlarımı at kuyruğu yapıyorum. Yanmak üzereyim.

Ayağa kalkıyor ve eşofmanını çıkarıyor. "*Buraya gel,*" diyor, bana doğru uzanarak.

Avucumu onunkinin içine koydum ve üzerine çıktım. O kadar ıslağım ki, kaya gibi sert şaftı boyunca kayıyorum, zonklayan klitorisime karşı baskıdan tıslıyorum. Onu içimde o kadar çok istiyorum ki.

Kalçalarımı kavrayarak, "Sen bir hayal gibisin," diyor.

Ellerimi omuzlarında ve göğsünde gezdiriyor, kaslarının her bir tepe ve vadisini hafızama kaydediyorum.

Sırıtıyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Yüzündeki şaşkın ifadeye gülüyorum. "Söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi. Ama şanslısın çünkü ben..."-çükünün üstüne bastırıyorum- "*yapıyorum.*"

"Bu anın tadını çıkarayım mı? Yoksa seni sikip atayım mı?"

"Bu tam bir muamma. Ama sanırım bir çözümüm var."

Kaşlarını kaldırıyor.

"Şimdi sik beni," diyorum ellerini göğsüme götürerek. Göğüslerimi avuçluyor, ağırlıklarını avuçlarının içinde tutuyor. "Tadımı sonra çıkar."

Troy meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarlıyor. "Bu iş ilişkimizi mahvedebilir."

Gözlerim kapanırken mırıldanıyorum. Sırılsıklam olmuş bedenime doğru itiyor ve içime bir zevk dalgası gönderiyor.

"Bundan sonra benim olacaksın," diyor.

Ona bakıp gülümsüyorum, kalbim bu güzel kırılmış, *iyi adama karşı* şefkatle doluyor.

"Zaten senin olduğumdan oldukça eminim. Sadece ikimiz de bunu henüz kabul etmedik."

Tatlı, yumuşak sırıtışını daha önce hiç görmemiştim. Tekrar görmek için her şeyi yaparım. Ve onu oraya koyanın ben olduğumu bilmek -bana gösterecek kadar güvendiğini bilmek- dünyalara bedel.

Yüzümün kenarlarını tutuyor ve beni ona doğru eğiyor.

Ve eriyorum.

Yumuşak dudakları yavaşça dudaklarıma değiyor ve vücuduma bir ürperti yayıyor. Dili dudaklarımın arasından kayıyor ve tembelce ağzımın içinde geziniyor.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak geri çekiliyor.

"Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum," diyor bana bakarak. "Şimdi, sikilmeye hazır mısın?"

Bir gök gürültüsü havayı yarıyor ve ardından odayı aydınlatan bir şimşek çakıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum. "*Lütfen.*"

Beni kaldırdı ve sikini tuttu. "Terbiyeli kadınları severim."

Ucu kıvrımlarımı ayırıyor ve ıslaklığımın içine dalıyor. Üzerinde duruyorum, nefesimi tutuyorum, beklentinin çılgınca bir kreşendoya ulaştığını hissediyorum.

Kalçalarım yapış yapış. Ter tenimi kaplıyor. Açılmak ve onun sikiyle dolmak için yalvaran amımın sıcaklığını hissedebiliyorum.

Troy'un parmak uçları belime saplanırken gök gürültüsü havada sekiyor. Nazik bir *tutuş* değil, *yakıyor*.

Bakışlarımız çarpışıyor. Troy'un gözleri benimkiler kadar vahşi. Dudaklarında nazlı bir gülümseme.

"Bu aleti sür." Beni aşağıya doğru yönlendiriyor, ben onu içime alırken amımı dolduruyor. "*Aynen böyle*. Gerildiğini hissediyor musun?"

"*Siktir, evet*." Titrek bir nefes veriyorum ve bunu bir kahkaha ile bitiriyorum. "Hareket etmeye korkuyorum. Şimdiden boşalabilirim."

"O zaman bu ikimiz için de bir kısıtlama dersi olacak çünkü o k a d a r iyi, o kadar sıkı, o kadar *ıslak* hissediyorsun ki şu anda içine üfleyebilirim."

Gözlerindeki arzu ona olan ihtiyacımı bir kademe daha artırıyor. Bu adamın beni bu kadar çok istediğini bilmek *şimdiye* kadarki en büyük tahrik edici şey.

Sikinin üzerinde yavaş ve metodik bir daire çizerek ona binmeye başlıyorum. Ben diğer yöne kayarken inleyerek nefes alıyor.

"*Tanrım,*" diyor memelerimi avuçlarken.

Sırıtıyorum, harekete küçük bir hareket katıyorum. "Bundan hoşlandığını anlıyorum." Başparmaklarıyla çakıllı meme uçlarımı okşayarak mırıldanıyor.

"İçimde çok iyi hissediyorsun Troy," diyorum ona sürtünerek. Geriye yaslanıyorum, beni tutması için bacaklarını kavrıyorum ve hareket etmeye devam ediyorum. "Sikinin çıkıntılarını ve şişmiş başını hissedebiliyorum. Bu inanılmaz bir şey."

Klitorisimi doğru miktarda basınçla ovuyor, diğer eliyle kıçımı kavrıyor. Her hareket içimde bir alev patlaması yaratıyor. Her alev beni ulaşamayacağım bir orgazma yaklaştırıyor.

"Böyle boşalmanı izlemek istiyorum," diyor. "Amının nabzını ve o lanet göğüslerinin zıplamasını izlemek istiyorum. Benim için parçalanırken yüzünü izlemek istiyorum."

"Böyle yapmaya devam edersen," diye homurdandım, "dileğin gerçekleşecek." "Ben zaten dileğimi diledim, Doll. Bu sadece bir bonus."

Dayanamıyorum.

"Titremeye başlıyorsun," diyor, hassas tomu r c u ğ u m üzerindeki baskıyı artırarak. "Benim için boşalacak mısın?"

"*Evet*."

İlk dalgalar çekirdeğimi yalayarak beni vurmak üzere olan tsunamiye karşı uyarıyor. Tereddüt ediyorum, kendimi olacaklara hazırlarken inliyorum.

"Durma," diyor kalçalarını içime doğru kaldırarak. "Bunu sonuna kadar sür."

Birikim hızlı ve güçlü bir şekilde geliyor. Orgazm ü z e r i m e çöküyor, vücuduma dalga dalga zevk dalgaları gönderiyor.

Troy sanki hayranlık içindeymiş gibi, "Tanrım, çok güzelsin," diyor.

Doruğa ulaştığımda haykırıyorum, adını o kadar yüksek sesle haykırıyorum ki evin içinde y a n k ı l a n ı y o r .

"İşte böyle," diyor, beni kendisine doğru tutuyor ve alttan beceriyor. "Bu iyi hissettiriyor mu?"

"*Evet,*" diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Bu çok iyi. Çok ... çok *iyi.*" Hissiyat yavaşladıkça sızlanıyorum ve tekrar yeryüzüne sürükleniyorum. Kalçalarım yanıyor.

Kollarım titriyor, neredeyse pes ediyordum. Troy hâlâ içimde taş gibi sertken tekrar doğrulmak için mücadele ediyorum.

Sırıtışı çökertici. "Nasıl hissediyorsun?"

Hızlı bir değerlendirme yapıyorum. Ama kalçalarımdaki yanmayı ve kollarımdaki güçsüzlüğü hissetmek yerine, karnımın derinliklerinde bir arzu titreşimi hissediyorum.

Öne doğru eğilip dudaklarının ortasına bir öpücük konduruyorum. Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve beni yerimde tutuyor.

Öpücük yumuşak, çökmüş ve tamamen aceleye getirilmemiş. Önceki anların telaşı ve gücüyle tam bir tezat oluşturuyor.

Öpüşmeyi kesiyor. Geriye yaslanıyorum ve sonra üzerinden iniyorum.

"*Oof,*" diye inliyorum, amım ağrıyor. Aklımı başıma toplayamadan Troy ayak bileklerimden tutup beni yatağın kenarına sürüklüyor.

Gözleri karanlık, hatta belki de en seksi, en şehvetli şekilde biraz tehlikeli. Küçük arzu çiçekleri tam gelişmiş bir *ihtiyaca* dönüşüyor.

Öpücüğünün tatlılığı ve ilk raundun düşüncesi hiçbir yerde görülmüyor. Bu Troy farklı. Bu Troy beni sertçe becermek üzere. *Ve ben kesinlikle bunun için buradayım.*

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök,"

diyor. Söyleneni yaparken içim titriyor.

"Şu kıça bak," diyor elleriyle yanaklarımı ayırarak. Gülüyorum.

"Bu kıça hiçbir şey girmeyecek. Açık olalım."

Elini bir yanağının ortasına vurur ve vuruş odanın içinde çınlar.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, içimdeki acı beni daha fazlasını istemeye itiyor.

Başparmağı büzülmüş deliğime bastırıyor.

"Troy," diyorum, vücudum kasılıyor.

"Yapma." "Yapmayacağım. Henüz."

"Ya da hiç."

"Göreceğiz."

Gülüyorum ama parmağı yarığımdan geçerken sesim bir iniltiyle kesiliyor. "*Siktir*."

"Bir gün senin tadına bakacağım," diyor, önce bir, sonra iki parmağını içime sokarak. "Yüzümü bu tatlı küçük amcığa gömeceğim ve seni yüzümün her yerine boşaltacağım."

Titriyorum, nefesim ciğerlerimden çıkarken sarsılıyor.

"Ama şu anda kendimi içine gömmek istiyorum," diyor bir eliyle kıçıma masaj yaparak. "Etrafımda kenetlendiğini hissetmek istiyorum. Ne kadar derine inebileceğimi bilmek istiyorum."

"Hadi yapalım."

Kıkırdıyor ve avucunu tekrar kıçıma vuruyor. Bu sefer inledim. Hemen o noktayı ovuyor ve ardından bir öpücük konduruyor.

Kollarım güçsüzleşti. Başım kollarımın arasında sallanıyor. Orgazmın gecikmiş etkisi mi, gelecek olanın beklentisi mi, yoksa adrenalin mi beni bu kadar titretiyor bilmiyorum.

Kalçalarımı kavrıyor ve amıma bastırıyor. Ben kendimi hazırlayamadan, acımadan içime kayıyor.

"Kahretsin," diye bağırıyorum,

gözlerim şişiyor. "Becerilmek

istediğini söylemiştin." "*Ah*!"

Bana o kadar sert çarpıyor ki neredeyse yüzüstü yatağa düşüyorum. Her vuruş bir alay - onun horozu tarafından doldurulmanın memnuniyeti, ardından geri dönme beklentisi. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Bu benim en sevdiğim sevişme şekli - o kadar derinden dövülüyorum ki başka bir şey düşünecek yer kalmıyor.

"İstediğin bu muydu?" diye soruyor, beni öyle sert kavrıyor ki

irkiliyorum. "*Evet.*"

"Sikimin zonkladığını hissediyor musun? Bu sadece senin için. Tanrım, *beni çok sertleştiriyorsun.*" Homurdanıyor, sesi tenimi ürpertiyor. "Benim için sırtını eğ, Doll."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, gözyaşlarım yoğunluktan köşelerde toplanıyor. "Beni daha sert becer."

Kıkırdıyor, at kuyruğumu tutup elinin etrafına sarıyor.
Sonra başımı geriye doğru çekti.

Kafa derim *acıyor*. Amım *zonkluyor*. Düşüncelerim muhteşem bir şekilde askıya alınmış durumda, sadece bedenimi ele geçiren zevke odaklanabiliyorum.

"O kadar mükemmelsin ki," diyor. "Bu aleti alış şekline bayılıyorum."

Onun için sırtımı kamburlaştırırken inliyorum, bu da kıçımın kalkmasına ve Troy'un kendini daha da derine gömmesine neden oluyor.

"Aynen böyle," diyorum, kelimeleri boğazımdan güçlükle çıkarabiliyorum. Dudaklarımı yalıyorum. "*Aman Tanrım.*"

"Bana ne istediğini söyle," diyor sikini içime sokarak. "Yeterince aldın mı? Yoksa daha fazlasını mı istiyorsun?"

Gerçekliğe tutunuyorum, başka bir orgazmın uçurumunda sallanıyorum. Bu seferkinin üstesinden gelebileceğimi zaten biliyorum.

At kuyruğumu tekrar çekiştirirken "İçime gel," diyorum. "Alabildiğin kadar derine üflediğini hissetmek istiyorum. Beni ne kadar istediğini hissetmeme izin ver."

"*Lanet olsun*."

Saçlarımı bırakıyor ve tekrar belimi kavrıyor. Bir ritim bulması hiç zaman almıyor ve orgazmımın beni bulması daha az zaman alıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, çekirdeğimden yükselen dalgayı beklerken nefes nefese kalıyorum. Sıcak bir dalga geliyor ve onu durdurmak mümkün değil. Kontrol edemiyorum. Beni mahvetmesine izin vermekten başka yapabileceğim bir şey yok.

"Boşalacağım," diyorum, bedenim hızlanmaya başlıyor.

Kıçıma sertçe vurdu ve bu iş bitti. *İhtiyacım olan şey buydu*.

"*Troy*!" Parçalanırken çığlık atıyorum.

Dirseklerim bükülüyor, omuzlarım yatağa doğru düşüyor. Görüşüm havada süzülen parıltılı renklerin patlamasıyla kesiliyor.

Beni tutuyor, sonunda kendini kabzasına kadar gömmeden önce beni sikinin üzerinde zıplatıyor.

"*Siktir,*" diye inliyor, vücudu arkamda titriyor. Çekiliyor ve sonra yavaşça geri kayıyor. "*Orospu çocuğu.*"

Kukum yanıyor, sikini sıkıyor, son damlasına kadar boşaltıyor.

"Bu *çok iyi* hissettiriyor," diyorum, başım dönüyor. Ağlamak istiyorum, o kadar harika hissettiriyor ki.

Bir an için bana yaslandı, elini şefkatle elime sürdü.

Göt.

"İyi misin?" diye soruyor usulca.

"Öyle de diyebilirsin."

İçime girdiğinden çok daha kolay çıkarıyor beni. Sonra rehberlik ediyor beni yatağa yatırdı.

Yanağımı yatağa bastırarak yüzüstü yatıyorum. İstesem başımı kaldırıp kaldıramayacağımdan emin değilim.

Yanımda yatıyor ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor.

"Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun," diyor sırıtarak. "İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"İyi görünüyor muyum?" Soruyorum, kelimeler yatakta boğuklaşıyor.

Kıkırdıyor. "Muhteşem görünüyorsun, ama soru bu değildi."

Ağzımdaki tükürüğü emiyorum ve başımı kaldırıyorum. "Evet, şu anda gerçekten harikayım ama bacaklarımı kullanmayı öğrenmem biraz zaman alabilir."

"Şuna ne dersin? Küveti köpük banyosuyla dolduracağım. Hazır olduğunda, seni küvete taşıyacağım."

Kalbim kabarıyor.

İşte o huysuzluk katmanlarının altında gömülü olduğundan şüphelendiğim Troy bu. Kendini gösterdiği kadar sert olmayan, tatlı ve nazik bir adam. Ama sorun değil. Onun orada olduğunu biliyorum. Ve benimle bu şekilde olacak kadar güvende hissettiği sürece, önemli olan tek şey bu.

"Sadece benimle gelirsen," diyorum ona gülümseyerek. Yüzü aydınlanıyor. "Anlaştık."

Günün başında tatlı yiyemeyeceğinizi kim söyledi? Şanslıysam öğleden sonra da atıştırabilirim.

On Beşinci Bölüm

Dahlia

"Düşündüğün her şey bu mu?" Troy göğsüme hafifçe ılık su sıçratarak soruyor.

Küvette arkama oturuyor, önü sırtıma geliyor ve bunu yüzlerce kez yapmışız gibi bana sarılıyor.

Başımı onun göğsüne yaslayıp ayak parmaklarımı köpüklerin arasından çıkarıyorum ve annemin banyo yapmanın sofistike bir davranış olduğuna dair düşüncelerini düşünüyorum. Bu çökmüş bir şey, ama daha çok beni tutan adam yüzünden ve küvetten daha az.

"Hayır," dedim.

"Hayır mı?"

"Hayır. Düşündüğüm gibi değil."

"Neden? Bunun beklentilerinizi karşılamasını istiyorum. Şimdi seni hayal kırıklığına uğratamam."

Gülüyorum. "Bu küvet deneyimini hayal ettiğimde, zaman zaman biraz tavır sorunu olan ama istediğinde de oldukça tatlı olabilen, kollarını bana dolamış oturan muhteşem bir adam yoktu." Yüzünü görebilmek için başımı arkaya yatırıyorum. "Bu düşündüğümden çok daha iyi."

Alnıma bir öpücük konduruyor ve ben bayılıyorum.

Sıcak suyun iki kez soğumasına yetecek kadar uzun bir süre burada oturduk. Troy ikinci dolum sırasında aşağı koştu ve bize su ile kilerde bulduğu bir paket Doritos'u getirdi.

Banyo nemli. Buhar makyaj aynalarını buğulandırıyor. Rahat ve sıcak... ve harika.

Troy'un kaslı kollarına daireler çizerek, "Bu benim için yeni bir deneyim, biliyorsun," diyorum.

"Ne? Biriyle banyo mu yapıyorsun?"

"Um, hayır. Bunu yaptım."

Öfkeleniyor. "Bu konuşmayı ilerletelim."

Tekrar gülüyorum, nemli saçlarım göğsüne yapışıyor. "Normalde birinin yanında bu kadar rahat hissetmem. Genelde bunun için onları uğraştırırım."

"Bunun için çalışmadığımı mı

düşünüyorsun?" "Hayır."

"*Tamam.* Son iki yıldır her lanet olası gün seninle çalışmanın ve sana sıradan bir kızmışsın gibi davranmaya çalışmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Alay ediyorum. "Bu onun için çalışmak değil. Bu onun için *çalışmamak gibi bir* şey."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Evet, öyle," diyorum. "Benimle *takılmamak için* aktif olarak çalışıyordun. Bu *işe yaramıyor* Castelli."

Göğsü inip kalkıyor, beni de onunla birlikte hareket ettiriyor.

"Bir konuda açık olmak istiyorum," diyor, sesi kasvetli. "Ne?"

"Bu bir ilişki değildi."

Göğsüm o kadar beklenmedik bir sıcaklıkla doluyor ki

kıpırdanıyorum. "Seni uyarmıştım. I-"

"Oh, hatırlıyorum. Ben sevişmek istiyordum, sen de prezervatifler, iş komplikasyonları ve cinsel yolla bulaşan hastalıklar hakkında konuşmak istiyordun."

"Buna sorumluluk sahibi olmak denir."

Ona bakıyorum ve gülümsüyorum. "Biliyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, tüm bunları yapmış olman hoşuma gidiyor. Bu bana kendimi ..."

Beni tekrar kendine doğru çekiyor. "Bu sana ne hissettiriyor?"

Çok sevdim.

Kelime beynimde yankılanıyor ama söyleyemeyeceğimi biliyorum. Bunu düşünmek çok saçma. Bunu söylemek aptallık olur. Ben bir erkekle ilk kez seks yaptığında onu sevdiğini düşünecek türden bir kız değilim. Freddy'ye onu sevdiğimi söylemedim ve aylarca çıktık.

Ayrıca, Troy'u sevmiyorum. Troy'u sevemem. Onu sevecek kadar iyi tanımıyorum.

Aptal olma, Dahlia.

"*Değerli,*" diyorum, havadan bir kelime çekip alarak. "Bu bana kendimi değerli hissettiriyor."

"Kendinizi her zaman değerli hissetmelisiniz."

Sırıtıyorum. "Yumruğunu saçıma geçirip beni arkamdan korkuttuğunda kendimi gerçekten değerli hissettim."

Kıkırdıyor. Bu ses sırıtışımı daha da büyütüyor.

"Bunun bir ilişki olmadığını söylerken ne demek istiyorsun?" Karnım zil çalarak soruyorum. "Bu neye benziyor?"

"Görünüşe göre Theo Çarşamba ofis atıştırmalıkları hakkında konuşmak için seni bir daha ararsa, yemeğini pipetle yiyecek."

"Kes şunu," diyorum

gülerek. "Çok ciddiyim."

Sırtım küvetin diğer tarafına gelecek ve yüzüm Troy'a dönük olacak şekilde eğilip doğruluyorum. Gülümsemiyor, kahkaha atmıyor ya da hiç eğlenmiyor. Ve, Tanrım, çok *sıcak*.

"Bunu yapamazsınız," diyorum. "Birlikte çalışıyoruz. Muhtemelen bazen beni arayacaktır."

"Ve benim olduğunu öğrendiğinde, bu aramaları dikkatli seçse iyi olur."

"Ve senin benim olduğunu öğrendiğinde..."

Ilık suya rağmen titriyorum.

"İş konusunda ne yapacağız?" diye sordum. "Şaka bir yana. Kardeşlikle ilgili çalışan el kitabını tam olarak okumadım, ancak bizim iş kolumuzda bunun yasak olduğunu varsayıyorum."

Bir avuç su alıp yüzünü ıslatıyor. Bunu düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Bu büyük bir potansiyel sorun ve nasıl üstesinden geleceğimi bilmiyorum. Onun sadakatinin patronumuza olduğunu biliyorum ve asla aralarına girmem. Ama bu beni nereye götürür bilmiyorum. *Bu nereye bırakıyor*?

Biz mi?

Troy'la bu zamanı geçirip eski halimize dönme düşüncesi dayanılmaz. Onun bu yönünü görmüşken olmaz. Ona bu şekilde sahipken olmaz.

"Seni zor durumda bırakmıyorum," diyorum. "Bunun yeni olduğunu ve bunu planlamadığımızı biliyorum. Senden tüm cevapları bilmeni beklemiyorum çünkü ben de bilmiyorum. Ama bunu mümkün olan en kısa sürede çözmemizin bizim yararımıza olacağını düşünüyorum."

Sırıtıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Bu *bize yakışır*. Kim demiş bunu?" Ona sıçrattım. "Ben, göt herif."

Kollarını küvetin kenarlarına dayayarak gülüyor. "Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Bir yolunu buluruz. Ford'la konuşacağım. Bizi ayırmak ya da bana ofiste daha kalıcı bir pozisyon vermek isteyebilir."

"Ya bizi ayırırsa ve Theo benim yeni adamım olursa?"

Sırıtıyor. "Theo asla senin erkeğin olmayacak. Sana bunun sözünü verebilirim." "Çok ukalasınız Bay Castelli."

"Sadece haklı olduğumu bildiğim zaman."

Küvetin karşısına geçiyorum, ellerimi onun iki yanındaki küvetin kenarına yerleştiriyorum ve onu öpüyorum. Kollarını bana doluyor, kıçımı kavrıyor ve beni yerimde tutuyor.

Ağızlarımız zahmetsizce senkronize hareket ediyor.

Tekrar bacaklarının arasına yerleşiyorum, sırtım onun önüne dönük.

"Yani artık kendimi kız arkadaşın olarak görebilir miyim? Bunu mu demek istiyorsun?" Arsızca soruyorum.

"Kimsenin sana sahip olamayacağı anlamına geldiği sürece kendini istediğin gibi görebilirsin."

"Ya birkaç gün sonra bu işten hoşlanmadığına karar verirsen?"

"Doll, zaten iki yıldır senden hoşlanıyorum. Bu sadece anlaşmayı mühürledi."

Gülümsemekten yanaklarım ağrıyor. "Ee, erkek arkadaşım, bana kendinden bahsetsene."

"Ne bilmek istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Bilmediğim bir şey. Troy Castelli denen muammayı anlamama yardımcı olacak bir şey."

"Bir muamma, ha?"

"Göbek adını bile bilmiyorum." "Lucas.

Seninki ne?"

"Penelope. Annemin adıydı."

Başımın üstünü öpüyor. "Çok güzel, tıpkı senin gibi."

Temastan zevk alarak ona yaslanıyorum.

Uzun bir süre sessizce oturuyoruz, suyun içinde sallanıyoruz. Odaya rahat bir sessizlik çöküyor.

Troy Lucas Castelli'ye soracak çok sorum var. *Beş yıl sonra kendini nerede görüyor? Çocukken ne yapmayı severdi? Çocuk istiyor mu?* Ama şansımı zorlamak istemiyorum ve son zamanlarda çok şanslıydım.

Bacağını büküyor ve dizini suyun içinde gösteriyor. Bacağında tuhaf bir iz fark ettiğimde oturmak için onu tutuyorum. Parmak ucumla kabarık yara izini takip ediyorum.

"Bu nereden geldi?" diye sordum. "Bir çeşit savaş

yarası." "Öyle de denebilir."

"Bunun arkasında bir hikaye var mı? Genelde erkeklerin böyle şeylerle ilgili efsanevi bir hikâyesi olur. Bir aslan bulmuşlar ya da bir köpekbalığı öldürmüşler gibi."

"Bu oldukça doğru."

Gülüyorum. "Tahmin

etmiştim."

"Sadece canavarın adı babamdı."

Donup kalıyorum, tekrar oynatıyorum. *"Sadece canavarın adı babamdı."*

Beynim yüksek vitese geçerken boğazım sıkılıyor. *Bu da ne demek oluyor*?

"Sanırım ben senin aileni biliyorum, sen de benimkini bilmelisin," diyor, kelimeler düz ve boş.

Parmaklarımızı birleştiriyor ve iç çekiyor.

"Bana istemediğin hiçbir şeyi söylemek zorunda değilsin," diyorum elini sıkarak.

Tekrar iç çekiyor, bu sefer daha uzun ve başını duvara yaslıyor.

"Ailemin Travis'i hastaneden eve getirdiği gün... çok heyecanlıydım," diyor. "Beş yaşındaydım. Anaokulundan yeni dönmüştüm. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda yarım mil yürümüştüm. Son yarısını koştum çünkü annem ve bebek de orada olacaktı ve onları görmek için sabırsızlanıyordum. Kafamda onlar eve döndüğünde her şeyin daha iyi olacağı fikri vardı."

Kollarını kendime doladım ve göğsümde birleştirdim. "Beş yaşındayken yarım mili tek başına mı yürüdün?"

"Çılgınca, ha?"

"Ben... ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Henüz bir şey söylemeyin çünkü işler iyiye gitmedi," diyor hüzünlü bir kahkaha atarak. "Aslına bakarsanız, daha da kötüye gitti. Sürekli kavga ediyorlardı. Bu çığlık çığlığa tartışmalar bir şeylerin fırlatılmasıyla sonuçlanıyordu. Fırlatılan şey babamın yumrukları değil de bir lamba ya da resim olduğunda hep mutlu olurdum."

Aman Tanrım.

"Tabii ki, çığlıklar bebeği uyandırırdı ve sonra ağlamaya başlardı. Ağlama sesleri babamı çocuk istemediği konusunda kızdırırdı ve mobilyaları devirir ya da bira şişesini odanın öbür ucuna fırlatırdı. Biberon yapmayı ve bez değiştirmeyi çok çabuk öğrendim çünkü babamın Trav'e zarar vereceğinden ölesiye korkuyordum. Ve Trav bunu hak etmiyordu." Duraklıyor, derin bir nefes alıyor. "Tıpkı benim hak etmediğim gibi."

Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal ederken gözlerim doluyor. Ne kadar korkmuş olmalı. Bir bebek Troy düşüncesi... *Yapamam*.

Devam etmesini beklerken duygular boğazımı tıkıyor. Soru soramıyorum çünkü sorarsam ağlayacağım. Ve eminim ki ben ağlarsam o da susacak. Bunun yerine, burada olduğumu bilmesini sağlamak için kollarını olabildiğince sıkıyorum.

Başka ne yapabilirim bilmiyorum.

"O çocuk için çok dayak yedim," diyor öfkeyle kıkırdayarak. "Büyüdükçe daha da kötüleşti. Babam eve kafası güzel ya da sarhoş ya da her ikisi birden gelirdi ve ilk gördüğü şeye vururdu, bu da genellikle ben olurdum. Çünkü ben vuruyorsam, annem ya da küçük kardeşim vurmuyordu."

"*Troy*..." Kalbim kırılırken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Başına gelenler için çok üzgünüm."

"Annemi bir insan kabuğuna dönüşene kadar parçaladı. Çocukluğumun çoğunu odasında geçirdi. Bayan Autumn adında bir komşumuz vardı, ben ve Travis için verandasına sandviç bırakırdı. Her yaz birkaç haftalığına kız kardeşini ziyarete gelirdi. O haftalar çok aç geçerdi, benden söylemesi."

Hıçkırıklarıma karşılık verirken vücudum titriyor.

"Travis bugüne kadar yemeklerini yutkunarak yedi." Yumuşak bir şekilde gülüyor. "İnanılmaz derecede iğrenç. Bir keresinde evimizi bastılar... kim olduğunu bilmiyorum. Ama babamın onlara borcu vardı. İlk kez o zaman kafama silah dayadılar. On dört yaşındaydım."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Söyleyebileceğim hiçbir şey durumu daha iyi hale getirmeyecek. Ve çaresizlik hissi çok ağır basıyor.

"Sonra bir gün, yaz sonuydu ve okul başlamak üzereydi. On yedi yaşıma yeni basmıştım."

Sözleri çok dikkatli, çok boş. Birazdan olacaklar için kendimi hazırlıyorum.

"Travis ve ben bazı arkadaşlarla balık tutuyorduk. Arabayı garaj yoluna çektik ve kavga ettiklerini duyduk. İçeri girdik çünkü ne zaman biteceği belli değildi. Hayatınızı onların kavgaları üzerine kuramazdınız. Ve bu... *kötüydü.*"

Kollarını bana doladı.

"Annemin burnu kanıyordu. Yüzünün yan tarafında bir kesik vardı. Babamın elinde kırık bir bira şişesi vardı, sanki onunla annemi doğrayacaktı." Nefes alış verişi hızla artıyor. "Travis'e gitmesini söyledim... dışarı çıkmasını ve orada kalmasını. Babamın gözlerinde öyle bir bakış vardı ki... sanki gitmiş gibiydi. Gözleri boştu. İnsanlık ya da bağlantı hissi yoktu. Hayatımda gördüğüm en soğuk şeydi."

Sertçe yutkunuyor.

"O gün çok korkmuştum. Annem yüzünde *dehşet ifadesiyle* bana baktı. Sanki o ana kadar verdiği her karardan pişman olmuş gibiydi. Ve bana çıkmamı söyledi. Trav'le gitmemi."

"Yaptın mı?" Fısıldıyorum, gözyaşlarım suya damlıyor.

"Sanırım ne olacağını biliyordum," diyor. "Her şey o ana kadar mı gelişti yoksa sadece yüzündeki ifade miydi bilmiyorum. Ama onu öldüreceğini biliyordum."

"*Troy*."

"Onun önüne atladım. Şişeyi bir şekilde üzerime savurdu ve şişe onu kesti. Her yere kan sıçradı" diyor, sesi duygudan yoksun. "Babamla yere kadar güreştim. Ama o iki yüz kilonun üzerindeydi, bense muhtemelen elli kiloydum. Yapabileceğim pek bir şey yoktu."

Dilimdeki soluğun kaçmasını engellemek için ağzımı kapatıyorum. Şu anda benim dramatiğime ihtiyacı yok. Onun için güçlü olmama ihtiyacı var.

"Travis bir ara içeri girdi ve yerden bir dambıl alıp babama vurdu." Duraksıyor. "Muhtemelen hayatımı kurtardı."

"Ne oldu?"

"Travis'in terapiye ihtiyacı vardı. Benim de bir yara izim var ve muhtemelen terapiye ihtiyacım var. Babam hapse girdi ve orada bir hücrede çürüyüp gidiyor." Sesi çatlıyor. "Ve annem o gün kucağımda bir kan gölü içinde öldü. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

"*Aman Tanrım*."

Tutuşundan kurtuldum ve yüzünü ona döndüm. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Başparmağımla sildim.

Bu güçlü, güzel, inanılmaz adamın inanılmaz derecede adaletsiz bir şey yüzünden ağladığını görünce kalbim milyonlarca parçaya ayrıldı.

"Çok özür dilerim," diyorum gözyaşlarımın arasından. Kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çektim. "Çok özür dilerim."

Kulağımın altına bir öpücük konduruyor ve bana sıkıca sarılıyor.

Su soğuyana kadar bu şekilde oturuyoruz - dişlerim soğuktan takırdayana kadar.

"İşte böyle," diyor uzaklaşarak. Durumu hafifletmek için gülmeye çalışıyor ama hiçbir şey hafif değil. "Artık hakkımda daha önce bilmediğin çok şey biliyorsun."

"Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Bunu benimle paylaşman çok anlamlı."

"Seni ağlattığım halde mi?"

Yüzünün yan tarafına dokunarak ona gülümsüyorum. "Bu sudan çıkıp yatağa dönmeye ne dersin? Market siparişinde donmuş pizza olduğunu gördüm. Onu fırına koyalım ve bir film izleyelim."

Beni usulca öpüyor. "Teşekkür ederim." "Ne zaman istersen."

Sudan çıkıyoruz ve beni kabarık bir havluya sarıyor. Beline bir tane sararken bakışlarımı tutuyor.

Karşılıklı hiçbir şey konuşulmadı ama buna gerek de yoktu. Troy sadece bana güvendi. Bu her şeyi açıklıyor.

On Altıncı Bölüm

Troy "Burası hayatında gördüğün en şirin yer değil mi?" Dahlia arabadan inerken soruyor.

"Hayran kaldım."

Bana bir bakış atıyor, oyun oynamam için beni uyarıyor.

"Bak," diyorum arabasının kapısını onun için kapatarak, "Evdeki taşakların içinde olmayı tercih ederim. Bu küçük köy şeyi senin amın kadar etkileyici değilse özür dilerim. Beni dava et."

Kollarını omuzlarıma koyuyor, parmakları arkamda sallanıyor. Çenesini kaldırıyor ve hınzırca gözlerimin içine bakıyor.

Dudağını ısırarak, "Eğer kibar davranır ve şaşırmış gibi yaparsan," diyor. "Geri döndüğümüzde seni şaşırtacağım."

Sikimi ona doğru itiyorum. "Ben hazırım."

"Nasıl bu kadar hızlı sertleşiyorsun?" Gülüyor.

"Şapka düşer düşmez ıslanan kadın söylüyor bunu."

Bacaklarının arasına uzanıyorum ama daha sert gülerek elimi geri itiyor. "Kes şunu."

"Neden?" Onu kendime çekiyorum, boynunun kıvrımlarına sokuluyorum. "Benim için ıslandın mı?"

Kulağının arkasına öpücükler kondururken inliyor. "Adil oynamıyorsun." "O zaman bu bir evet mi?"

"Evet," diyor beni iterek. Gülümsemesi güzel yüzüne yayılıyor. "Senin için ıslandım. Nefes alıyorum, değil mi?"

"Tanrım, beni tahrik ediyorsun."

Elimi tutuyor ve ben de isteksizce onu takip ediyorum.

Ona asla itiraf etmeyeceğim ama kasaba çok şirin. Bir film setinden fırlamış gibi görünüyor. Tabii, saçını kötü kesmiş bir yuppie ve kasabanın Noel ağacı çiftliğini kurtarmak isteyen bir fırıncının olduğu bir Noel filmi olabilir ama yine de bir film.

Her bina en küçük ayrıntısına kadar işlenmiş. Yollar özenli, dükkanlar büyüleyici ve çevre düzenlemesi o kadar titizlikle yapılmış ki neredeyse gerçek gibi görünmüyor.

"Seni öldüreceğini bildiğim halde beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim" diyor ve beni kaldırıma doğru götürüyor.

"Biri seni öldürmeye çalışırsa, belki önce beni vurur ve acıma son verirler."

Nefesi kesildi. "Hiç komik değil."

"Bu konuda şaka yapınca komik oluyor." "Çünkü amaçlanan kurban benim." "Benim senaryomda değil."

"Kapa çeneni," diyor eski moda bir dondurmacının önünde duraklayarak. "Çok sevimli değil mi?"

"Bebek evine benziyor."

"Hayallerimdeki bebek evi." Bana bakıyor. "Kırk sekiz el yapımı lezzetle övünüyorlar. Gereksiz olmayan kırk sekiz lezzeti nasıl buluyorsunuz?"

"Kolay. Önce vanilyalı, sonra çikolatalı çeşitler üzerinde çalış. İçine bir Antep fıstığı atın, bir de tereyağlı ceviz. Bu kişisel favorimdir," diyorum kaldırımda ilerlerken. "Kahve aromasını ve klasik sakızları unutamazsınız. Naneli ve cheesecake var. Kırmızı kadife pastaya ne dersiniz?"

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

"Ne? Sen sordun," diyorum.

"Bazen senden tek kelime bile alamıyorum. Diğer zamanlarda ise, en garip saçmalıklarla beni şaşırtıyorsun."

"Dondurma severim, tamam mı?"

"Not edildi. Şurada bir kitapçı var. Uğrayıp bir göz atalım mı?" "İyi bir kitapçıya asla hayır demem."

Hava durumu sayesinde çoğunlukla boş olan caddeyi geçiyoruz. Gökyüzü kasvetli ve her an başımıza kova dolusu su yağdırmakla tehdit ediyor. Alışveriş merkezini ziyaret etme isteğini kabul etmemin tek nedeni buydu. Başka kimsenin dışarı çıkacak kadar aptal olacağını düşünmemiştim.

"Bekle," diyorum ve cebimden telefonumu çıkarıyorum. Ekrana bakıyorum. "Ben Ford."

"Al şunu. Ben beklerim."

Alnından öpüyorum ve telefona cevap veriyorum.

"Castelli." "Selam," diyor, kelimeleri kırpılmış.

"Haberlerim var."

Midem sıkışıyor. Pasif kalmaya ve Dahlia'yı sinirlendirmemeye çalışıyorum.

"Vur," dedim.

"Dahlia'nın eski erkek arkadaşı Freddy dün gece tutuklandı." "Gerçekten mi? Neden?"

"Neler oluyor?" Dahlia bana doğru adım atarak soruyor. "Bunu yüzünde görebiliyorum."

Lanet olsun.

"Beni duyabiliyor mu?" Ford soruyor. "Hoparlörü açabilir misin?"

Etrafa bakındım ve kitapçının yanında boş bir çim alan gördüm. "Bir saniye bekle."

Dahlia beni caddenin karşısındaki kaldırıma kadar takip ediyor. Etrafta kimsecikler yok, ben de hoparlör düğmesine basıyorum.

"Tamam," diyorum. "Seni duyabiliyor." "Merhaba Ford," diyor Dahlia.

"Hey. Freddy dün gece tutuklandı."

Gözleri genişledi. "Neden?"

Ford nefesini üflüyor. "Komşunu dövdü, Burt." "*Ne*?"

"Shhh ..." Kimsenin onu duymadığından emin olarak söylüyorum.

"*Aman Tanrım*. Burt'ü mü dövdü?" Telefonumu elimden aldı ve ağzına götürdü. "O iyi mi? Ne oldu böyle?"

Bana çaresizce bakıyor. Onu yanıma çektim. Tek yapabildiğim bu.

Ford ona, "Görünüşe göre Freddy sizin evde dolaşıyormuş," diyor. "Ve Burt verandaya çıkıp onunla yüzleşmiş."

"Oh, hayır," diyor, omuzları düşüyor.

"Burt dışarı çıkmadan önce dokuz-bir-bir'i aramıştı, yani polis çoktan yola çıkmıştı. Geriye dönüp baktığımda, bu onun hayatını kurtarmış olabilir.

hayat."

Dahlia'nın eli ağzına gider. "Yapamam... Burt iyi mi?"

"Yaşayacak. Yüzünde ve ellerinde sıyrıklar var. Kırık bir kaburga. İki gözü morarmış. Polis Freddy'yi bir sokak ötede yakaladı ve tutuklanmaya direnmek, saldırı ve uyuşturucu bulundurmakla suçladı. Diğer suçlamalar beklemede."

"Freddy hapiste mi?" Ben soruyorum.

"Bu sabah ayrılmış."

Dahlia'nın gözleri sıkıca kapanıyor ve sanırım bir dua fısıldıyor. Telefonu ondan alıyorum. Karşı koymadan verdi.

"Bu benim hatam," diyor.

"*Bu senin hatan değil.*" Bana bakması için çenesini kaldırıyorum. "Ciddiyim. Senin suçun değil."

Gözleri yaşlarla doldu ve bundan nefret ediyorum. Daha da çok, bunu ona yapan ve zavallı yaşlı bir adamı inciten orospu çocuğundan nefret ediyorum.

"Yani Freddy kendini kaybediyor," diyorum. "Tüm bunlardan onun sorumlu olduğunu mu düşünüyoruz?"

Ford nefes alır. "Aslında, hayır. O konuda biraz daha haberim var." Gök gürültüsü uzaklarda yuvarlanırken gökyüzünde kara bulutlar dolaşıyor.

Ford, "Resimlerle birlikte aldığınız e-postadaki IP adresinin izini sürebildik," diyor. "Gönderenin konumunu engellemek için üzerinde bir VPN olacağını düşünmüştük ama yoktu."

Dahlia bana temkinli bir şekilde bakıyor.

"Kim gönderdi?" "Babanın evinden geldi."

Lanet olsun. Hayal kırıklığı içinde elimi başımın üstünde gezdiriyorum.

"Ne?" diye sorar, bu bilgiyi kabul etmekte zorlanır. "Emin misin?"

"Eminiz. Evine kimlerin sık sık gittiğini söyleyebilir misiniz? Orada internet bağlantısını kim kullanıyor olabilir?"

Sanki kendini uyandırmaya çalışıyormuş gibi başını sallıyor. "Bilmiyorum, gerçekten. Oraya sadece birkaç kez gittim. Babam, tabii ki. Alexis. Çalışanları var ama kim olduklarını ya da kaç kişi olduklarını bilmiyorum."

Elini tutup sıkıca kavradım.

"Biraz araştırma yaptık ve e-postayı aldığınız gün Alexis New Orleans'taymış. Önceden planlamadıysa, gönder tuşuna basmak için evde değildi."

Dahlia telefonumu tekrar alıyor ve küçük bir daire çiziyor.

Keşke evde olsaydık da oturabilseydik. Onu buraya hiç getirmemeliydim.

"Peki ne düşünüyorsun?" Ford'a sordum.

"Alexis fotoğrafçılıkla ilgileniyor mu?" diye soruyor. "Seni takip etmek için çok zamanı var mı?"

"Fotoğrafçılıkla ilgilenip ilgilenmediği konusunda hiçbir fikrim yok," diyor Dahlia. "Babamın bugünlerde ofisinde ya da mahkemede olduğunu düşünürsek, her zamankinden daha fazla zamanı olduğunu varsayıyorum. Ama gerçekten bilmiyorum."

Ford boğazını temizler. "Peki ya baban?"

Kadın olduğu yerde durur. "Bunu yapacak zamanı yok. Peki neden? Neden beni öldürmekle tehdit etsin ki? İlişkimizi başlatan oydu. Eğer beni etrafında istemeseydi, sonsuza kadar gölgede kalabilirdi."

Ford, "Belki de davasıyla ilgili olarak ortalığın karışacağını düşünüyor ve gitmen için seni yeterince korkutmak istiyor," diyor.

"Sadece soramaz mıydı?" Dahlia inanmayarak gülüyor. "Tüm bu zahmete katlanmaktan çok daha kolay olurdu, sence de öyle değil mi?"

Gözlerinde öfke parlıyor. Sesi duyulmayan bir kadının bakışı.

İçgüdüleri ona babası olmadığını söylüyorsa... Bunu

kabul edeceğim. Duyduğundan emin olacağım.

"Sanırım boku yemiş olabiliriz," diyorum. "Ne

hakkında?" Ford soruyor.

"Birbiriyle ilişkili olmayan iki şeyi birbirine karıştırıyoruz." "Ne

demek istiyorsun?"

Dahlia hareket etmeyi bırakıp beni izliyor.

"Onu tehdit eden bir e-posta aldı, değil mi?" diye sordum. "İyi. Bunu birisi göndermiş. Babasına odaklanmamızın tek nedeni itibarından ve şu anda ciddi suçlamalarla karşı karşıya olmasından kaynaklanıyor."

"Doğru," diyor Ford.

Dahlia'nın bakışlarını tutuyorum. "Belki de yanılıyoruz. Belki de ikisi düşündüğünüz kadar bağlantılı değildir."

Yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor.

"Occam'ın Usturası," diyor Ford. "En basit çözüm ortak paydadır. Joseph Dallo."

"Her kuralın istisnaları vardır." Ben de ona sırıtarak karşılık verdim. "Bakın, size saygı duyduğumu ve işinizi nasıl yapacağınızı söylemeyeceğimi biliyorsunuz. Ama senden saygılı bir şekilde Joseph Dallo'nun ötesine bakmanı istiyorum. Dahlia onu daha iyi tanıyor.

ve bu işe karışmadığını düşünüyor. Bence buna önem vermeliyiz."

"Sana büyük saygı duyduğumu biliyorsun Troy. Ancak, saygı duymakla birlikte, Magne ile ilişkisi olan adamın suçlu olma ihtimalinin en yüksek olduğunu düşünüyorum."

"Bu kanıtlanmadı."

Dahlia kollarını belime doluyor. Yanağımı başına yaslıyorum.

Tanımadığım ve dün fail olduğundan şüphelendiğim bir adam için mücadele edeceğime inanamıyorum. *Tamamen aklımı mı kaçırdım*?

"Teşekkür ederim," diyor Dahlia bana.

Yoksa paraşütsüz mü atladım?

Başımı sallayarak gökyüzüne bakıyorum. *Siktir git, Lincoln.*

"Pekâlâ," diyor Ford. "Dallo'nun kablosuz ağına erişimi olan ve Dahlia'nın ölmesini isteyebilecek başka kimler var öğreneyim."

"*Ah,*" diyor yüzünü buruşturarak. "Bu çok sertti."

"Teşekkürler Ford," diyorum kız arkadaşıma göz kırparak. "Sana bir borcum var."

Gülüyor. "Troy, sana o kadar çok borcum var ki asla ödeşemeyeceğiz." "Herhangi bir gelişme olursa bana haber ver," diyorum.

"Tamamdır. Yakında görüşürüz."

Dahlia, "Teşekkürler Ford," diyor.

"Dikkatli olun. Sen farkına varmadan seni tekrar burada göreceğiz." "Sonra görüşürüz." Aramayı sonlandırıyorum.

Ben telefonumu cebime geri koyarken Dahlia derin bir nefes alıyor. "Burt için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Evet, biliyorum. Kasabaya döndüğümüzde bunu telafi ederiz."

"*Biz* mi?"

"Hey, o sadece benim hanımım adına savaştı. Ona minnettarım."

Sırıtıyor. "Ben senin leydinim, ha?"

"Sorun olur mu?"

"Benim olduğun sürece ne olmamı istersen o olurum."

Onu kendime çekiyorum ve burnunun ucunu öpüyorum. Şüphesiz, onun olduğumu biliyor.

-Beni istemese bile.

Daha önce hiçbir şey mantıklı gelmemişti. Beni gerçekten önemsediğini hissettiğim başka bir insanla hiç tanışmamıştım. Kimse söyleyeceklerimi dinlemek istemedi. Çoğu insan sizi gerçekten görmüyor, görseler bile elinizden alabilecekleri değerli bir şey var mı diye bakıyorlar.

Dahlia değil.

Dürüstlükten başka bir şey istemez. Beni gülümsetmek için elinden geleni yapıyor. İki yıl boyunca ona zor zamanlar yaşattım ve kadın hala benim için ortaya çıkıyor.

Bana haksızlık yapıldığını düşündüğünde sinirleniyor.

Onu güvende tutacağım konusunda bana güveniyor.

Ona sırlarımı anlatmam için bana alan tanıyor ve ağladığımda beni yargılamadan kucaklıyor.

Dahlia bana bedenini, kalbini, kahkahalarını ve gülümsemelerini veriyor.

Ona verecek fazla bir şeyim yok ve sahip olduklarım da kırık dökük ve paslı. Ama isterse onundur.

Ve umarım öyle olur.

Çünkü bu gezegende geçirdiğim otuz yedi yıl boyunca ilk kez geleceğim geçmişimden daha önemli.

Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim.

Ama aşık olmanın mümkün olduğunu da düşünmüyordum ve bunu yaptım.

On Yedinci Bölüm

Dahlia

Tezgahları siliyorum ve süngeri lavaboya atıyorum.

Akşam yemeği basit ama lezzetliydi. Öğleden sonra dönmeden önce köyün küçük bakkalına uğradık. Troy hamburger ızgara yaparken ben de fritöze biraz patates kızartması attım. Bir kadeh şarap içtik ve dışarıdaki verandada oturup konuşup gülüştük.

Heyecandan başka bir şey değildi. Sıradan, günlük bir deneyimdi ve o kadar mükemmeldi ki hiçbir günün onu geçebileceğinden emin değilim. Tam da hayal ettiğim gibi, birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça gerçek karakterini daha fazla gösteriyor. Muhtemelen hiçbir zaman bir kısa mesajda emoji kullanmayacak olsa da ve ben her zaman günde en az bir kez onu boğazlamak isteyecek olsam da, buna o kadar değiyor ki. Kuru mizahının, düşünceliliğinin ve kişiliğinin gizli tuttuğu tatlı tarafının daha fazla ipucunu gördüm.

Adamı sevdim. Onu çok seviyorum.

Fırtınadan sonra hava çok güzeldi. Troy onu hiç görmediğim kadar kaygısızdı. Burt için duyduğum endişeye ve e-postanın kaynağıyla ilgili merakıma rağmen memnundum.

Yıllardır memnun olmamıştım.

Troy yemekten sonra duş almak istedi ve ben de biraz yalnız vakit geçireceğim için mutluydum. Bu bana düşüncelerimi toparlamam ve Ford'un günün erken saatlerinde verdiği haberleri değerlendirmem için birkaç dakika verdi. Kalbim ısınıyor

Troy'un arkamı kolladığını ve patronumuzu babamın ötesine bakması için cesaretlendirdiğini hatırlıyorum.

Bunu yapmak zorunda değildi. Yapmış olması çok anlamlı.

Şarap kadehlerimizi dolduruyorum, sonra yatak odamızda duruyorum ve hızlıca durulanıyorum. Sonra erkeğimi aramak için yola koyuluyorum.

Onu balkonda buluyorum, düşüncelere dalmış. "Hey," diyorum, esinti pembe ipek bornozumun kenarlarını karıştırırken. "Ne oldu? Burada tek başına ne yapıyorsun?"

"Burada yalnız olmaktan daha iyi olan tek şeyin seninle birlikte olmak olduğunu düşünmek."

Gülümsüyorum, bardaklarımızı iki sandalyenin arasındaki küçük masaya koyuyorum.

Okyanus, aşağıdaki kapının diğer tarafındaki sahile vuruyor. Ay gökyüzünde asılı duruyor, ışığı suda parıldıyor. Bir milyon yıldız geceyi süslüyor ve tepemizde parıldıyor.

"Siz, Bay Castelli, harikasınız," diyorum parmaklarımla kısa saçlarını okşayarak. Gülümsüyor, mükemmel beyaz dişleri bronz teniyle bütünleşiyor. "Hakkınızda pek çok şeyi beğeniyorum ama şu anda hepsi yüzeysel."

Kıkırdıyor, elimi tutuyor ve beni kendisine doğru çekiyor.

Komşunun evinde bir ışık yanar. Balkon kapısı açılıyor ve bir adamın sesi boğuk da olsa duyuluyor. Evin net bir görüntüsünü almak için çok fazla yeşillik var, ancak gölgeler bana başka birinin de okyanusu izlediğini düşündürüyor.

Bornozumu kapatan ipek parçasını çekiştiriyorum. Bornoz açılıyor ve altındaki çıplak bedenim ortaya çıkıyor.

Hava ılık ve nemli ve cildimde bir nem parıltısı var.

Troy kalçalarımın arkasından tutup beni kendine çekiyor ve bir meme ucumu ağzına alıyor. Uzanıp boynunun arkasını okşuyorum.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diyorum, diğer göğsümü avuçlarken.

Diliyle meme ucuma dokunuyor ve vücudumda zevk dalgaları yayılıyor.

"Sanırım bunu yeterince uzun süre yaparsan boşalabilirim," diyorum, her yalayışını ve ısırışını özümseyerek. "Bir gün bunu deneyeceğiz."

Geri çekiliyor ve sırıtıyor. "Yeri ve zamanı söyle."

"Şimdi olmaz." Bir adım geri atıyorum ve içkimi alıyorum. "Yapmak istediğim başka bir şey var."

Merakı uyanır. "Anlat."

Şarabımın yarısını içtim ve ayağa kalkmasını işaret ettim.

Beni takip ediyor, şarabının yarısını içiyor ve sonra ayağa kalkıyor.

Parmaklarımı boxer'ının bantlarının altından geçirip kalçalarına doğru itiyorum.

"Oh," diyor, onları tekmeleyerek. "Sanırım bu işin gidişatını sevdim." "Seveceksin. Söz veriyorum."

Kıkırdıyor. "Ben burada çırılçıplak dururken başka bir adam balkonunda oturuyor, muhtemelen giyinik, yaklaşık otuz metre ötede."

"Umarım gördükleri hoşuna gider," diyorum, adamın bizi göremeyeceğinden emin bir şekilde. Son birkaç gün göz önüne alındığında, bunun beni korkutması gerekirdi. Ama burada, Troy'un yanında güvende olduğumu biliyorum. Herhangi bir tehlike olsaydı buna kesinlikle izin vermezdi. Görülme ihtimali olsaydı. Onu bu kadar ateşli bulmamın bir nedeni de bu.

Ben dizlerimin üzerine çökerken Troy'un kaşları birbirine çarpıyor. Kirpiklerimin arasından ona baktığımda gözleri kararıyor. Bileğimdeki lastiği çıkarıyorum ve saçlarımı yüzümden çekiyorum.

Aleti sertleşmiş, benim için çoktan hazır.

"Ağzıma boşalacak mısın?" Diye sordum. "Seni tatmak istiyorum." "Tanrım, Doll. Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Kıkırdıyorum ve elimi tabana doluyorum. Bakışlarını tutarak tepeye doğru sıkıyorum. Başında bir damla ön sperm beliriyor ve başparmağımla onu uzaklaştırıyorum.

İzlerken gözleri açılıyor. Çenesi beklentiyle gevşemiş.

Başparmağımı alt dudağımda yavaşça gezdiriyorum ve arkasında onun tadından bir iz bırakıyorum. Troy derin bir nefes alıyor, bir ritmi bile kaçırmıyor.

"Bir keresinde seni tam istediğim yere götürdüğümü söylemiştim, hatırlıyor musun?" Soruyorum.

Başını sallıyor.

"İşte seni istediğim yer burası." Dudağımdaki tuzu yalıyorum ve sonra dizlerimin üzerinde yükseliyorum. "Senin için iyi bir iş yapmak istiyorum. Bana neyi sevdiğini söylemelisin."

"Bana hoşlanmayacağım bir şey yapabileceğinden emin değilim."

Yerdeki kum tanecikleri dizlerime batıyor ama hiçbir şey beni bu zevkten mahrum bırakamaz. Parmaklarımın arkasını hafifçe Troy'un uzunluğuna doğru sürüklüyorum ve onun karşılık olarak tıslamasını dinliyorum.

"Sen benim sonum olacaksın," diyor.

Ona bakıyorum, dilimle sikinin ucunu okşuyorum. Gözlerindeki açlık beni ıslatıyor. Kalçalarım sularımla kaplandı - işte bu kadar tahrik oldum ve daha yeni başladım.

"Şu anda çok ıslağım," diyorum gülerek, her tarafına öpücükler kondurmadan önce. Bazıları hızlı öpücükler, diğerleri ise ıslak, özensiz öpücükler. Tahmin etmesini sağlamak için karıştırıyorum.

"Hep ıslaksın."

"Kendini gördün mü?"

Kıkırdıyor, ben taşaklarından sikinin ucuna kadar yavaş ve kesintisiz bir hareketle yaladığımda sesi bir tıslamayla kesiliyor. Göğüslerimi avuçluyor ve sıkıyor. Aleti karşılık olarak şişiyor.

"Orada biri mi var?" diye sesleniyor uzaktan bir ses.

Onu gırtlağıma kadar alırken Troy omzunun üzerinden bakıyor. Kendini sabit tutmak için korkulukları kavrıyor, titrerken nefes nefese kalıyor.

"Alo?" diye tekrar sesleniyor. "Sen misin, Landry?"

"Hey," diye sesleniyor Troy, ben emerek yukarı çıkarken, başını fiskeliyor ve sonra yavaşça tekrar içine alıyorum. "Hayır, bu Lincoln değil." Sesini alçaltıyor. "*Lanet olsun sana*."

Kıkırdıyorum, bir elimle taşaklarını tutuyorum, diğer elimle de şaftını pompalıyorum.

"Özür dilerim," diyor adam. "Siz kimsiniz?"

"Ben Lincoln'ün güvenliğinin bir parçasıyım. *Burada* biraz bakım yapıyoruz."

Kafasını lolipop gibi emerken cümle bir oktav fazla yüksek bitiyor.

"Evet, evet," diyor komşu. "Grey'i tanıyorum. Bok atıyoruz bazen."

Troy nefesini içine çekerek, "Evet," diye yanıtlıyor. "Evet, kulağa Grey gibi geliyor." Başımın iki yanını kavrıyor ve beni yerimde tutuyor.

Tükürüğüm sikinden aşağı kayıyor, elime ve göğsüme damlıyor. Ona bakıyorum, dilimi başının üzerinde gezdiriyorum ve bana ne yapacağımı söylemesini bekliyorum.

"Küçük ağzının sikilmesini mi istiyorsun?" diye soruyor, gözleri muziplikle parlıyor. "İstediğin bu mu?"

Yavaşça başımı sallıyorum, sırıtıyorum.

Troy parmaklarını saçlarımın arasından öyle sıkı geçiriyor ki nefesim kesiliyor. Sikini dudaklarımın arasından geçiriyor ve sonra tekrar dışarı kayıyor.

"*Güzel,*" diyor usulca. "İşte bunu seviyorum."

Başımı yerinde tutarak tekrar ağzımın içine itiyor.

Balkonda esen bir rüzgar bornozumu omzumdan düşürüyor. Tükürüğümü elimden geldiğince emiyorum, ama çoğu ellerime akıyor.

Taşaklarını hafifçe çekiştir.

Ağzıma pompalarken inliyor. Bu sefer biraz daha ileri gidip boğazımın arkasına vuruyor. Öğürüyorum.

"Hadi," diyor, gevşiyor ama durmuyor. "Bunu kaldırabilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

Oh, kahretsin.

Etrafında höpürdeterek dolaşıyorum, nefeslerim kısa aralıklarla çıkıyor. Onu içime almamı izlerken bakışları sıcak. Bu tahrik olmanın doruk noktası, beni her şeyden daha çok ihtiyaç sahibi yapan tek şey - onun zevkinin nesnesi olduğumu bilmek.

Daha sert bastırıyor, ağzıma daha derin

giriyor. "Boşalacağım," diyor.

Taşaklarını tekrar çekiştirerek inlemesini sağlıyorum.

"Eğer bunu ağzında istemiyorsan, bana şimdi söyle."

Ona istemediğimi söylemek yerine, daha fazlasını almak için kendimi konumlandırıyorum.

İnliyor, vücudu titremeye başlarken siki dudaklarımın arasında şişiyor.

Tırnaklarımı kıçına geçirerek onun etrafında inliyorum.

"Yutmaya hazır ol, Doll." Nefesini içine çekiyor. "*Orospu çocuğu*."

Dölünü boğazımın arkasına boşaltırken vücudu geriliyor ve titriyor. Her şeyi kabullenirken gözlerim yanıyor, geri çekilemiyorum.

İstediğimden değil. Evdeki en iyi koltuk burası.

Troy'un çenesi gökyüzüne doğru bakıyor, orgazmın etkisiyle adem elması sallanıyor. Bu, şüphesiz, şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey.

Son bir vücut titremesinden sonra ağzımdan kayarak çıkıyor.

"*Kahretsin,*" diyor saçlarımı serbest bırakarak. Kıkırdıyor. "O kadar sert boşaldım ki önümü göremiyorum."

Gülüyorum, elimin tersiyle ağzımı siliyorum. Ayağa

kalkmama yardım ediyor.

"Hâlâ orada mısın?" diye bağırır komşu.

Troy, "Gidip bir şeyle ilgilenmem gerekiyor," diye bağırıyor. "Seninle konuşmak güzeldi."

"Evet, sana da. İyi eğlenceler."

Troy bana sırıtıyor. "Ben burada kalmaktan çok keyif aldım. Ve şimdi sen de seninkinin tadını çıkarmak üzeresin." Beni kucağına aldı ve içeri götürdü.

Ne yapacağını merak ederken midem sıkışıyor. Ne yapmasını istediğimi biliyorum.

Beni avluya en yakın odaya -bir ofise- taşırken nefes nefese kalıyorum. Bir ışık yakıyor, etrafı inceliyor ve ön koluyla her şeyi bir kenara itiyor.

Vay anasını.

"Al bakalım," diyor ve beni masanın üzerine koyuyor.

Gülüyorum. "Bu masanın kimin olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Umurumda değil." Sırıtıyor. "Ama her yerine gelmek üzeresin."

Oh, lanet olsun.

Damarlarımda adrenalin yükselirken göbeğim geriliyor. Troy beni arkaya yatırdı ve kıçımı masanın kenarına sürükledi.

Masaüstü tenime karşı serin. Dizlerimin arasına bakarken ürperiyorum. *Nasıl oluyor da şu anda bana daha da çekici geliyor?*

"Bana neyi sevdiğini söyle," diyor gözleri parlayarak. "Bana hissettirdiğin kadar iyi hissetmene ihtiyacım var."

Dizlerimi iki yana açıyor ve sonra bir bacağını uzatıyor. Gözleri gözlerimde, bacağımın iç kısmına öpücükler yerleştiriyor. Amıma yaklaştıkça öpücükler daha da yavaşlıyor.

"Şu anda kelimenin tam anlamıyla o kadar heyecanlıyım ki klitorisime dokunursan muhtemelen ölürüm," diyorum.

Kalçama doğru kıkırdıyor. "Bunu henüz yapmasan iyi olur

o zaman." "Hayır, yapmalısın. Şimdi olduğu gibi."

Kendime dokunmak için uzandım ama bileğimi yakaladı.

"Yapma." Amıma üflüyor, beni masanın üzerinde kıvrandırıyor. "Ben söyleyene kadar boşalmayacaksın."

"Bu nasıl adil olur?

"Öyle değil. Ama oynadığımız oyun bu."

Hayal kırıklığıma rağmen gülüyorum. "Bir dahaki sefere oyunun kontrolü bende olana kadar bekle ve neler olacağını gör."

Diğer bacağımı yalayarak beni inletiyor.

"Doll, kontrol asla sende değil, ama öyle olduğunu sanman çok tatlı."

"Saçmalamaya devam edersen amıma dokunamazsın."

Gülüyor. "Birimiz şu anda boktan konuşuyor. Lincoln Landry'nin masasına damlayan kişi."

"*Siktir.*"

Troy'un dili yarığımın dibine dokunarak beni titretiyor. Dilinin ucunu ıslaklığımın ve klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

Masaya yaslandım. *Lanet olsun*.

"Beni gerçekten delirtiyorsun," diyorum suratımı asarak. "Sana işkence etmedim. *Sana* izin verdim-evet!"

İşlemi biraz daha baskıyla tekrarlarken rahatlayarak iç çekiyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Lütfen, lütfen, *lütfen*. Bu sefer durma."

Serbest kalmak için çaresizim. O kadar sıkı bağlanmış ki canımı acıtan bu yumağı çözmem gerek.

Amımı yalıyor ama klitorisime yaklaşmıyor. Şişmiş tomurcuk ağrıyor, onun ilgisini arzuluyor. Ama göt herif ne yaptığını bilmiyormuş gibi görmezden geliyor.

Bunun lanet bir yalan olduğunu biliyorum.

Dilini içime daldırıyor, son anda bir parmak daha ekliyor. Çaresizlik içinde inliyorum.

"Neden benden nefret ediyorsun?" Yalandan ağlayarak soruyorum.

"Senden nefret etmiyorum. Nefret ettiğim birinin içine yüzümü gömeceğimi mi sanıyorsun?"

Ellerimi başının üzerinde gezdiriyorum. "Emin değilim. Mümkün olabilir." Gülüyor ve bana işkence etmeye devam ediyor.

Troy'un acelesi yok. Protestolarımın hiçbiri onu hızlandırmıyor. Aslında, ne kadar yalvarırsam o kadar yavaşlıyor.

Yalıyor ve emiyor, parmaklarını içimde bir enstrüman çalar gibi tıngırdatıyor. Her dokunuşu, dilinin her darbesi içimde doymak bilmeyen bir ihtiyaç dalgası yaratıyor.

"Yapamam," diyorum, gözlerim sıkılarak. "Sadece ihtiyacım *var-ah*!"

Klitorisimin etrafında daireler çizerek yalarken ciğerlerim sürekli bir inilti halinde hava salıyor. Dilinin hassas nokta üzerindeki her fiskesi doğrudan içime bir şok gönderiyor.

"Bu daha mı iyi?" diye soruyor, etime karşı sırıtarak. "Çok daha az şikâyet ediyorsun."

"Sen bir pisliksin."

"Böyle devam edersen onu da sikerim."

Ona o kadar gergin olduğumu söylemiyorum ki, eğer sorarsa ona izin verebilirim.

Masaya doğru kayıyorum, kıçım tahtaya yapışıyor. Derimin masaüstünden sıyrılma sesi odanın içinde yankılanıyor.

"Lütfen gelmeme izin ver," diyorum inleyerek.

Kontrolsüzce titriyorum. Bacaklarım titriyor. Çok yaklaştım. *Neredeyse oradayım*.

"Çok güzelsin," diyor tomurcuğumu ağzına alarak.

Sesi kontrol edemeyerek inliyorum. Sesim odayı dolduruyor, Troy'un amımı yalarken çıkardığı sesin üzerine yükseliyor.

Saldırısının hızını arttırıyor. Nefes nefese kalıyorum, gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Başını tutup vücuduma doğru çekiyorum ve dizlerimi olabildiğince açıyorum.

İki parmağı içimde kayıyor, onları dışarı çekerken bükülüyor.

"*Troy...*"

Ben uçurumun kenarında sallanırken onun adı titrek, üç heceli bir kelime.

"Bana bak," diyor. Bakmadığım zaman, tüm hareketlerini durduruyor. "*Bana bak*."

Nefes alıyorum, gözlerimi açıyorum ve hemen onunkileri buluyorum.

Sırıtarak yüzünü tekrar amıma yaklaştırıyor ve parmaklarını içime sokuyor.

Dilini klitorisime bastırdığında nefesim

kesiliyor. Durmayınca çığlık atıyorum.

Bana istediğimi verirken ve beni ağzına boşaltırken dilinin üzerinde titriyorum.

"Aman Tanrım!" Bağırıyorum, titrememe engel olamıyorum. "Siktir git!"

Kalçalarım kalkıyor, uyluklarım birbirine bastırmaya çalışıyor ama o hareket etmeyi reddediyor. Orgazm çok güçlü. Doruğun gücü çok fazla.

Oda kayboluyor ve ben hala masanın üzerinde miyim yoksa havada mıyım emin değilim. Artık bana nerede dokunduğundan bile emin değilim. Sanki her yerdeymiş gibi hissediyorum.

"Yapamam... Troy! *Yapamam.*"

"*Evet, yapabilirsin,*" diyor, orgazmımı benim için sağıyor. "Benimle savaşmayı bırak."

Yoğunluk azalmaya başlıyor ve görüşüm yavaş yavaş geri geliyor. Oda artık bulanık değil. Gevşiyorum.

Troy ayağa kalkıyor, yüzü döllerimle parlıyor. Gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Ne?" Oturamayacak kadar yorgun bir halde soruyorum.

"Bu şimdiye kadar tanık olduğum en tipik Dahlia şeyiydi."

Mırıldanıyorum, neden bahsettiğini umursamayacak kadar bitkinim.

"Amını yemem için bana yalvarıyorsun, sonra iş iyi gidince benimle kavga ediyorsun." Beni kollarının arasına aldı. "Bu tam *sana göre* bir şey."

"Şu anda yapmam gereken şey biraz kestirmek."

"Birlikte temizlenelim, sonra da uzanırız."

Parmağımı çenesinde gezdiriyorum, kalbim ona olan hayranlığımla doluyor. "Kulağa bir plan gibi geliyor."

Bana o yeni utangaç gülümsemesini veriyor ve beni alıp götürüyor.

On Sekizinci Bölüm

Troy Uyku hiçbir zaman benim arkadaşım olmadı.

Hayatımda dinlenmenin kolay olduğu bir zaman hatırlamıyorum. Çocukken, güneş battığında, işler sportifleşirdi. Babam eve gelir, bağırıp çağırarak ve bir şeyler kırıp dökerek bütün evi ayağa kaldırırdı. Babam evde yokken, kağıt inceliğindeki duvarlar annemin mahremiyetine ihanet ederdi ve Travis'le ben annemin odasında ağladığını duyabilirdik. Ralph bile biliyordu. Hava kararduğında kardeşimle beni ortak yatak odamızdaki dolaba kapatır ve kapının önünde yatardı.

Ve bekledik.

O evde yaşadığımdan bu yana yirmi yıl geçti - birlikte yaşadığımdan, *ailem olduğundan bu yana - ve* hala her akşam endişeyle savaşıyorum. Eski alışkanlıklar zor ölüyor.

Nefes veriyorum, bu gece içimi kemiren hayal kırıklığının bir kısmını dışarı üflüyorum. Dahlia'ya yalan söylüyorum çünkü onun da karanlıkla kötü bir ilişkisi var gibi görünüyor. İçimden bir ses bunun onun için yeni bir şey olduğunu, muhtemelen mahremiyetinin ihlal edildiğini fark ettiğinde başladığını söylüyor. Sormuyorum. Onunla yatan kişinin izini bulup onunla yatamam... henüz.

Ama yapacağım.

Bir saat önce ısınmış olan çay bardağımı alıp masaya götürüyorum. Bilgisayarım açık, yanında bir not defteri ve kalem var.

Bu gece özellikle huzursuzum. Bir şey beni rahatsız ediyor ama tam olarak ne olduğunu bulamıyorum. Rahatsızlığımın kökenini bulmak için sisin içinde çalışamıyorum.

"Beni rahatsız eden ne?" Boş odaya soruyorum. "Neyi kaçırıyorum?"

Bunun sadece eve gitmek istememden kaynaklandığını düşünüyorum. Yolumdan çekilmek istiyorum. Savannah'ya dönmeyi ve ters gidebilecek her şeyi düşündüğümde - sapığın bulunup etkisiz hale getirildiğini varsayarsak - midem bulanıyor... ve savaşmaya hazır oluyorum. Ben zaten bittim. Dahlia, kalbim olduğunu bile düşünmediğim bir anda kalbimi çaldı. Hayatım boyunca bu durumdan, bu kırılganlık seviyesinden kasıtlı olarak kaçındım. Doğruyu söylemek gerekirse, o kadar da zor değildi.

Ona kadar.

Korku midemi kaplıyor ve bana bunun yanlış gidebileceğini hatırlatıyor. Onu hayal kırıklığına uğratabilirim. *Ya onu sevilmek istediği şekilde sevmek için yeterli donanıma sahip değilsem?*

Ya sevilmediğimi anlarsa?

"Kes şunu," diyorum, kendimi uyararak. Masaya oturuyorum ve bilgisayarımı uyandırıyorum. "Lincoln'ün evinde olabilirim ama zayıf olmak zorunda değilim."

Dahlia'nın tehditlerinin arkasında olabilecek herkesi listeleyerek daha önce başladığım hesap çizelgesine göz gezdiriyorum. Bir şeyi gözden kaçırıyorum. Bunu hissedebiliyorum.

Ama ne?

Liste çok uzun değil ama karmaşık. Joseph

Dallo.

Alfred Dallo'nun (büyükbabası) geçmişinden biri:

- Kartel bağlantısı
- İntikam

Joseph'in evindeki biri:

- Alexis Dallo
- Personel

Freddy Henke

Landry Güvenlik sistemine giriş yapıyorum ve Dahlia'nın dosyasını açıyorum. Ekibin notları ve kayıtları arasında gezinirken hiçbir şey göze çarpmıyor. Dişlerimi sıkıyorum ve ona e-postayla gönderilen resimleri açıyorum.

"Bundan ne öğrenebilirim?"

Banyodaki görüntüyü yakınlaştırıyorum. *Bunun nasıl çekildiğini biliyoruz. Theo kamerayı buldu.*

Neyse ki Dahlia'nın çıplak fotoğrafını göndermemiş. Çünkü açıya

bakılırsa eminim bir kaç tane çekmiştir.

Arkadaşlarıyla yemek yerken çekilmiş fotoğrafını kaydırıyorum. Bir şey beni rahatsız ediyor. Öne doğru eğilip büyütüyorum ve sonra küçültüyorum. Fark ettiğim tek şey Dahlia'nın kırmızı rujla ne kadar seksi göründüğü.

"Neden onu daha önce hiç kırmızı ruj sürerken görmedim?"

Bir sonraki resme geçiyorum, ancak yüklenmeden önce bir önceki resme dönüyorum.

"Kırmızı ruj sürüyor." Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Bunu yakalamak için oldukça yakın olmanız ya da uzun menzilli objektifi olan pahalı bir kameraya sahip olmanız gerekir."

Tüm fotoğraflar bu minvalde. Bakkal dükkanı. Parkta. Arkadaşının evinde.

"Birileri yakalanacaklarından çok da endişelenmiyordu," diyorum. "Yakalanırlarsa, inandırıcı bir bahaneleri olması gerekirdi."

Onu tanıyorlar.

Hesap çizelgesine geri dönüyorum ve kartellerin yanına bir çarpı işareti koyuyorum. "Bu kartel bağlantısını eliyor. Zaten sadece cinayet işliyorlar. Bu kadar zahmete girmezler."

O zaman açık intikam kategorisine giriyorum. Bu çok kişisel değil.

"Peki ya sevgili babacığım?" Joseph'in ismini inceleyerek söylüyorum. "Muhtemelen sana yükleyebileceğim nedenler var, ama ben... *eh.*" Başımı sallayarak inliyorum. "Hiç mantıklı değil. Eğer gitmesini isteseydin neden ondan gitmesini istemedin? Ve neden iki yıldan kısa bir süre önce sırf hayatını tehdit etmek için bile bile hayatına girdin?"

İç çekiyorum, tarafsız olmaya çalışıyorum. *Belki Ford benim bilmediğim bir şey biliyordur.* Bu yüzden cinayet için uygun bir aday olduğunu düşünüyor olabilir.

"Şeytanın avukatlığını yapalım," diyorum, üzerinde çalışarak. "Bir adamın bu kadar hızlı takla atmasına ne sebep olabilir?"

Parmak uçlarımı masaya vuruyorum. *Herhangi bir konuda fikrimi değiştirmemi sağlayabilecek tek şey Dahlia.*

"Olabilir," diyorum. "Alexis mutsuzsa, Joseph kızıyla olan ilişkisinden vazgeçmek isteyebilir. Bu mümkün. Belki de ona kaçmasını söylemenin kaçması için yeterli olması gerekiyordu?" İnledim. "Ama onunla teması var. Onu arıyor. Bu hiç mantıklı değil."

Nefesimi üfledim. "E-posta Dallo'ların evinden gönderilmiş. Bu da bizi Alexis ve personele getiriyor. Ama e-postanın gönderildiği gün gitmişti... ve personel neden umursasın ki?"

Joseph ve Alexis ile birlikte hesap çizelgesindeki personeli vurdum.

"Geriye Freddy kalıyor." Takımın küçük piçle ilgili notlarına göz atıyorum. "Finans mezunu. İyi bir aile. Biraz yüz karası ama hepimizde vardır." Theo'nun tüm özelliklerini taşıyan rastgele şeylere göz gezdiriyorum. "Yaklaşık bir yıl önce yanlış bir yola saptı. Dahlia'yı geri istedi. Son yedi günde cep telefonunu 93 kez aramış. Suçlamalar beklemede."

Eğer onu geri istiyorsa, neden onu gitmesi için tehdit etsin ki? Olasılıklar ona koşmasını desteklemiyor. Mantıklı gelmiyor. Mantıklı değil.

"Ama bunların hiçbiri mantıklı gelmiyor," diye inliyorum tekrar, tedirginleşerek. "Neyi kaçırıyorum, lanet olsun?"

İsimlere bakıyorum ve Alexis Dallo'nun üzerine geliyorum.

"Ona ilk görüşte aşık olduğunu söylüyor. Mektubunda onun gördüğü en yakışıklı adam olduğunu yazmış." Dahlia'nın ailesi hakkındaki sözleri zihnimden süzülüyor.

"Joseph Dallo Alexis'le tam olarak ne zaman evlendi?" Parmak uçlarım klavyenin üzerinde uçuşurken soruyorum. Gazete haberleri saniyeler içinde yükleniyor. "Üç yıl önce, Temmuz'un yirmi ikisinde."

Tekrar ararken kalbim boğazıma düğümleniyor. Bu sefer, bir ölüm ilanı için. "Penelope Lovelace öldü..." Sayfayı aşağı kaydırdım. Hay *sikeyim*. "Üç yıl önce 1 Mart'ta."

Ekrandaki tarihlere bakıyorum. "Alexis'le evlenmeden önce Penelope'nin ölmesini mi bekledi? Bu ya ironik ya da... değil."

Yapbozun parçaları bir araya geliyor ama resmin tamamını görmek için elimde yeterince parça yok. Ama deneyimlerimden biliyorum ki, çok fazla parça çok kolay bir araya geliyorsa, bunun nedeni oraya ait olmalarıdır.

"Bu, yaşlı Joe'nun Penelope'ye aşık olduğu ve o yaşadığı sürece hayatına devam edemediği anlamına gelebilir." Başka bir kadınla birlikte olmayı ve Dahlia'nın gezegende dolaştığını bilmeyi hayal etmeye çalışıyorum. "Kesinlikle mümkün. Ya da şu anlama gelebilir..."

Saate bakıyorum. Geç olmuştu. Çok geç.

Ama siktir et. Ford uyandırılmak istemiyorsa zili nasıl susturacağını biliyor.

Cevap vermeden önce iki kez çalıyor.

"Landry." "Hey."

"Bu kadar geç saatte ne arıyorsun? Her şey yolunda mı?"

"Uyuyamıyorum. Yatak çok yumuşak. Ya sen?"

"Uyuyamıyorum. Oda yok. Ellie şu anda çapraz olarak yatıyor."

Homurdanıyorum. "Daha büyük bir yatak alamaz mısın?"

"Dostum, bunu da çalacak. Onu seviyorum ama gece boyunca rastgele ölüm spirali yapan bir timsahla uyumak gibi."

"Nerede uyuyorsun?" Ben soruyorum. "Kanepede."

"Misafir odanız falan yok mu?"

Ford gülüyor. "Kanepeyi seve seve kabul ediyorum çünkü bu onun benim yatağımda olduğu anlamına geliyor. Ve günün sonunda, önemli olan tek şey bu."

Merdivenlerden yukarı bakıyorum ve sırıtıyorum.

"Her neyse, sabahın dördünde beni neden arıyorsun?" diye soruyor.

"Alexis Dallo'yu ne kadar araştırdın?"

"Geçmiş raporu tertemiz. Kalbinin iyiliği için kamu hizmeti yapmış. Hemşirelik diploması var ama şu anda kullanmıyor. Güzellik yarışması kraliçesiydi. Yani, tam bir Amerikan kızının otuz yaşındaki versiyonu."

Gözlerimi kıstım, bunu tekrar düşündüm.

Otuz yaşında. Dahlia'dan sadece birkaç yaş büyük.

Alexis kendisinden yaşça büyük kocasının, kardeş olabilecek kadar yakın yaştaki bir kadına olan aşkını kıskanır mıydı? Dahlia'nın onun kızı olması fark eder miydi?

Bilemiyorum. Bazı kadınlar, *güvensiz kadınlar,* böyle şeyler yüzünden *önemsiz* olabilirler. Ve Alexis çalışmıyor, yani boş vakti var.

Ya ... "Sanırım daha yakından bakmanız gerekiyor." "Çalışma teoriniz nedir?"

Ayağa kalktım ve oturma odasında dolaşmaya başladım. Oturma odasının uzak duvarını kaplayan kitap rafları kitaplar, hatıralar ve resimlerle dolu. Lincoln ve ailesinin çok sayıda çerçeveli resmi raflardaki neredeyse her boş alanı dolduruyor. Fotoğraflardan onların kahkahalarını duyar gibi oluyorum ve hepsi buradayken bu evin nasıl bir yer olduğunu merak ediyorum.

Bir gün benim gibi bir adam için böyle bir şey mümkün olabilir mi?

"İşe yarar bir teori," diyorum yeniden odaklanarak. "Dallo, Dahlia'nın annesi öldükten yaklaşık dört ay sonra Alexis'le evlendi."

"Ve?"

"Acaba kızaran gelinimiz, şeker babasının zaten başka birinden bebeği olduğunu biliyor muydu? Hayatının aşkı ölene kadar başka biriyle evlenmemiş miydi?"

"*Tamam*..."

"Dahlia'ya soramam. Bunu bilmeyecek ve yanılma ihtimalime karşı kafasına fikirler sokmak istemiyorum. Eğer tamamen yoldan çıkmışsam, bir önsezi yüzünden ilişkilerini mahvetmeyeceğim."

"Biliyor musun, bu mantıklı."

Başımı salladım. "Bir düşünsene. Otuz yaşında, hayatının baharında güzel bir kadınsın. Ve çocuğu olmayan yaşlı ve zengin bir adamla evleniyorsun. Onun servet avcısı olduğunu söylemiyorum. Ama yaşlı ve fakir bir adamla ya da büyük bir üne sahip yaşlı ve zengin bir adamla evlenmedi."

"O zaman onunla evlen..."

"Ve mirası bölüştüğünüzün farkına varın. Yarısı için o yaşlı horoza biniyorsun."

Ford iç çeker. "Haklı olabilirsin."

"Bu ilk kez olmazdı."

"Biliyor musun, Dallo ile bir görüşme ayarlamayı düşünüyordum. Meşgul olduğu için beni görmek bile istemeyebilir. Ama onu da işin içine katalım ve neler olacağını görelim. Bakalım sadakati nerede yatıyor."

"Bir isteğim var." "Bu

ne olabilir?"

Gülümsüyorum. "Eğer bu işin arkasında o varsa, polisi aramadan önce onunla iki dakika yalnız kalmama izin vereceksin."

"Yatağına git. Biraz uyu."

"Ailen için yaptığım onca şeyi düşün. Barrett'ın seçimini ve çiftlikteki kavgayı hatırlıyor musun? Ya da Lincoln'ün Nate Hughes tarafından neredeyse sarsıldığı zamanı? Ya da Graham'ın *bir barda* Walker Gibson'ın gözünü korkutmaya çalıştığını?"

"Evet, evet, evet."

"İki dakika Landry, yoksa işimiz biter," diyorum, yarı şaka.

"İyi geceler."

"İyi geceler."

Aramayı sonlandırıyorum, bilgisayarımı kapatıyorum ve kupamı bulaşık makinesine koyuyorum.

Sonra yatağa dönüyorum.

Dahlia huzur içinde uyuyor, tatlı dudakları somurtarak birbirine yapışmış. Onları öpmek istiyorum ama bunu yaparsam uyanacak ve sevişeceğiz ve ...

Yanına tırmanıyorum ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

Uzun kirpikleri dalgalanıyor ve gözleri odaklandığında pembe yanaklarına yavaş bir gülümseme yayılıyor.

Bu kadın için her şeyi yaparım. Yüzündeki bu gülümsemeyi, gözlerindeki bu huzuru korumak için her şeyi yaparım. Yapmam gereken şey bu. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama biliyorum.

"Saat kaç?" diye soruyor uykulu bir

şekilde. "Dört civarı."

"Neden ayaktasın? Her şey yolunda mı?"

Onu kendime doğru çekiyorum, başını çenemin altına sıkıştırıyorum.

"Artık öyle." "Bir rüya görüyordum," diyor.

"Ne hakkındaydı?"

"Açıklaması zor."

Başının üstünden öpüyorum. "İyi miydi?"

Arkasına yaslanıyor, gözleri loş ay ışığında titriyor. "Harika bir taneydi. Sana göstermemi ister misin?"

Onu sırt üstü yatırdım ve üzerine çıktım. Bacakları belime dolanıyor, kolları omuzlarımdan sarkıyor.

"Nereden bildin?" diye soruyor

kıkırdayarak. "İyi bir tahmindi."

Dertlerimi, korkularımı ve yarının neler getirebileceğini unutuyorum. Onun yerine, kendimi Dahlia'da kaybediyorum.

Bunu hayal ediyor olabilir ama o benim hayalim. Umarım bir

gün bunu anlar.

On Dokuzuncu Bölüm

Dahlia

Troy'u beş mil *daha* koşması için geride bırakarak egzersiz odasının merdivenlerinden çıktım. Bu sabah spor yapmak bile istemiyordum ama onu üstsüz ve terlerken görme fırsatını kaçırmayacaktım - kemiklerim için iyi olduğunu söylediği için ağırlık kaldırmak anlamına gelse bile. Yorgunluktan bir tane düşürüp ayağımı kırarsam kemiklerim için iyi olmayacak. Ama bu konuyu açmadım. Bunu onun huysuzluğuna ihtiyacım olduğu bir zamana saklayacağım.

Karamsar seksin en iyisi olduğunu öğrendim.

Esniyorum ve bir fincan kahve yapmak için mutfağa gidiyorum. Dün geceki rüyalarım gerçek kabuslardı - Troy'a söylemediğim bir şey. Birincisi, her türlü rahatsızlığı ya da algılanan mutsuzluğu kendi hatası ya da sorumluluğuymuş gibi ciddiye aldığını düşünmeye başlıyorum.

Bu kalbimi kırdı.

İkincisi, kötü rüyaların sebebinin önemsiz olduğunu biliyorum. Çok saçma.

Dün gece yan komşumuz olan adam bir tehdit değil. Burada yaşamak için geçmişinin kontrol edilmesi gerekiyordu. Adaya gelen herkesi tarıyorlar ve bu mahalleye girmek için tekrar tarıyorlar. Kim bilir ne kadar zamandır burada yaşıyor. Beni takip etmek için bir gün önce ev almış değil. Grey'in adını bile verdi.

Tüm bunlar bir yana, Troy'un bir şeylerin ters gittiğini düşünseydi olayların üzerine gideceğini biliyorum. Bir oral seks ya da tatlı dilli bir isim düşürücü tarafından dikkati dağıtılmazdı, bu yüzden büyük ölçüde *mantık* yürütebilirim

yol kaygım. Yine de kalp atışlarımın normal hızına döndüğünden emin değilim. Belki *tüm bunlar sona erdiğinde düşer*.

Kendime dumanı tüten bir fincan kahve koyuyorum ve biraz süt ekliyorum. Ama asit mideme ulaşır ulaşmaz neredeyse kusacaktım.

"Endişeyi sevmelisin," diye homurdanarak kafeini boşa boşaltıyorum.

Masada oturmuş, pencerelerden süzülen güneş ışığının sıcaklığını hissediyor ve Burt'ü düşünüyorum; dehşet dolu gecemin diğer kısmını. Onu sürekli kanlar içinde, yaşlı, buruşuk elini bana uzatırken ve yardım etmem için yalvarırken görüyordum.

Gözlerim yaşla doluyor. Onun için acı çekiyorum. Freddy'nin gazabını hak etmedi... ve bu benim hatam. Freddy'yi Burt'ün dünyasına ben getirdim. Bunun için kendimden nefret ediyorum.

Bir kez daha onu aramayı düşünürken yüzüm ısınıyor. Bu düşünce midemde bir kaya gibi, organlarımda delikler açan asit tarafından etrafa savruluyor.

Onu aramamam gerektiğini biliyorum. Telefonumu açmamalıyım. Ford verileri indirdi ve her ihtimale karşı bende kalmasına izin verdi ama kapalı tutmam konusunda kararlıydı.

Ayrıca, ne yapacağımı biliyorum. Bununla her gün

uğraşıyoruz. Parmak uçlarım masaya vuruyor.

Freddy nerede olduğumu bilse bile, Savannah'ya yakın bir yerde değilim. Ve hakkındaki suçlamalar yüzünden Georgia eyaletini bile terk edemez.

Her şey abartıldı zaten. Bir anlık bir güçlenme yaşadı ve beni korkutacaktı. Ama şimdi tutuklanmaya direnme, saldırı ve başka şeylerden ceza aldığına göre, muhtemelen sorunlarının en küçüğü benim.

Dudağımı ısırdım.

Burt'ü aramanın bir zararı olmaz, değil mi?

Karnıma bastırıyorum ve çalkalandığını hissediyorum. Acıyor. Muhtemelen şimdiden ülserim var. Ve en önemlisi, Burt benim *en iyi komşum*. Muhtemelen hastane yatağında tek başına yatıyor, kimse onu ziyaret etmiyor ve kimsenin umurunda değil.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor.

Fikrimi değiştirmeden önce hızla hareket ediyorum ve aceleyle üst kattaki çantama çıkıyorum. Telefonumu buldum. Titreyen ellerimle güç düğmesini tutuyorum.

Işıklar yanar yanmaz, sıçıp batırdığımı anladım. Ama zaten bu işin içindeyim. Sonunu da görebilirim.

Şimdi harekete geçin ve sonra tövbe edin.

Pil göstergem kırmızı, bu yüzden cevapsız aramaları ve okunmamış mesajları görmezden geliyorum, Burt'ün numarasını buluyorum ve *aramaya basıyorum*.

"Lütfen aç," diyorum, kapı aralığına bakarak. "Haydi." "Hey,

tatlı bezelye."

Cızırtılı, hışırtılı sesini duyunca hıçkırıklarımı bastırıyorum.

"*Burt*. Aman Tanrım, sesini duymak çok güzel. Olanları duydum. İyi misin?"

"Benim için üzülme. Sadece bir ya da iki kaburgam kırıldı." Öksürmek için durdu, sonunda yüzünü buruşturdu. "O küçük orospu çocuğuna birkaç sağlam yumruk attım. Duyduğuma göre tutuklanmış."

"Hastanede misin?"

"Evet. Beni birkaç gün tutacaklar. Yetmişli yaşlara geldiğinizde, ölümün eşiğinde olduğunuzu düşündürmek isterler. Bu oynadıkları küçük bir oyun. Ama üç yatak ve bir karyola var. Hayatta kalacağım."

Gülüyorum, gözyaşlarımı siliyorum. Sesi iyi geliyor -zayıf ve kesinlikle halsiz- ama hala zekası yerinde. Bu harika bir işaret.

"Nerelerdeydin?" diye soruyor. "Endişeleniyordum. Hiç bu kadar uzun süre gitmemiştin."

"Biliyorum ve özür dilerim. Yakında evde olacağım ve seninle ilgileneceğim."

"Cehennemliksin."

"Senden korkmuyorum," diyorum.

"Öyle olmalısın. Freddy Fuckface'e sorun."

Gülüyorum. "Dinle, buradan bu kadar çabuk ayrılmaktan nefret ediyorum ama buna mecburum. Birkaç gün daha ulaşılamaz olacağım. Eve döner dönmez kapında olacağım. Arkadaşım Morgan'ın numarası sende var mı? Sana o mu verdi?"

"Evet. Biliyor musun, sanırım bana asılıyor. Bu dede suyundan biraz istiyor."

Tekrar gülüyorum, son kısmı biraz mide bulandırıcı olsa da hala o huysuz hali olduğu için rahatlıyorum. "Muhtemelen haklısın. Ama bir şeye ihtiyacın olursa onu ara. Sana yardım edecektir."

"Bu konuda parametreler var mı? Mesela akşam yemeğinden mi yoksa sünger banyosundan mı bahsediyorsunuz?"

"Burt, terbiyeli ol." Durakladım. "Ve, Burt?"

"Evet, tatlı bezelye?"

"Çok özür dilerim." Sesim keder ve suçluluk duygusuyla çatallaşıyor. "Başına bunlar geldiği için çok üzgünüm. Hepsi benim hatam ve ben-"

"Hayır, bu saçmalığı dinlemeyeceğim. Bunların hiçbiri senin hatan değildi. Ama gitmem gerek. Biri elindeki iğneyle başımda dikiliyor."

"Çok yakında görüşürüz." "Güle

güle."

Arama sona erdi.

Artık iş bittiğine ve geriye kalan tek şey müzikle ya da Troy'la yüzleşmek olduğuna göre kalbim çarpıyor. Ve o da bunun üzerine güzel bir senfoni gibi davranmayacak.

Daha çok bir yıkım senfonisi gibi olacak.

Güç düğmesine uzanıyorum ama onun yerine sesli posta kutusuna basıyorum. En üstteki mesaj Joseph Dallo'dan ve zaman damgası bu sabah.

Merakıma yenik düştüm ve *oynat tuşuna bastım*. Sonra ellerim titrediği için hoparlörü açtım.

"Merhaba Dahlia, ben baban. Birkaç gündür seni aramaya çalışıyordum. Umarım iyisindir. Çok yakında çok şey olacağı konusunda seni uyarmak istiyorum. Her ihtimale karşı bir süre kafanı aşağıda tutmak isteyebilirsin. Tüm hayatımı seni güvende tutmaya çalışarak geçirdim ve şimdi seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Bu yakında sona erecek. Söz veriyorum."

Güç düğmesine basıyorum ve telefonumu çantama geri koymak için dönüyorum. Ama bakışlarım çelik gibi gri gözlerle karşılaştığında ancak kısmen dönebildim.

Vücudum ısınıyor. Yanaklarım alev alıyor. Paniklememek için nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum... *çünkü o kızgın.*

"Yakında ne bitecek?" diye soruyor, gözleri alev alev yanarken. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Açıklayabilirim."

"Çabuk yapsan iyi olur."

Hızlı bir nefes alıyorum. "Troy, beni dinle. Burt'ün nasıl olduğunu bilmem gerekiyordu. Hepsi benim hatam ve aptalca olduğunu biliyorum. Ama-"

"Öyle mi *düşünüyorsun*?"

Yüksek vücudu ve güçlü varlığıyla kapı aralığını dolduruyor. Onun kötü tarafında olmayı ve bunun ne kadar korkunç olacağını hayal bile edemiyorum. Ama ondan korkmuyorum. Dahası, tepkisinin onun iyi tarafında olduğum için olduğunu biliyorum.

"Elimde değil," diyorum ellerimi önümde tutarak. "Kimsesi yok Troy. Bu gezegende onu kontrol edecek bir Allah'ın kulu bile yok ve onun yaralanmasının sebebi benim."

Telefonumu elimden kaptı ve şortunun cebine soktu.

"Böyle şeyler yapmaya devam edersen canının yanmasının sebebi sen olacaksın," diyor çenesini esneterek. "Seni inciten kişiyi öldürdüğüm için hapse girmemin sebebi de sen olacaksın." Elini başının üzerinde gezdirerek inliyor. "Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirsin?"

Gelmek isteyen gözyaşlarımla savaşıyorum. "Bu benim için çok zor, tamam mı?"

"Bunu anlıyorum. Ama sen bir güvenlik şirketinde çalışıyorsun. Telefonların nasıl izlendiğini biliyorsun. Bunu her zaman söylüyoruz. Küçük hatalar büyük sorunlar yaratır. Ve bu..."-telefonumu cebinden çıkarıp havada sallıyor-"bu küçük bir *hata* değil."

"Bana kızın. Dikkatsiz davrandım. Bu konuda iyi bir yerden geldiğini biliyorum ve ben her şeyi berbat ettim," diyorum, onun önünde yıkılmamak için büyük bir mücadele veriyorum. Ama geçen haftanın büyüklüğü bana bir ton tuğla gibi çarptı ve beni meşhur kıçımın üzerine yere serdi. "Ama burada panik yapmamak, düşünmemek, endişelenmemek... birinin beni öldürmek istediği gerçeğine odaklanmamak için elimden geleni yapıyorum. Ve bu arada arkadaşım yaralandı ve ben onun tek arkadaşıyım ve... *bugün zor zamanlar geçiriyorum, tamam mı?*"

Ondan uzaklaşırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Kılları kıpırdıyor, nefes alış verişi düzensizleşiyor.

"Sadece ben varken iyiydi," diyorum. "Ama masum insanların benim hayatımın bedelini ödediğini bilmek zor. Benim seçimlerimin. O pislikle çıkan bendim."

"Muhtemelen sizin sebep olduğunuz şeylerle yaşamanın ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Parmağımı göğsüne sokarak odanın öbür ucuna fırladım. Durmak bilmeyen gözyaşları arasında bulanıklaşıyor. "*Buna sen sebep olmadın.*"

Kaskatı kesiliyor, iş yerinde tanıdığım Troy'a geri dönüyor - işin içine duygular girdiğinde kalkanını kaldıran Troy'a. Son birkaç gündür tanıdığım adamdan geriye kalan tek şey gözlerinin içine gömülmüş bir yumuşaklık.

"Bana bunu yapma," diyorum parmağımı bırakarak.

Beni görmezden geliyor, telefonumun kapalı olduğundan emin oluyor ve yatağın üzerine atıyor. "Sesli mesajda kim vardı?"

Ellerimin tersiyle yüzümü siliyorum. "Babam."

"Ne dedi?"

"Bilmiyorum. Bunun yakında sona e r e c e ğ i n i, bir şeyler olacağını ve başımı öne eğmem gerektiğini."

Bana duyduğu öfke azalıyor. "Bu ne anlama geliyor?" "Bilmiyorum."

"Ne dedi? Hatırlayabildiğin kadarıyla tekrar söyle."

Yatağa oturdum, omuzlarım çökmüştü. *Bu gün nasıl bu kadar çabuk değişti?*

Daha bir saat önce spor salonunda gülüyor ve ağırlık kaldırıyorduk. Ben daha az tekrar için oral seks takası yapmaya çalışıyordum. O ekstra tekrarlar için orgazm sözü veriyordu. Ve şimdi, buradayız.

Her şey ne kadar çabuk değişebiliyor.

"Dahlia."

Genelde adımı böyle talepkar bir şekilde söylediğinde onunla uğraşmak isterim. Ama hiç havamda değilim. Ve içimden bir ses bunun huysuz bir seksle bitmeyeceğini söylüyor.

"Tamam," diyorum kendimi toparlayarak. "İyi olmamı umduğunu, çok yakında bir şeyler olacağını ve bir süre kafamı aşağıda tutmam gerektiğini söyledi. Um... tüm hayatını beni güvende tutmaya çalışarak geçirdiğini ve şimdi *seni hayal kırıklığına uğratmak* istemediğini söyledi. Ve yakında her şey bitecek."

Troy dik duruyor, gözleri karanlık. "Bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor. Lütfen ben yokken SOS ya da başka bir şey vermeyin."

"*Troy...*"

İlk defa arkasına bakmıyor.

Yirminci Bölüm

Dahlia

Yağmur çatıya yağıyor ve gökyüzünde neredeyse sürekli şimşekler çakıyor. Odanın içinde serin bir esinti esiyor ve tavandan tabana perdelerin dans etmesine neden oluyor. Bir kitapla kıvrılıp günü uyuyarak geçirmek için mükemmel bir gün. Denedim. Troy yatak odasından kaybolup geri gelmeyince üçüncü kata kaçtım ve kendimi perdeli odaya kapattım.

Yumuşak bir battaniye bacaklarımı örtüyor ve kucağımda bir kitap yatıyor. Oturma odasındaki bir rafta buldum. Güzel görünüyor, bir spor romanı ama içine giremiyorum. Gerçek hayattaki kahramanım bu evin içinde bir yerlerde ve benimle konuşmuyor.

Onu suçlamıyorum.

Burt'ü aramak düşüncesizceydi. Duygusal tepkimi anlıyorum ve bunun için kendimi mazur görüyorum ama ne olursa olsun ikimizi de tehlikeye atmayı mazur göremem.

Eğer benim yüzümden Troy'a bir şey olursa...

Kendimi sabitlemek ve içimde hızla yükselen paniği dengelemek için derin bir nefes alıyorum. Oraya gidemem. Ona bir şey olduğunu düşünemem.

Daha yeni başlarken olmaz.

İçgüdülerim onu bulup özür dilemek ve işleri düzeltmeye çalışmak yönünde. Hatalı olduğumu biliyorum. Ama onu bu kadar iyi tanımıyorum, henüz değil.

Sakinleşmek için zamana mı ihtiyacı var, yoksa yanına gitmemi mi istiyor?

Bilmemek acıtır. Hem de çok. Çünkü tek istediğim onun partneri olmak ama bunun için karşımdaki kişiyi yakından tanımam gerekiyor. Ve belli ki ben tanımıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, başımı kanepenin arkasına yaslıyorum ve bu karmaşanın bitmesini diliyorum.

Ama bir şekilde onu tuttum.

"Hey."

Başımı kaldırıyorum ve kalbim yerinden fırlıyor. Kapı pervazına yaslanmış, elleri cebinde, gözleri hüzünlü ve yorgun, kalbimi paramparça ediyor.

"Hey," diyorum dikkatlice, kitabı sehpanın üzerine koyarak. "Seni bulacaktım ama belki sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacın vardır diye düşündüm."

"Sana bağırdım."

Bu basit bir cümle ama öyle değil. Bu onun en kötü korkularının itirafı, yanlış yaptığının kabulü, yenilgiyi kabul ettiğinin çaresiz bir itirafı. Tek düşünebildiğim, babasıyla kendisi arasında yaptığı karşılaştırma... çünkü üzgündü.

Oh, Troy.

"Bana bağırmadın," diyorum usulca. "Hararetli, *ciddi* bir konuşma yapıyorduk. konuşma. Sorun yok."

"Sana bağırmak istemiyorum. Böyle olmasını istemiyorum."

Bir duygu dalgasını geri yutuyorum ve battaniyemi geri çekiyorum. "Buraya gel. Lütfen."

Odanın karşısına geçip yanıma oturuyor, ben de kucağına sürünüyorum. Omuzları çökerken kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor, yüzünü saçlarıma gömüyor.

"Asla böyle olmayacağını nereden bildiğimi biliyor musun?" Ben soruyorum. "Nasıl?"

"Çünkü beni incittiğini düşünmek seni öldürüyor. Yapmamış olsan bile. Senin kalbini biliyorum Troy Lucas Castelli ve sen bana zarar vermezdin. Önce sen ölürsün."

İç geçiriyor ve başımın tepesine öpücükler konduruyor. "Özür dilerim, Doll."

"Ne için? Aptalca bir şey yaptığım için üzgün olduğun için mi? Hayır. *Özür dilerim*. Korkumun ve duygularımın beni yenmesine izin verdim ve bu sorumsuzca bir davranıştı."

"Seni telefonunda gördüğümde tek düşünebildiğim, birinin sana zarar vermek için yolda olduğuydu. Ve ben sadece ... kahretsin, Dahlia. Düşünemiyorum bile.

bu konuda."

"Ve sana bir şey olmasını düşünemiyorum ve bugün çok bencilce davrandığımı bilmek..."

Gözyaşlarıma karşı mücadele ederken dudaklarım titriyor. Uzun, yorgun bir nefes üflüyor.

"Sadece seni korumak ve mutlu etmek istiyorum," diyor. "Ve bunu yapamayacağımdan endişeleniyorum. Seni güvende tutamayacağımdan ve benim bir sahtekâr olduğumu anlayacağından endişeleniyorum."

"Ne?" Yüzünü görebilmek için ondan uzaklaşıyorum. "Seninleyken çok güvendeyim. Birlikte olduğumuzda en mutlu benim. Bunu anlamıyor musun? Son birkaç gün stresliydi elbette, ama daha çok gülümsedim, daha çok güldüm... daha önce hiç olmadığı kadar önemsendiğimi hissettim. *Ve bu senin sayende oldu.*"

Gözleri rahatlamayla doluyor ve koltuğa yaslanıyor. "İlişkiler her zaman bu kadar stresli midir?" Kıkırdıyor. "Bu konuda hiç fazla düşünmedim. Hiç ilgilenmedim. Ama şimdi fark ediyorum ki sen üzüldüğünde ben üzüldüğümden daha çok üzülüyorum. Ve böyle düşündüğünde, insanlar bunu neden yapıyor?"

"Ne demek istiyorsun? Bunu yapmak istemediğini mi?"

Gülüyor ve beni tekrar kendine çekiyor. "*Doğru*."

Uzun bir süre sessizce oturup dışarıdaki fırtınanın şiddetini dinliyoruz. Her şeyi berbat ettiğim için artık gitmemiz gerekip gerekmediğini sormak istiyorum ama sormuyorum. Çünkü küçük kozamızdan ayrılma düşüncesi iç karartıcı.

Troy da aynı şeyi düşünüyor olmalı çünkü iç çekiyor.

"Ford'a bugün olanları anlattım," diyor. "Ne yapmak istediğini duymak için bekliyorum."

"Ne yapacağını düşünüyorsun?" Doğruldum ve battaniyeyi tekrar üzerime çektim. "Biliyor musun? Ben geri dönelim derim."

"Hayır."

"Landry Security bu iş için çok fazla kaynak harcıyor. Çok fazla zaman harcıyorsunuz."

"Ben öyle demezdim."

Gözlerimi deviriyorum. "İşte bu yüzden başlangıçta size söylemek istemedim. Aşırı tepki vereceğinizi biliyordum."

"Henüz aşırı tepki verdiğini görmedin."

"*Lütfen*."

Oturuyor, boynunu ileri geri uzatıyor. Bu hareketi biliyorum. Ofiste ona bu konuda takılıyorum, dövüşe hazırlanıyor gibi.

Sadece, burada, sadece ben varım. *Yani...* "Gerinmeli miyim?" diye sordum. "Ne?"

"Boyun şeyini yapıyorsun."

Gülüyor, göğsü kuvvetle titriyor. "Sana bir şey söyleyeceğim."

"Oh, lanet olsun."

"Ve sen de dinleyeceksin, paniklemeyeceksin ve patronluk taslamayacaksın." "Bu şartlar ve koşullarla ilgili kesinlikle hiçbir söz vermiyorum." Başını sallıyor. "Ford şu anda babanla görüşüyor."

Öksürükten sıçradım. "Ne? Bunu neden yapıyor?"

Kalbim çarpıyor. *Benim bilmediğim bir şey mi biliyorlar? Bunca zamandır yanılıyor muydum? Hayatım hakkında bana söylemedikleri ne haltlar karıştırıyorlardı?*

"Bunu sana söylemek istemedim çünkü bu bir teori." Sesi çok sakin, sanki yaralı bir porsukla konuşuyormuş gibi. "Ama dün gece sen uyurken etrafı araştırırken aklıma bir fikir geldi ve Ford bugün bunu kontrol ediyor."

"Babamla mı?"

Dikkatle başını sallıyor.

Ellerim kalçalarıma doğru uçuyor. "Teorin nedir? Sakın bana diğerlerine katıldığını ve aşırı saf olduğumu düşündüğünü söyleme."

"Kimse öyle düşünmüyor."

"Evet, anlıyorlar. Ve hatta bunu biraz da olsa anlıyorum. Joseph Dallo korkunç bir insana benziyor. Muhtemelen ben de saf olduğumu düşünürdüm. Ama olmadığımı biliyorum. Ve bunun arkasında onun olmadığını da biliyorum. Bana inanmayacak mısınız?"

Sırıtıyor. "İşin bitti mi?"

Çenemi kaldırıyorum. "Bilmiyorum. Bir düşüneyim." "Teoriye göre o Alexis."

Çenem yere düştü. "Alexis?" Troy başını sallıyor.

Yanına oturdum ve beynimin bunu çözmesine izin verdim.

"Evlendiklerinde senden haberi var mıydı?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Bunu hiç düşünmemiştim." İkisiyle de ilk tanıştığım zamanları düşünüyorum. "Evet, bilmiyorum. Garip bir ilişkimiz var, sanırım bu beklenen bir şey. Doğuştan mı daha soğuk bir insan, yoksa sadece bana mı soğuk davranıyor, pek anlayamıyorum. Neden?"

"Baban, annenin ölümünden sadece birkaç ay sonra Alexis'le evlendi. Ve dün gece aklıma geldi, belki de onun senden haberi yoktu, çünkü senin onlardan bir buçuk yıl daha haberin olmadı, değil mi?"

Başımı salladım.

"O otuz yaşında, Dahlia. Altmışlarında bir adamla çıkıyor. Yakın zamana kadar hiç çocuğu olmamış. Ve internetteki tahminlerin bir kısmına bile inanırsanız adam çok para ediyor."

Vay canına. "Tamam. Babamla parası için evlendiğinden şüpheleniyorsun, çocuksuz olduğunu ve bir yerlere gidecek büyük bir mirası olduğunu düşünüyor. Böylece onunla evlendi, müşfik eş rolünü oynadı-"

"Altın arıyor demiyorum. Babanızı gerçekten seviyor olabilir. Ama insanlar her gün evliliklerine çocukları da dahil ediyor ve her zaman ortada o kadar çok para olmuyor."

Bu doğru.

"Başka bir not olarak," diyorum. "Babam kadar varlıklı olup da kimseye güvenemediğinizi hayal edebiliyor musunuz? Temas kurduğunuz herkesi ikinci kez değerlendirir, sizi sevip sevmediklerini ya da onlar için ne yapabileceğinizi merak ederdiniz. Bu çok berbat olurdu."

"Evet. Öyle bir sorunum yok. Beni sikim için sevdiğini çok iyi biliyorum."

Homurdanıyorum.

"Başka şeyler de var."

"Başka şeyler de var."

"Evet. Ama senin ışıltılı kişiliğin bunlardan biri değil."

Beni yakaladı, kanepeye yatırdı ve bacaklarımın arasına diz çöktü. Bana sırıtırken dirseklerini dizlerime dayıyor.

"Özür dilerim," diyor tüm samimiyetiyle. "Bunu bilmem gerekiyor. Tanıdığın en iyi adam olmaya çalışacağım."

Yanağına dokunuyorum. "Zaten öylesin." Ağzımı onunkine yaklaştırıyorum ama o derinleştiremeden geri çekiliyorum. "Ve senden mükemmel olmanı beklemediğimi bildiğini bilmem gerekiyor. Açıkçası değilim."

Birlikte güleriz.

"Ve tartışmalarımız olacak, Troy. Her şeyi farklı göreceğiz. Ve her şeyi berbat edeceğiz. Muhtemelen sen benden daha çok batıracaksın."

Ona göz kırparak gülmesini sağlıyorum. Bu ses kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Birbirimize güvenmek zorundayız," diyor. "Bu benim için büyük bir mesele. Sanırım çoğu insandan daha fazla. Hayatımda güvenemediğim insanlarla başa çıkamam."

"Anlıyorum. Ve hayatımda onları sevmeme izin vermeyen insanlarla başa çıkamıyorum. Bu benim kim olduğumun bir parçası."

Yumuşak bir sırıtış yanaklarını

yarıyor. "Ne?" diye sordum.

"Hiçbir

şey."

"*Hayır,*

ne?"

Utanmış gibi başını sallıyor. Anlamasam da çok sevimli.

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordum. "Ford'un bize eve dönüp dönemeyeceğimizi ya da kaçmaya devam edip etmeyeceğimizi söylemesini mi bekliyoruz?"

"Evet."

"Sence ne diyecek?"

Troy omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Sanırım toplantılarında ne olacağına bağlı."

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Seni güvende tutan her neyse. Ne yapmak istiyorsun?"

Kanepeye uzanıyorum ve herhangi bir şey seçme şansım olsa neyi seçerdim diye düşünüyorum. *Eve gider miydim? Burada mı kalırdım? Tropik bir yere uçar ve ananaslardan kokteyller mi içerdim?*

Ama her senaryoyu hayal ettiğim gibi, hepsinin ortak bir yanı var. Altı-üç yaşlarında, kayrak grisi gözleri ve sihir yapabilen bir ağzı var. Kendimi nerede görürsem göreyim, onu da orada görüyorum.

"Ne düşündüğümü biliyor musun?"

Ben soruyorum. "Hayır. Ne?"

"Sanırım bana takılıp kaldınız, Bay Castelli."

Gülümsüyor. "Ne düşündüğümü biliyor

musun?" "Hayır. Ne?"

"Başka türlü olmasını istemezdim."

Bana bakışını özümserken kanım ısınıyor. "Bir

fikrim var," diyorum.

"Anlat bana."

"Akşam yemeği için bir pizza sipariş etmeye ve günün geri kalanında yatakta uzanmaya ne dersin? Film izleyebiliriz ya da, bilirsin.

bizi eğlendirmek için başka yollar bulun."

Ayağa zıplar. "Ben menüleri getireyim."

Gülüyorum, ben de kalkıyorum ve onu aşağıya kadar takip ediyorum.

Bölüm Yirmi Bir

Dahlia

"Açık olmak gerekirse," diyorum inleyerek, "bu gece bizi eğlendirmenin bir yolunu bulmanı önerdiğimde aklımdan geçen bu değildi."

Ya iğnelemeyi tamamen kaçırıyor ya da bana işkence etmekten zevk alan bir sadist. Her iki durumda da, son *sonsuzluk* boyunca arka bahçede squat ve lunge yapmaktan duyduğum hoşnutsuzlukla eğlenmesi yersiz.

"Harikaydın," diyor.

"Bu işte harika olmak için hiç çabalamadım. Vasat bir ciğerci ve çömelici olmak kesinlikle yaşayabileceğim bir şey."

Kapıyı benim için açık tutuyor. "Vasatlığı asla kabul etmemelisiniz, özellikle de mükemmel olma potansiyeline sahip olduğunuz bir konuda."

Fuayede durdum ve ona sırıttım. "Çömelme yeteneğimi önemsediğim tek bir zaman ve tek bir yer var. Ve şanslıyım ki bu durumda zayıf olan *senin* dayanıklılığın."

"Ukala."

Gülüyorum, onu mutfağa kadar takip ediyorum. "Pizza her an gelebilir. Sence duş almak için yeterli zamanımız var mı?" Önümde yürürken kıçına şaplak atıyorum. "Aynı anda duş alırsak, sonuçta zaman kazanırız."

"Bu bizim için hiç işe yaradı

mı?" "Bir kere bile."

Birlikte gülüyoruz, bunun için minnettarım. Daha önceki tartışmamızın üstesinden nasıl geleceğimizden emin değildim - kızgın olmakta sonuna kadar haklıydı - ama iletişim kurmanın yararlı bir yolunu bulmuş gibiydik. Bağırmakla ilgili endişeleri konusunda bana güvendiği için mutluydum. Bu, pişmanlığımda samimi olmamı da kolaylaştırdı.

Bu adamla ilgili pek çok şeyi takdir ediyorum. Ama Troy'da sevdiğim en büyük şeylerden biri, daha önce çıktığım erkeklerin hiçbirinin giremediği bir kategoriye giriyor.

Çaba.

Benim için ortaya çıkma yeteneği ve arzusuyla beni şaşırttı - ve sadece koruyucu kahraman rolüyle değil. Onun sadık ve kendini işine adamış bir adam olduğunu biliyordum. Ama erkek arkadaşım olarak, bir erkek olarak, bir arkadaş olarak ortaya çıkacağını görebiliyorum. Daha fazlasını ve daha iyisini yapmak, büyümek isteyen bir insan olarak ortaya çıkacak. Şu anda bu kendini, benim tercihim olduğu için banyoyu onun istediğinden biraz daha soğuk çalıştırarak ya da neden belli bir şekilde hissettiğimi sorarak gösteriyor - kavga çıkarmak için değil, konumumu anlamak istediği için. Bunu, herkes benim hatalı olduğumu düşünürken benim yanımda durarak ya da bir anlaşmazlıkta kendi rolü için hiç çekinmeden özür dileyerek gösterdi.

Ona gülümsüyorum.

"Ne?" diye soruyor, bana bir şişe su uzatırken.

"Bazen işlerin nasıl yürüdüğünü düşünüyordum. Hayatımın en kötü günlerinden biri, hayatımdaki en güzel şeye dönüştü. Bunun olması çok komik."

"Sanki kader gibi bir şey."

"Kadere inanır mısın?" Midem guruldayarak soruyorum.

Derin bir nefes alır. "Bilmiyorum. Sanırım insanlar işlerine geldiğinde buna inanmayı seviyor. Örneğin bizi ele alalım. Birlikte olmamızın kaçınılmaz olduğunu düşünmek istiyorum. Bu beni umutlandırıyor, çünkü bunu berbat edemem."

Onu çabucak öptüm.

"Peki ya sen?" diye soruyor.

"Eskiden yapmazdım." Onunla birlikte üst kattaki banyomuza doğru yürüyorum. "Her gün seni başka bir dizi seçime götüren bir dizi seçim yaptığını sanıyordum. Ve seçimleriniz diğer insanların kararlarından etkileniyordu. Sanki dünya kocaman bir algoritma. Ama şimdi? Bilemiyorum. Demek istediğim, *birbirimize* o kadar iyi uyduk ki, birlikte olmama ihtimalimizin olduğunu hayal etmek bile zor. Sanki ..."

Yüzüm kızarıyor, cümlemi bitirmeden kendimi durduruyorum.

"Neyin?" "Hiçbir
şeyden."

"Hayır, ne için?" Gömleğini başından geçiriyor, geniş omuzları ve kesik karın kaslarıyla dikkatimi dağıtıyor. Banyodaki makyaj masasının üzerine fırlatıyor. "Bitir şunu." "Hayatımda olması gereken tek şeymişsin gibi hissediyorum. I

kulağa çok klişe geldiğini biliyorum."

Sırıtıyor. "Birkaç gün öncesine kadar hayatımın berbat ve anlamsız bir dizi olaydan ibaret olduğunu düşünüyordum. Yani, yaşadığım bazı şeylerin amacı ne olabilirdi ki?" Omuz silkiyor. "Ama şimdi, hayatım bir yıkım yolu gibi hissetmek yerine, beni tam buraya götüren bir şerit gibi geliyor."

"Yolunuza bir yapı kazandırdığım için çok mutluyum."

Sırıtıyor ve yarı sertleşmiş sikini eşofmanının üzerinden tutuyor. "Yoluma küçük bir yapıdan daha fazlasını veriyorsun, Doll."

Nemli hava değişiyor ve bunun nereye varacağını biliyorum. Troy'un telefonu çaldığında süreci kolaylaştırmak için soyunmaya başlıyorum.

Yüzündeki neşeli ifade kayboluyor. Midem çalkalanıyor.

Vakit geldi. "Buna hazır mısın?" diye soruyor.

Zorla yutkunuyorum ve başımı sallıyorum çünkü tek yapabildiğim bu. Bunu düşünerek savaştım ve şimdi burada-Ford'un babamla buluşması.

Konuşmaları işleri ya karmaşıklaştıracak ya da iyileştirecek. Değişkenlik içinde olmak sinir bozucu olsa da, Ford'un hâlâ babamın bu işe karıştığından şüphelendiğini ya da Alexis'in bu karmaşadaki olası rolünü sorguladığımız için kızgın olduğunu söylemesinden daha iyi.

Ne de olsa onun karısı.

Troy hoparlörden cevap veriyor.

"Castelli," diyor omzumu sıkarak. "Hey. Dahlia
orada seninle mi?"

"Ben buradayım."

"Güzel. Az önce babanın ofisinden çıktım."

"Nasıl geçti?" Sesimin hissettiğimden daha sakin çıkmasını umarak soruyorum. "Çok ilginç bir adam. Beklediğim gibi değil."

Bu benim soruma cevap değil, Ford. "Bu çok güzel. Nasıl geçti?"

Kıkırdıyor. "Çok misafirperverdi, şu anda içinde bulunduğu yasal mücadelelerden geçen bir adamdan beklediğimden çok daha fazlasıydı. Kahve içmeye oturduk ve ona takip olayını anlattım.

ve e-postalar. Alexis'i suçlamaktan kaçındım. Sadece bazı kırıntılar attım ve bunlarla nasıl başa çıktığını görmek için izledim."

"Kahretsin, Ford. Burada hikâye anlatmak için puan alamazsın. Çıkar ağzındaki baklayı," diyorum.

Gülüyor. "Tamam. O-"

Ding!

Troy kıllanır, omuzları sertleşir. "Dur bakalım, Landry."

Pencereden dışarı bakıyorum. Garaj yolunda park etmiş bir araba var. Bir süre önce sipariş verdiğimiz yerel pizzacıyı tanımak için yan taraftaki yazıları yeterince görebiliyorum.

"Sadece pizza," diyorum. "Getirmemi ister misin?"

Troy omzumun üzerinden yola doğru bakıyor. Temkinli bir şekilde başını sallıyor. "Evet. Parayı ödedim ve bahşişi verdim bile. Pizzayı al ve kapıyı arkandan kilitle. Bekle, Landry." Telefonunu karıştırıyor. "İşte. Güvenlik sistemi kapalı. Sen kapıyı kapatır kapatmaz sıfırlayacağım."

"Teşekkürler," diyorum ve aşağı inmeden önce göğüs kafesini öpüyorum.

Sinirlerim karmakarışık. *Ford'un toplantısında ne oldu*? Çok ilginç bir adam olduğunu söylemek pek yardımcı olmuyor. *Babam patronumla görüşmek zorunda kaldığı için bana kızgın mı? Yoksa taş üstünde taş bırakmadıklarını takdir mi edecek?*

Herhangi bir cevabı var mı yok mu?

Kapıyı açtım. "*Hey-Aman Tanrım.*"

* * *

Troy

"Ayrıntılara girmek için dönmesini bekleyeceğim," diyor Ford. "Ama bir şeyi itiraf etmeliyim. Dahlia haklıydı. İnternette gösterdiklerinden çok daha farklı biri."

"Bu seni şaşırttı mı?" Çamaşır dolabından iki havlu çıkarıp Lincoln'ün havluluğuna koyarak soruyorum. "Medya ne zaman biri hakkında haklı oldu ki? İnsanların iyi insanlar olduğunu iddia etmek abonelik sattırmıyor."

"Çok haklısın. Joseph Dallo'nun kartelle işbirliği yapan bir pislik olduğu ve ülkeyi mahvetmeyi planladığı hikayesini satarak iyi para kazandılar.

insanlık."

Bunda komik bir şey olmasa da gülüyorum. "Peki senin içgüdüsel tepkin ne?"

"Oh, içgüdüsel bir tepkiden daha fazlasına sahibim."

Kulaklarım diken diken oldu. "Bu da ne demek oluyor? Tüm bunların arkasında kimin olduğunu biliyor musun?"

"Evet ve hayır."

Fury beni eski bir dost gibi karşıladı. "Bu da kim?"

Dışarıda bir araba kornası çalıyor, bu lüks mahallede garip bir olay. Tekrar çalıyor, bu sefer bir motor devri ve bir çarpışma izliyor.

"Bu da ne? Bekle, Ford."

Pencereden dışarı bakıyorum, meraklı ama aynı zamanda... tedirgin.

Pizza teslimat arabası garaj yolundan hızla aşağı inmeden hemen önce farlar çalılıkları süpürür. Araba kaldırımdan atlıyor ve araba yolunun yolla birleştiği yerdeki elektrik direğine çarpıyor.

"*Ne oluyor lan*?"

"Neler oluyor?" Ford, ses tonuna damlayan endişeyle soruyor.

Dahlia'yı bulmak için dönüyorum ama sonra içime panik dalgaları gönderen bir şey fark ediyorum.

Yolcu koltuğunda kafasında bir çanta olan biri var.

Yirmi İkinci Bölüm

Troy

"*Siktir*!" Evin içinde koşarken kanım buza dönüşüyor. "Landry! Grey'i ara. Windsor Pizza teslimat arabası Lincoln'den az önce ayrıldı. Geçide doğru gidiyor. Onu *hemen buraya getir.*"

Soru sormuyor. "*Dahlia*!"

Bana cevap vermeyeceğini biliyorum.

Burada olmadığını biliyorum.

* * *

Dahlia

"*Seni küçük orospu.*" Freddy'nin sesi soğuk ve mesafeli ama kesinlikle şeytani. "Neden hiç işbirliği yapamıyorsun? *Ha*?"

Araba yolda hızla ilerlerken yolcu koltuğunda geriye doğru savruluyorum. Motor çığlık atıyor ve şasi sallanıyor. Freddy sınırına kadar zorluyor.

Gözyaşları yüzümü lekeliyor ve sümük ağzıma damlıyor. Başımın etrafına bağlanmış bir yastık kılıfı olduğunu düşündüğüm şeyin içinden hiçbir şey göremiyorum.

Aldığım her hırıltılı nefes, kumaşın ağzıma doğru çekilmesine neden oluyor. *Dur, Dahlia. Nefes alamayacaksın. Hayatta kalmalısın. Aklını koru.*

Ama havasızlık beni dehşete düşürüyor, saf, katıksız korkumla karışıyor.

Ne haltlar dönüyor?

Freddy'nin yumruğu olduğunu tahmin ettiğim bir şeyle yüzüme vurması ve kornaya doğru körlemesine atıldığımda kafatasımın camdan sekmesi nedeniyle başımın yan tarafı zonkluyor.

Tanrıya şükür, Troy'un duyabileceği kadar yüksek

sesle vurdum. Duyduğunu biliyorum.

Öyle olduğuna inanıyorum.

"Öylece davranamazdın, değil mi?" Freddy yanımdan sordu. "Sana yardım etmeye çalıştım bebeğim. Beni geri almanı söyledim. Bunu yapmaman için sana yalvardım. *Yaptım da*. Her şeyi planlamıştım ve her şey iyi olabilirdi. Harika olabilirdi. Ama oyunun kurallarını görmezden gelip insanlara neler olduğunu anlatmak zorunda *kaldın* ve onlar da olmaları gerekmeyen yerleri kurcalamaya başladılar."

Yumruğu tekrar kafama çarpmadan hemen önce sesi daha yüksek, daha çılgınca çıkıyor.

"*Kesin şunu*!" Çığlık atıyorum. Yastık kılıfı neredeyse sırılsıklam olmuş ve yüzüme yapışıyor. Hıçkırırken göğsüm kabarıyor. "*Bunu bana neden yapıyorsun*?"

"Bunların hepsi senin suçun. Hepsi senin suçun. Bana her şeye mal oldun. *Her şeye*, lanet olsun."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Hiçbiri mantıklı değil. Belli ki akli dengesi yerinde değil.

Elimi başımın yan tarafına götürüp tepeye yakın sıcak bir yapışkan maddeye hafifçe vuruyorum. Parmaklarım yastık kılıfından sızan kana dokunduğunda metalik bir koku havada süzülüyor.

"Benim suçum ne?" Soruyorum, kelimeler kumaşın üzerinde zar zor duyuluyor. *Islak malzeme beni boğacak.*

Araba hızla dönüyor ve ben tekrar kapıya çarpıyorum.

Kendimi toparlamalıyım. Hayatta kalmak zorundayım.

Troy'un beni bulması için yeterli zamanı kazanmalıyım.

"Troy'un benim için geleceğini biliyorsun," diyorum elimden geldiğince sakin bir şekilde. "Bu yanına kalmayacak."

"Ne? Şimdi de onu mu beceriyorsun?"

"Omzunun üzerinden mi bakıyorsun? Çünkü bakmalısın."

Hınzırca gülüyor. "Arkamdaki tek şey pizzacı çocuk. Ama şu anda biraz kestiriyor, o yüzden sorun olmayacağını düşünüyorum."

Korkunç gerçeği fark ettiğimde kanım donuyor... *Beni öldürecek.*

* * *

Troy

"Anakaradan sana doğru geliyorum," diyor Grey, çağrısına cevap verir vermez. "Ne haltlar dönüyor?"

Gaza basıp mahalle girişindeki bekçi kulübesinin yanından geçiyorum. Onları önümde göremiyorum ve benden önde oldukları düşünülürse yetişmek neredeyse imkânsız olacak.

"Biri Dahlia'yı kaçırdı," diyorum, beni bir mengene gibi kavrayan korkuya değil, elimdeki göreve odaklanarak. "Dönüp dolaşmamak için adadan çıkmak isteyeceklerdir. Onları geçitten çıkmadan önce yakalamalıyız, yoksa trafikte kaybedebiliriz."

"Senden on dakika uzaktayım." "*Siktir*!"

Daha birkaç gün önce uçak yolculuğunda ezberlediğim adadaki yol düzenini hatırlamak için çabalıyorum. İleride bisiklet yolu girişi için bir tabela var. Doğru hatırlıyorsam bu bir doğa yolu ve kıyı şeridini takip ediyor. Arabalar için yapılmamış ama... "Siktir et."

Lincoln'ün arabası keskin açıyı çocuk oyuncağı haline getiriyor ama araziyi o kadar da sevmiyor. Etrafımızda kumlar uçuşuyor. Sığ bir sulak alandan geçerken yerini suya bırakıyor.

Tanrım bana yardım et. Ona ulaşmama yardım et.

Zorla yutkunuyorum.

Lütfen onu kurtarmama izin ver.

Tamamen ve bütünüyle aşık olduğum kadını kaybedemem.

Kaybedemem.

Bundan sağ çıkamam.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Dahlia

"Hâlâ bundan kurtulabilirsin," diyorum yastık kılıfını elimden geldiğince dikkat çekmeden gevşetmeye çalışarak. "Affedilmeyecek hiçbir yanlış yapmadın." *Yalan.* "Seninle gittiğimi ve halletmemiz gereken şeyler olduğunu söyleyeceğim." *Daha fazla yalan.* "Bu sadece seninle benim aramda."

Eğer hapse girmeyeceğini düşünmesini sağlayabilirsem, bunu tekrar *düşünebilir. Belki de*. Bir şans vermeliyim.

Deli gibi gülüyor. *Ya da gülmez*. "Pizzacı çocuğu çoktan öldürdüm. O da biraz karıştı."

Karnım yere çarpıyor, ellerim titriyor. *Hayır, Dahlia. Odaklan. Kurban olma*.

Kendimi toparlıyorum. "Bu bir ölüm," diyorum olabildiğince rahat bir şekilde. "Ve belki de beni öldüreceksin. Ama sana söz veriyorum Freddy, Troy seni bulacak. Ve bulduğunda, bunu yapmamış olmayı dileyeceksin. Bunu bir düşün."

Gözyaşlarım gözlerimi yalıyor çünkü haklı olduğumu biliyorum. Troy onu bulana kadar uyumayacak. *Beni bulana kadar.*

Daha önce söylediği sözleri düşündüm... *"Sadece seni korumak ve mutlu etmek istiyorum. Ve bunu yapamayacağımdan endişeleniyorum. Bunu yapamayacağımdan endişeleniyorum. Seni güvende tutamayacağımdan ve benim bir sahtekar olduğumu anlayacağından endişeleniyorum."*

Bu sözler ondan duyduğum en savunmasız şeydi.

Her şeyi söylüyorlar.

Beni sevdiğini söylüyorlar.

Ağlamamak için kendimi zor tutarken omuzlarım titriyor. Eğer bana bir şey olursa, eğer bir çıkış yolu bulamazsam, bu onu mahvedecek.

Onu mahveden şey ben olamam.

"Öyle söyleme," diyor Freddy.

"Sana yardım etmeye

çalışıyorum." "*Kapa*

çeneni dedim."

Kumaşın kenarını kurtarıyorum ve kan kokulu havayı içime çekiyorum. Midem sıkışıyor. *Kusabilirim*.

"Ne istiyorsun?" Soruyorum. *Onu konuşturmak.* Ford'un bir keresinde böyle dediğini duymuştum. Kendinizi insanlaştırmak için onları konuşturun. "Bunu neden yapıyorsun? Belli ki bir şey istiyorsun, o yüzden sana yardım etmeme izin ver."

"Bak, olay da bu bebeğim. Onu almamda bana yardım

ediyorsun." "Nasıl?"

Tekrar direksiyonu kırdı ve beni kapıya çarptı. Acı başıma doğru roket gibi fırlarken irkildim.

Kolu bulup atlamayı düşünüyorum. Muhtemelen bunu başarabilirim. *Ama yaparsam, nerede olurum? Ezilir miyim ya da bataklığa mı düşerim? Vücudumdaki her kemiği kırar mıyım?*

Sakin ol. Troy'u bekle.

"Beni akşam yemeği için babanın evine götürdüğün ve üvey annenle tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyor.

Alexis. "Evet."

"Görünüşe göre üvey annenin küçük tatlı bir amcığı var. Doymak bilmiyor. Senin aksine. *Frijit kaltak*. Görünüşe göre bunu babandan almışsın. İkiniz de yeterince sevişmek istemiyorsunuz."

Odaklan, Dahlia. "İlginç bir gözlem."

"Ama sonra en kısa zamanda dul kalacağını öğrendi ve bunu kaybetme riskini almak istemedi. Bunun için üzgünüm bu arada. Baban bile bir çıkış stratejisi olduğunu bilmeden seni istemiyor."

Ne?

"Kanseri biliyorsun, değil mi? Üçüncü evre. Kemik." İnliyor, gaza basıyor. "Sanırım öbür dünyadan korkmaya başladı ve Tanrı'nın gerçek olması ihtimaline karşı seninle iyi geçinmesi gerektiğini düşündü."

Yalan söylüyor. Öyle olmalı. Bunu bilmeliydim.

"Evet, bunu biliyordum," diye yalan söyledim. "Anlayışın için teşekkürler."

"O şerefsiz planlarımı gerçekten mahvetti. Şimdi Alexis onun için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını düşünüyor. Bana neden ihtiyacı olsun ki?" O benim

Temas beni ürpertti. "Sen. Onun için yapabileceğim tek şey sensin."

Gözlerimi kapatıyorum ve kapıyı tutuyorum. "Neden ben?"

"Eğer senden kurtulursam, tüm mirası o alır. Haklı olarak bunu hak ediyor. Seni tanıdığından daha uzun süredir o para için onu beceriyor. Sen gerçekten bir mezar soyguncususun."

Burada ne haltlar dönüyor?

"Ama ölürsen o kadar para ne işine yarayacak?" diye sordum. "Eminim bunu düşünmüşsündür."

Gülüşü içimi kesiyor. Vahşice. Manyakça. *Kutsal olmayan*.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum bebeğim, ama şu anda dikiz aynasından bakıyorum ve oğlun bir bok *için* gelmiyor!"

* * *

Troy

Arabamın önü pizza dağıtım arabasına çarptı ve onu bir topaç gibi döndürdü. Camlar kırıldı, yola döküldü. Lastikler gıcırdıyor. Dahlia'nın içinde olduğu araba bir bataklığa doğru kayarken lastik ve egzoz kokusu havayı dolduruyor.

Arabamdan atlayıp ön tarafa geçiyorum. Motordan dumanlar çıkıyor ve sıvılar sıcak metale çarparak cızırdıyor. Sadece birkaç metre suya batmış olan diğer arabaya koşuyorum ve hemen Dahlia'yı arıyorum.

Yastık kılıfını kafasından çekerken kalbim
parçalanıyor. Sersemlemişti. Kanıyor. Ve deli bir
adamın yanında oturuyor. Ölmek üzere olan bir deli.

Freddy kapısını çılgınca tekmeliyor ama sıkışmış. Arabanın kaputuna atlayıp üzerinden kayıyorum ve çıkarken Freddy'nin suratına tekme atıyorum.

Yana düşerek suya s ı ç r ı y o r , elindeki metal parçası ışığı yakalıyor.

"Silahı var!" Dahlia arabanın içinden çığlık atıyor.

Sesini duymak beni rahatlatıyor ama ona bakamıyorum bile.

Tehdidi etkisiz hale getirin.

Ve bu orospu çocuğu bunu ödeyecek.

Freddy ayağa kalkarken silahımı çektim. Dahlia arabadan çıkarken arabaya doğru daldı, sonra onu saçının önünden yakaladı - bir avuç çekerek

Yüzü kapıya çarptı. Tam ben kapıya yaklaşırken onu ayağa kaldırırken çığlık atıyor.

Silahı kafatasının yan tarafına sokarak beni yolumda durdurdu.

Dahlia'nın gözleri vahşi, geniş ve korku dolu. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor ve açıkça kanla karışıyor.

Siktir. Silahtan uzaklaşarak inliyor.

Gözünü kırpma. Sakin ol, Castelli.

Freddy onun kolunu çekerek, "Buradan çıkmama izin ver, yoksa o kaltağı öldürürüm," diyor.

Dahlia ağlıyor ve vücudu titriyor. Ama uyanık ve farkında.

Pes etmedi. *İşte böyle Doll. Benimle kal.*

Durumu hızlıca değerlendirdim. Eğer onu öldürecekse, her şekilde öldürecek. Bu yüzden sakin bir nefes alıyorum ve bir çocukla satranç oynamaya çalışıyorum.

"Bu kaltağı öldüreceğim!" diye tekrar bağırıyor, silah elinde titriyor. "Bugün iki ölü orospu olacak. Seçim senin."

"Onu yüzünden vuracağım. Bunu görmek ister misin? Suyun içinde kanını görmek ve onu kurtaramadığını bilmek ister misin?"

Göğsüm sıkışıyor.

"Anne! Dayan! Trav ambulans çağırıyor!" Her şey kırmızı. Yerler. Gömleği. Ellerim. Bana bakıyor ve gülümsemeye çalışıyor.

"Yapamam..." diye fısıldıyor, kelimeler boğazında düğümleniyor.

"Anne!" Gömleğimi yırtıp kafatasından akan kanı durdurmaya çalışarak bağırıyorum. "Anne, dayan. Lütfen."

"Beni kurtaramazsın Troy. Kurtaramazsın..."

Gözleri çırpınarak kapandı. Ben çığlık atarken cansız bedeni kucağımda huzur içinde yatıyor.

Çenem büküldü. *Hayır. Kal. Lanet olsun. Odaklan*. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Bu da ne?" diye soruyor.

"Bence onu yine de öldüreceksin. Eğer buradan çıkmana izin verirsem, o ölür. Ve eğer yapmazsam... o ölür."

Dahlia haykırıyor ama duymazdan geliyorum. Yapmak *zorundayım*. O silahı elinden almalıyım.

"Yani bir seçim yapmam gerekiyor," diyorum zaman kazanarak. "Onu burada mı yoksa başka bir yerde mi öldürmene izin vereyim? Bu oldukça kolay bir seçim."

Onu kendine yaklaştırıyor. Ona dokunduğunu görmek beni hasta ediyor.

"Sana bir iyilik yapacağım," diyorum yavaşça onlara doğru ilerleyerek. "Bir erkek gibi bir şeyi halletmenin nasıl bir his olduğunu görmene izin vereceğim. Muhtemelen bunu daha önce hiç yapmadınız, değil mi?"

Geri çekildi, kafası karışmıştı. Ne yaptığımı anlamaya çalışırken silahı tutuşu gevşiyor.

"Böylesi daha iyi," diyorum dikkatini üzerimde tutarak. "Eğer onu başka bir yerde öldürürsen, seni bulmak için çok fazla enerji harcamam gerekecek. Bu sadece ekstra konumlar ve daha fazla zaman demek. Bu işi basit tutalım."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sorar.

Silahımı önümde kaldırıyorum, namluyu suya doğru çeviriyorum ve kabaca yere bırakıyorum. Dahlia tekrar çığlık atıyor.

Güven bana, Doll.

"Bunu burada halledelim," diyorum yaklaşarak. "Erkek erkeğe. Silahın bile sende kalabilir. Bu olasılıkları biraz olsun eşitler. Belli ki bugün kendini iyi hissediyorsun. Şansın muhtemelen olabileceği kadar iyi."

"Senin derdin ne lan?" diye soruyor, silah sallanıyor.

Öne atıldım ve silahı elinden aldım. Dahlia çığlık atıyor, sesi bataklığı deliyor ve Freddy silaha uzanıyor.

Kafasını saçlarından tutup suyun altına daldırıyorum. Çırpınıyor -kolları çıldırıyor, beni tırmalıyor- ulaşabildiği her yerime ulaşmak için çırpınıyor.

Onu tekrar yukarı çekerken öfke onu ele geçirdi. Bir yudum hava alıyor.

"Derin bir nefes al. Henüz bayılma." Yüzünün yan tarafına şaplak atıyorum. "Benimle kal, koca oğlan."

Onu bir kez daha suyun altına atmadan hemen önce nefesi kesiliyor. "*Aman Tanrım,*" diye ağlıyor Dahlia, arabanın yanında toplanmış.

Suratına bir, iki, üç kez diz atıyorum. Her vuruşta daha da zayıflıyor.

"Hadi Freddy," dedim, öfkelenerek. "Geri çekil."

Tükürüyor, hava emiyor ve kaçmaya çalışıyor.

Yumruğum çenesini kırıyor. Yumruğu suratına indirirken kemiklerin parçalandığını hissedebiliyorum.

Çenesinin diğer tarafına bir yumruk yerken ağzı açık bir şekilde soluk soluğa kalıyor.

"*Siktir git,*" diyorum onu gömleğinin önünden tutup karaya çekerken. "Sen lanet olası bir pislikten başka bir şey değilsin."

Onu bir topak halinde yere bırakıyorum.

"Bugün orospuları öldürüyordun, hatırladın mı?" Kaburgalarına tekme attım. "O belalı nereye gitti?"

İnliyor, kumlu zeminde bir yumru halinde yatıyor.

Üstüne atladım, yırtık gömleğinden tekrar tuttum. Yüzüm onunkinden birkaç santim uzakta. "Onunla bir daha asla yatmayacaksın, değil mi? *Yapacak mısın*?"

Ağzını oynatamıyor.

Alnını avuçluyorum ve başını aşağı yukarı hareket ettiriyorum.

"İşte böyle," diyorum, onu bir çöp gibi fırlatıp atarak. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

"Castelli!" Grey tepeden aşağı koşuyor. "İyi misin?"

Bataklığın tadını ağzımdan tükürerek çıkardım. "Ben iyiyim." Omzumun üzerinden bakıyorum. "Kızımı kontrol etmem gerek. Yerinde kaldığından emin ol."

Grey yere bakar ve iç çeker. "Bir yere gitmesinin tek yolu sedyeyle ya da bir çift kanatla gitmek dostum."

Ben arabaya koşarken uzaktan siren sesleri geliyor.

Dahlia bana doğru koşuyor, kollarıma atlıyor. Hıçkıra hıçkıra a ğ l a r k e n başını boynuma gömüyor.

"İyi misin?" Onu incelemeye çalışarak soruyorum. Görmeme izin verecek kadar bırakmıyor. "Hey, sen iyi misin? Bu kan nereden geliyor?"

Geri çekiliyor. Gözleri şişmiş ve kararmış. Gözyaşları yanaklarında kanla karışıyor.

Kusmuğun tadı dilimi kaplıyor. Onun değerli yüzünü ellerimin arasına alıp şakağındaki yarığı ve başının diğer tarafındaki şişlik ve kanı inceliyorum.

"Sanırım kolum kırıldı," diyor sağ kolu yanında sallanırken. "Aman Tanrım. Doll. *Çok özür dilerim.*"

Yaralarına dokunmamaya dikkat ederek onu kendime yakın tutarken siren sesleri daha da yükseliyor. Dua ederek gözlerimi kapatıyorum.

"Beni kurtardın Troy," diye fısıldıyor kulağıma. "Kurtaracağını biliyordum."

Sağlık görevlileri geldiğinde başına bir öpücük konduruyorum. "Senin için her şeyi yaparım."

"Biliyorum."

Sözleri zihnime yerleşti, bana olan güveni. İnancı. *Sevgisi.*

Dahlia için yeterli olmayabilirim - o dünyayı hak e d i y o r - ama kimse onu benim kadar sevemez.

Ve bu yeterli olabilir.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Dahlia

"Kendini iyi hissediyor musun?" Troy yanımdan sordu.

"Evet. Sanki kaçırılmışım ve sonra da bir araba kazası geçirmişim gibi hissediyorum. Bilirsiniz, sıradan bir gün."

Benim maskaralıklarımla eğlenmiyor. Yüzündeki ekşi ifade beni güldürüyor.

"Buna gülmek zorundayım Troy. Yoksa derin, karanlık bir çukur beni ezmek için bekliyor. Ezilmekten bahsetmişken, yanımda silahlı bir manyak ve bagajda bir pizzacı varken kapıya fırlatılan ben olmasaydım, bu gerçekten çok ateşli olurdu."

Jason Brewer'ın uçağının tavanına bakarak inliyor.

"Arabayı o şekilde kontrol ederken kollarının nasıl göründüğünü hayal bile edemiyorum," diyorum alt dudağımı yalayarak. "Ve odaklandığında yüzünün aldığı şekli. Belki daha iyi olduğumda, kırık humerus, beyin sarsıntısı ve çeşitli yırtıklar olmadan bunu nasıl kopyalayacağımızı bulabiliriz."

"Bunun bedelini ödeyeceksin."

"Dört gözle bekliyorum."

Göz ucuyla bana bakıyor ve gülümsememeye çalışıyor. Başımı onun kırık olmayan kol kemiğine yaslıyorum ve esniyorum.

Landry bağlantıları sayesinde doktorlar beni hemen gördü. Yaşayacağımı Troy'u arabadan inerken gördüğüm anda anlamıştım,

Her ne kadar biraz daha az kan ve çok daha fazla iltihap olsa da.

"Eve gittiğimizde pizzacıya yüklü bir bahşiş gönderdiğimizden emin olmalıyız," diyorum. "Freddy bana onu öldürdüğünü söyledi. Gerçekten öldüğünü sanıyordu."

"Çoktan hallettim."

İrkildim. "Hallettin mi?"

"Evet, o şerefsizler tüm testler için seninle geri dönmeme izin vermediğinden, o çilenin her dakikasını sindirecek zamanım oldu. Becca iletişim bilgilerini alıyor, böylece bu hafta halledebilirim."

Başımı kaldırıyorum ve merakla ona bakıyorum.

"Becca, ha?" Sırıtıyor.

Onunla sadece dalga geçiyorum, o da bunu biliyor. Becca tanıdığım en tatlı insan ve Troy benim için neredeyse bir adamı öldürüyordu.

Gece gökyüzünde sessizce süzülürken aşağıdaki zeminde ışıklar parıldıyor. Bu gece her şey biraz *daha güzel.* Yıldızlar daha güzel. Gemiye bindiğimizde hostesin bize ikram ettiği kurabiyeler daha tatlı. Yanımdaki adam daha karşı konulmaz.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, bacaklarını önünde uzatarak.

"Sadece indiğimizde her şey farklı olacak. Çözmemiz ve yolumuzu bulmamız gereken çok şey var."

"Ne gibi?"

"Kırık bir kolla nasıl çalışabilirim? Protokolü çiğneyip telefona cevap verdikten sonra Ford çalışmama izin verecek mi? Ayrıca iş arkadaşımı beceriyorum ve bu muhtemelen el kitabına aykırı."

Nefes veriyor. "Freddy telefonunu takip etmedi. Çantanda bir takip cihazı vardı. Tüm zaman boyunca nerede olduğumuzu biliyordu."

"*Ne*? Ciddi misin sen?" Bizi izlediğini, sinsice dolaştığını, o günler boyunca bizi avladığını düşünmek beni hasta ediyor. "Nereden biliyorsun?"

"İnsanlar baskı altındayken bir şeyler söylerler." "Buldun mu?"

"Grey yaptı. Henüz ana akım olmayan bir teknoloji. Hâlâ beta aşamasında. Nasıl bulduğunu bilmiyorum ama bulmuş." Telefonunu çıkardı ve kamera makarasını açtı. "Al. Sen röntgenini çektirirken bunu senin için kaydettim."

Telefonunu aldım ve resme baktım.

Son Dakika Haberleri: Dallo hakkındaki tüm suçlamalar savcılık tarafından düşürüldü.

Nefesim kesildi. "Ne?"

"Ford'un bize söylemek için aradığı şey buydu. Ya da en azından bir kısmını." Telefonunu aldı ve cebine geri koydu. "Adli muhasebe firması Dallo Metalworks'te kara para aklama ve başka şeyler olduğunu keşfetti. Ama birkaç ay önce Atlanta'da bir grup kartel adamını tutukladılar ve bazılarının Eyalet'in kanıtlarını teslim etmesini sağladılar." Troy esniyor. "Büyükbabanın gerçekten çürük elma olduğu ortaya çıktı ve tohumlarından ikisi hala baban için çalışıyordu. Sanırım CFO ve CIO. Baban haftalarca onlarla işbirliği yapmış ve davalarını oluşturmalarına yardımcı olmuş. Karmakarışık bir ağ."

Kalbim ısınıyor, ya ağrı kesici ilaçlardan ya da babam dolandırıcı olmadığı için. Belki ikisi de.

"Dün gece suçlandılar," diyor kaşlarını çatarak. "Ya da bu gece. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum. Biz bataklıktaydık ve onlar suçlanıyorlardı."

"Babamın Alexis'ten haberi var mı?"

"Bu konuşmayı ikinizin yapmasına izin vereceğim. Kısa cevap evet. Ama tüm söyleyeceğim bu."

Koltuğa doğru büzüldüm.

Babamla yakın olmasam da, onu kaybedeceğimi duymak tahmin ettiğimden daha fazla acı veriyor. Onun da dediği gibi, işleri yoluna koyabileceğimizi ve belki de gerçek bir ilişkimiz olabileceğini umuyordum. Ama herkesin seçimleri vardır. Neden onunkinin farklı olmasını bekledim bilmiyorum.

"Bu neyle ilgili?" diye sorar.

"Hiçbir şey."

Göz kırpıyor. "Söylediklerimden herhangi bir sonuç çıkarma. Beni rahatsız eden o güneşli iyimserliğini koru," diyor benimle alay ederek.

Gözlerimi deviriyorum.

"Seninle konuşmak istediğim bir sorun var." Troy boğazını temizler ve ayağa kalkar. "Bunu şimdi yapsak iyi olur."

"Bana kötü davranamazsın. Kötü haberlerin varsa ya da biraz ayrı kalmamız gerektiğini düşünüyorsan yanılıyorsun. Aynı fikirde değilim. Ve eğer telefon meselesi yüzünden aptal olduğumu düşünüyorsan, *aslında* hiçbir soruna yol açmamış olsa da... haklı olacaksın."

Gülümsüyor.

Yarın sabah alçıya alınması gereken koluma bakarak, "Eğer bu bir istihdam durumuysa, zaten çalışamam," diyorum. "İşi bırakacağım. Becca'yı anlamıyorsun ama istifa edip bir fırında çalışacağım. Fırında çok iyi olurum."

Gülmeye başladı.

"Gülmüyorum," diyorum. "Bana takılıp kaldın Castelli. Bu talihsiz olay sayesinde takip etmenin püf noktalarını öğrendim. Seni takip edeceğim. Sen benimsin."

Gülümsemesi yumuşuyor ve başını yana eğiyor. "Tekrar söyle."

"Sen benimsin." Bakışları altında kızarıyorum. "Beni ağırlık kaldırmaya zorlamana ve sabahları tost yaparken tezgâhın her yerine şeker ve tarçın bulaştırmana rağmen benimsin. Ve bir lekeyi bile çıkaramıyorsun. O beyaz gömleği spagetti sosuyla mahvettin."

Eğlenerek başını sallıyor.

"Ve çok *otoriter* olabiliyorsun," diye belirtiyorum. "Bu konuyu açmaktan nefret ediyorum ama araba kullanman biraz daha iyi olabilir. Bir kamyonu park edemiyorsun ve sonra pizza arabasını döndürüyorsun, böylece diğer tarafa çarpıp beni ortaya savurabilecekken kapıya çarptım. Kol kemiğim kırılmazdı."

"Çeneni kapatacak mısın?"

"Ben sadece çoğu kadının hoşlanmayabileceği şeylere dikkat çekiyorum. Ama ben? Ben onlardan hoşlanıyorum. Ben seni olduğun gibi seviyorum. Eğer etrafta dolaşmak istiyorsan bunu unutma."

"Sence de tüm bunlar hakkında şaka yapmak için çok erken değil mi?" Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Şaka yapmıyorum. Kolum ağrıyor."

Yüzümü dikkatlice kavrıyor ve beni öpmek için yaklaştırıyor. Yumuşak ve tatlı bir öpücük, bana şimdiye kadar verdiği en şefkatli öpücük.

Ve Troy Castelli'yi sevmek için yeni bir neden buldum.

"Şaka yapmadığına sevindim," diyor arkasına yaslanarak. "Çünkü senin anlamsız monoloğundan önce söyleyeceğim şey, sensiz uyuyabileceğimi sanmadığımdı. Ve muhtemelen bir süre için *biraz* aşırı korumacı olacağım. Sürekli belirttiğin gibi kol kemiğini kullanamıyorsun. Yardıma ihtiyacın olabilir."

"Ne demek istiyorsun?" Moralim yükselirken soruyorum.

"Birlikte yaşamalıyız. Eğer bunun için çok hızlı olduğunu düşünüyorsan, o zaman sadece kısa bir süre için. Ben sadece ..." İç çekiyor. "Seni seviyorum."

Burnumun kenarı ağlamadan önce olduğu gibi yanıyor. Kucağına tırmanmaya başlıyorum ama emniyet kemerim ve kolumdaki yakıcı acı beni

durduruyor.

"Kıpırdamadan otur," diyor. "İnmeye hazırlanıyoruz."

Yüzümü dönebildiğim kadar ona dönüyorum. "Sana tamamen aşık olduğum için, birlikte yaşamak istemene sevindim. Düşünüyordum da-"

Kelimelerin geri kalanını bir öpücükle yutuyor - pilot lütfen uçağı terk etmemizi isteyene kadar durmayan bir öpücük.

Yirmi Beşinci Bölüm

Dahlia

"Buna gerek yok," diye homurdanıyor Burt. "Bunu yapmayacağım. Kaç kere istediğin umurumda değil."

Burt koltuğunda oturmuş, ona Hillary'nin Evi'nden getirdiğim çikolatalı kekten bir parça yiyor. Tıraş olmamış ve saçları dağınık. Ama gözleri ışıl ışıl ve hâlâ işinin ehli, o yüzden iyi olacağını düşünüyorum.

"Ama Burt..." Alt dudağımı dışarı çıkararak söylüyorum.

Alay ediyor. "Buraya küçük dudağın sarkmış, kırık kolun ve kırık kafanla somurtarak gelme. Benim kaburgalarım kırıldı ve neredeyse dalağımı kaybediyordum. Sempati duyuyorum."

Troy duvara yaslanmış, Burt ile benim onun bize yakın olmak için şehrin öbür ucuna taşınması konusundaki tartışmamızı izliyor. Güneş doğduktan sonra Troy'un evinde yaşamanın daha kolay olduğuna karar verdik. Daha büyük bir ev. *Daha güzel bir ev*. İşe daha yakın, tabii hâlâ işimiz olduğunu varsayarsak.

Ve kötü anılar yok.

"Bana çok zamana mal olacaksın," diyorum. "Umarım bunu biliyorsundur." "Senden hiçbir şey istemedim. Eğer zamanını boşa harcarsan benim yüzümden."

"Lanet olsun sana, Burt."

"*Lanet olsun sana Burt,*" diyor benimle alay ederek. "Huysuzum, tamam. Ben ..." Saate bakar. "Daha fazla ağrı kesici alabilmem için on beş dakikam var."

Ayağa kalkıyorum, kırmızı kanepe gıcırdıyor ve iç çekiyorum.

Birisi kapıyı çalar. Troy sessizce cevap verip veremeyeceğini sorar ve Burt elini sallayarak onaylar.

"Hey," diyor Morgan, odaya dalarak. "Yandaki seksi kız burada olduğunu söyledi. Nasıl hissediyorsun?" Etrafıma baktı. "Hey, Burtie."

"Hey, bebeğim."

Bir kahkahayı bastırıyorum. Morgan'ın gözleri muziplikle parıldıyor. "Nasılsın?" diye tekrar soruyor.

"İyiyim. Biraz acı çekiyorum ama muhtemelen bu da işin doğasında var."

"Gerçekten Troy'un yanına mı taşınıyorsun?"

"Evet, öyle. Onu bundan vazgeçirmeye çalışma," diyor odanın diğer ucundan.

Ona bakar ve güler. "Ben Morgan. En iyi arkadaşıyım, *en iyi komşu olan* Burt ile karıştırılmamalı. Bu hafta seninle kahve içmeyi çok isterim, böylece bu kızı ne kadar çok sevdiğimi anlamanı sağlayabilirim ve eğer onu incitirsen, ben de seni incitirim. Freddy'yi incittiğinden daha beter incitirsin."

Burt, "Freddy'yi sikeyim," diyor.

"Dahlia'nın evindeki adamın, ama gerçekten adamın, senin kardeşin olduğunu varsayıyorum çünkü o genler çok güçlü."

"Evet. Bu Travis," diyor Troy.

"Troy, artık arkadaş olduğumuza göre beni tanıştırmaya ne dersin? Ben bir avım."

"Öyle," diyor Burt sandalyesinde sallanarak. "İyi de sünger banyosu yaptırıyor."

Morgan ve ben gülüyoruz.

"Tamam, madem hayattasın ve iyisin..." Önce Troy'a sonra da bana baktı. "Ve çok yetenekli görünen ellerde, Troy'un kardeşiyle flört etmek için evine geri dönüyorum."

"Bizim de gitmemiz gerek," diyorum.

Morgan'ın nefesi kesilir. "En azından onunla on dakika yalnız kalmama izin ver. *Lanet olsun*. Beni engelleme."

Bize cevap verecek zaman bırakmıyor. Geldiği gibi hızla kapıdan çıkıyor.

Burt'ün sandalyesine gidip yanına diz çöküyorum. Elimi okşuyor ve kaşlarını çatıyor. "Gitmene üzüldüm, tatlı bezelyem," diyor.

"Henüz gitmedim."

Troy sadece benim görebileceğim bir yüz ifadesi takınıyor. Ona gözlerimi deviriyorum.

"Çalışmadığımız için bugün sadece temel şeyleri alıyoruz," diyorum. "Tamamen iyileşmem için birkaç hafta geçmesi gerekecek. Ama sonra sadece bir telefon uzağınızdayım. Ve inanın ki her türlü şeyi kutlamak için burada olacağım. Güneşli günler, sabah kalkmış olmam ve Troy beni ağırlık kaldırmaya zorladığında iki dilim pasta yememiz gibi."

Troy başını sallıyor, haltere olan nefretim konusunda kararlı.

Burt sandalyesinde kayar. "Gitmene üzüldüm ama seninle gurur duyuyorum. Tanrı'ya şükür hiç çocuğum olmadı ama olsaydı, senin gibi bir kızım olmasını isterdim."

"Lanet olsun sana Burt," diyorum burnumu çekerek.

Kıkırdıyor. "Gel ve beni gör." Troy'u işaret ediyor. "Sen de gel. Siz çocukların iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Ayağa kalktım, buruşuk elini sıktım. "Tekrar özür dilerim-"

"Onu buradan çıkarır mısın?" Burt Troy'a soruyor.

Troy, Burt'ün elini sıkar. "Sizinle tanışmak güzeldi."

"Sen de." Burt ona başını sallar. "Sonunda onu kendisine layık biriyle gördüğüm için mutluyum. Ona iyi bak. O benim *en iyi komşum*."

"Yapacağım. Bunun için endişelenme."

Burt bana göz kırpıyor, sonra televizyonunu

açıyor. Ayrılırken Troy elimi tuttu.

Caddeyi kaplayan devasa ağaçlardan birinin altındaki kaldırıma adım atıyoruz. Adımlarımız yavaş ve acelesiz. Son birkaç güne göre güzel bir değişiklik.

"Kim o?" Troy, caddede sürünerek ilerleyen koyu renkli bir cipi işaret ederek soruyor. Vücudunu benimle cipin arasına girecek şekilde kaydırıyor.

Evimin önüne gelip duruyor ve babam şoför kapısından dışarı çıkıyor.

Kalbim çarpıyor. Neden burada olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Şehirden ayrıldığımdan beri onunla konuşmadım. Olanlardan sonra, ne söyleyeceğinden emin değilim.

"Merhaba Dahlia. Merhaba Troy," diyor.

"Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Ben soruyorum.

Babam gülümsüyor. "Dün gece uzun uzun sohbet ettik."

Öyle mi?

Merakla Troy'a bakıyorum. O bana bakmıyor.

Troy yanağımdan öptü. "Eğer iyiysen, arkadaşının kardeşimi bağlamadığından emin olmaya gidiyorum."

Gülüyorum. "Bu iyi bir plan."

"Sizi gördüğüme sevindim Bay Dallo,"

diyor Troy. "Ben de öyle."

Troy gitmeden önce el sıkıştılar. "Nasıl

hissediyorsun?" diye sordu bana.

"Tıpkı beklediğiniz gibi, sadece ağrı kesici ilaçlarla."

Başını sallıyor, kabaca nefes veriyor. "Bir gün bu konuşmayı böyle yapacağımızı düşünmemiştim. Ben de tam olarak böyle bir konuşma yapacağımızı düşünmemiştim."

"Yürüyüşe çıkmak ister

misin?" diye sordum.

Gülümsüyor. "Çok isterim."

Mahallede sessizce dolaşıyoruz. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum ve basit hoşluklar yanlış geliyor. O konuşmadan önce üç ev geçtik.

"Boşanıyorum," diyor. "Vay

canına. Güçlü bir ipucu."

Kıkırdıyor. "Sanırım Alexis, Freddy'nin senin peşine düşeceğini bilmiyordu. Belki de biliyordu. Onu savunmuyorum. Kesinlikle masum değil. Erkek arkadaşınla bir ilişkisi vardı. Ve hem başkalarına hem de dün gece onunla bu konuda yüzleştiğimde bana, bir kızım olduğu için büyük sorunları olduğunu çok açık bir şekilde ifade etti."

"Bundan nefret ediyorum. Özür dilemek istiyorum ama doğmayı ben istemedim, biliyor musun?" "Özür dilemeni istemiyorum. Sen şimdiye kadar gelen en iyi şeysin.

benden."

Bakışlarım yere düşüyor.

"Onunla evlendiğimde beni sevmediğini biliyordum," diye devam ediyor. "Alexis gibi bir kadının genellikle benim gibi bir adama aşık olmayacağını bilecek kadar bencil değilim."

"Onu sevdin mi?"

Başını sallıyor ve omuz silkiyor. "Hayır. Onu önemsedim, evet. Ama onu sevmedim."

"O zaman sormamın sakıncası yoksa neden onunla evlendiniz?"

Oluğa bir taş atıyor. "Alexis'le evlenmedim çünkü hep annenin fikrini değiştireceğini umdum. Olanlar için onu suçlamıyorum. Benim büyüdüğüm dünyada büyümemen konusunda en az onun kadar, belki de daha fazla kararlıydım. Ama bir parçam gizliden gizliye

sihir gerçekleşecek ve birlikte olmamız için bir şans doğacaktı." Bana bakıyor ve gülümsüyor. "O benim hayatımın en büyük aşkıydı."

Gözyaşlarımı durduramıyorum. Denemiyorum bile.

"Hayatı boyunca yalnızdı ve bence bunun nedeni seninle birlikte olmak istemesiydi," diyorum. "Sevildiğini hiç hissetmeden öldüğünü bilmek beni çok incitiyor. Anlıyor musun?"

"Hayat adil değil. Çok çirkin ve acı verici olabiliyor. Bizim aşkımız, Penelope'ninki ve benimki, imkansızdı. Ama ikimizi de mutlu edecek şey, ki bu konuda onun adına konuşma özgürlüğünü kendimde buluyorum, senin aşkı bulduğunu görmektir. Seni mutlu görmek."

Burnumu çekiyorum, gömleğimin ucuyla burnumu siliyorum.

"Alexis'in sadakatsizliğini görmezden gelebilirdim," diyor. "Pek çok şeyi görmezden gelebilirim. Ama bana ikinizden birini seçmemi söyledi ve ben de seni seçtim."

Bakışlarım ona kayıyor.

"Umarım bir gün bir baba-kız ilişkimiz olur. Senin hayatının bir parçası olmak istiyorum ve senin de benimkinin bir parçası olmanı istiyorum. Doğum günün için sana ne tür bir kart alacağımı bilmek ve evimde üzerinde adının yazılı olduğu bir çorap bulundurmak istiyorum. Tanımak ve sevmek istediğim çocukların olacak.

... eğer bana bu ayrıcalığı tanırsanız."

Durup birbirimize bakıyoruz ve ben ona farklı bakıyorum. İlk defa babam olabilecek bir adam görüyorum, sadece babam değil.

"Bunu ben de çok

isterim." "Harika."

Bloğun etrafında yürüyoruz, her türlü şeyden bahsediyoruz - ilk arabalarımız, benim işim, Dallo Metalworks için gelecekte ne gördüğü. Freddy'nin dediği gibi kanser olup olmadığını sormanın bir yolunu buldum. Freddy'nin saçmaladığı ortaya çıktı. Bana yapılan her şeyden Freddy'nin sorumlu *olduğu ortaya çıktı.* Ve bunu bilmek beni hasta ediyor. Bu bir şaka değildi. O gerçekten hasta, sapkın bir piçti.

Sohbetimiz kolayca, doğal bir şekilde akıp gidiyor ve evime döndüğümüzde üzerimden bir yük kalkmış gibi hissediyorum.

Troy verandada durmuş beni bekliyor. "Yardımcılarımız az önce brunch için ayrıldılar."

"Brunch, ha?"

Kıkırdıyor ve omuz silkiyor.

Babam Troy'un elini tekrar sıkarak, "İkinizin de gitmesine izin vereceğim," diyor. "Kızıma iyi bakın, Cumartesi görüşürüz."

"Önce Dahlia'ya bir sorayım, sonra sana haber veririm."

Babam beni nazikçe kucaklıyor, yaralarımdan kaçınmaya dikkat ediyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Sen benim önceliğimsin. Hatalarımı düzeltemem ama bir daha yapmamaya çalışabilirim."

"Hepimizin yapabileceği tek şey bu."

"Görüşürüz." El sallıyor ve arabasına doğru gidiyor.

Troy kolunu belime doladığında, "Hey!" diye sesleniyorum arkasından. Babam bana bakıyor, eli kapının üzerinde.

"Teşekkürler, baba."

Başını sallıyor, yüzü kırışıyor ve arabaya biniyor. Onun uzaklaşmasını izliyoruz.

"Cumartesi ne var?" Evime dönerken sordum.

"Golf oynamaya gitmek istiyor."

"Golf mü oynuyorsun? Öfkenle mi?"

Kıkırdıyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor. "Bunu sevmiyorum. Ama Landry'lerle birlikteyken, bu bir şekilde edindiğiniz bir beceri."

Mutfaktaki bazı eşyalarımı toplamakla meşgulüm. Troy oturma odasında kitaplarımı topluyor. Önce onların gitmesini istediğimi sorgulamamasına bayılıyorum.

Geçtiğimiz hafta boyunca olan her şeyi ve hayatımın ne kadar değiştiğini düşünüyorum. Her şey çok kötü gidebilirdi. Her şeyimi, hatta hayatımı bile kaybedebilirdim.

Her şey çok hızlı değişebilir. Göz açıp kapayıncaya kadar, bir kalp atışında her şey bir yöne ya da diğerine gidebilir. Vasat erkek arkadaşlarla ne kadar zaman harcadım? Annem ve babam tüm hayatlarını bir şeyler olur da birlikte oluruz umuduyla harcadılar. Alexis son üç yılını bir mirasa konmak için uğraşarak harcadı.

Sevdiğim adamın aşk kitaplarımı çantalara koymasını izliyorum. Benim kendi kahramanım.

İstediğim hayata sahip olmak için beklemek istemiyorum. Şimdi yaşamak istiyorum... onunla.

"Hey," dedim.

Yukarı bakıyor. "Evet?"

"Sadece bebeğini doğurmak istediğimi bilmeni istiyorum."

Bir yığın kitabı çantaya bırakıyor. "Bana ne anlatıyorsun?"

"*Bebeğini doğurmak istediğimi*. Futbol sahasında seni işaret etmek ve diğer annelere senin bebeğimin babası olduğunu söylemek istiyorum. Seni görmek istiyorum

Gecenin bir yarısı ayakta kızımızı beslerken. Ve oğlumuza araba kullanmamayı öğretirken seni izlemek istiyorum. Bunu ben yapacağım."

Bir kahkaha patlattı.

"O çocukluğu yaşayamadık ama o hayatı birlikte yaşayabiliriz. İstediğim hayat bu... seninle. Öyleyse neyi bekliyoruz?" Bana doğru yürüyor, gömleğinin düğmelerini açıyor.

"Beklemiyorum."

Kapı açılıp Morgan ve Travis içeri girince gülüyorum. Troy'un yüzü düştü ve ben daha çok güldüm.

"Bir şeyi mi böldük?" Travis aramıza bakarak soruyor. Troy ve ben birbirimize bakıp gülümsüyoruz.

"Zamanımız var," diyorum usulca.

Saate bir göz atar. "On beş dakika."

"Hayatımızın geri kalanını kastetmiştim."

Kardeşine ve arkadaşıma döndü. "On dört dakikanız var. Sonra da gideriz."

Evim sesler, kahkahalar ve sevdiğim insanlarla dolu. Travis'i seveceğimi zaten biliyorum. Onunla tanışmadan önce de seviyordum.

Troy beni kendine çekiyor ve başımın üstünü öpüyor. "Son zamanlarda seni sevdiğimi söyledim mi?"

"Muhtemelen yirmi dakika olmuştur."

Kıkırdıyor. "Başka birine onu sevdiğimi söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ve sana bunu ne kadar söylesem azdır."

"Ben de seni seviyorum."

Sonsöz

Troy

2 hafta sonra ...

"Ben buradayım." Lincoln Landry yüzünde boktan bir sırıtışla dinlenme odasının kapısına yaslanıyor. "Beni görmediysen diye söylüyorum."

"Buraya her geldiğinde sana sorduğum gibi. Neden?"

"Çok komik." Bir köpek yavrusu gibi beni ofisime kadar takip etti. "Bir *teşekkür* bile alamayacak mıyım?"

Bir diva gibi kapıyı onun için açık tutuyorum ve sonra kapatıyorum. Karşımdaki sandalyede fazlasıyla rahat ediyor.

"Evinizi kullanmamıza izin verdiğiniz için size teşekkür ettiğimi sanıyorum," diyorum. "Ama tekrar *teşekkür ederim."*

"Peki ya geri kalanı?"

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Linc, bugün geri döndüğüm ilk gün. Daha erken." *Evde kızımla olmayı tercih ederdim.* "Çok erken. Bu tahmin oyunlarını öğleden sonra sevdiğimi söyleyemem. Hele güneş doğmadan önce hiç sevmem."

"Yatak!"

İrkildim. "Ne?"

"Dostum, o evdeki biri hariç tüm yatak odalarını boşalttım. Adamlarım bunu iki saat içinde yaptı. Danielle bunu bilmiyor,

Umarım birkaç hafta içinde oraya gitmeden önce her şeyi eski haline getirebilirim." Yüzünü buruşturdu. "Ama seni ben bağladım."

Oh, Tanrı aşkına.

"Bu yüzden mi evde tek yatak vardı?" diye sordum.

"Evet. Bazı hareketler yapmana yardım ediyordum. İkiniz iki yıldır birbirinizin etrafında dans ediyorsunuz. İşe yaramadıysa, kanepe oldukça güzel."

"Biliyor musunuz? Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bunda senin de parmağın olabilir.

Bu yüzden tüm iğnelemeler bir yana, *teşekkür ederim.*"

"Az önce Lincoln'e teşekkür mü ettin?" Ford yüzünü buruşturur, elinde bir fincan kahveyle gelir. "Ayrıca, neden buradasın, Linc?"

"Ben de aynı şeyi söyledim."

"Geri dönmene sevindim Troy. Dahlia nasıl?"

"Aslında o burada. Evde hiçbir şey yapmadan oturamayacağını söyledi." "Ona izin almasını söyledim. İkinizin nesi var?" Ford soruyor.

Omuz silkiyorum.

Telefonunun ekranını kaydırıyor. Hoparlörden çalıyor.

"Merhaba Ford," diyor Dahlia.

Kaşlarımı çatıyorum.

"Günaydın. Troy'un ofisindeyim. Uğrayabilir misiniz lütfen?" "Elbette. Hemen geliyorum."

Otuz saniye geçmeden kapım çalındı. "İçeri gel" dedim.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle içeri girer.

Bu sabah giyinmesine yardım ettim; siyah bir pantolon ve bol bir üst. Kolu ağrıyordu ve iyi uyuyamadı. Ben de oturup ona kitap okuyarak acısını unutmasını sağlamaya çalıştım.

"Neler oluyor?" diye soruyor, odanın etrafına bakarak.

"Nasıl hissediyorsun?" Ford soruyor.

"Acıyor. Hem de çok."

Ford bir bileğini diğer dizinin üzerine koyarak geriye doğru tekmeler. "İkiniz için bir teklifim var."

Dahlia masamın etrafından dolanıyor ve yanımda duruyor. "Tamam," diyorum, bu işin nereye varacağını merak ederek.

"İkiniz konusunda biraz zor durumdayım. Troy'un sahada, Dahlia'nın da ofiste olması fikri hoşuma gitmiyor."

"Yani beni sahada istiyorsun. Mantıklı," diyor Dahlia.

Homurdanıyorum.

Ford gülüyor. "Gideceğim yer orası değildi ama ilginç bir açı." Başını iki yana sallıyor. "Belki de yeni Güvenlik ve Danışmanlık bölümümüzün başına geçmek istersiniz. Bunu uzun zamandır düşünüyorduk. Troy, sanırım bunu daha önce konuşmuştuk."

"Evet. Kesinlikle öyle."

"Kesinlikle hayır diyebilirsiniz," diyor Ford. "Bir yolunu buluruz. Ama danışmanlık işine girmek istiyorum ve bu işi yürütmesi için güvenebileceğim başka kimse yok. Bu mükemmel bir uyum olabilir."

Dahlia bana bakıyor.

"Vay canına," dedim. "Bu büyük bir olay. Emin misin?"

"Sen benim en iyi adamımsın. Theo'ya söyleme. Bu onun

duygularını incitir." "Kesinlikle Theo'ya söyleyeceğim."

Lincoln ve Dahlia gülüyor.

"Ama cidden, evet. Bence bu harika bir fikir. Teşekkürler, Ford."

"Neden ikiniz birkaç saat içinde ofisime gelmiyorsunuz? Halletmem gereken birkaç şey var ve sonra ayrıntıları tartışırız. Birlikte bir oyun planı yaparız."

Dahlia elini omzuma koyarak, "Orada olacağız," diyor.

Ford ona döner ve gülümser. "Protokol el kitabımıza bir kadının sezgilerine her zaman güvenin diye yeni bir bölüm ekleyeceğim." Onu işaret ediyor. "Freddy konusunda seni dinlemeliydim. Özür dilerim."

"Özrünüz için minnettarım. Hepinizi bu duruma sürüklediğim için de özür dilerim."

"Dediğim gibi, sen ailedensin." Ford, Lincoln'e kendisini takip etmesini işaret eder. "Haydi, Lincoln. Çalışanlarımı rahat bırak. Hem sen neden buradasın?"

Kapıyı arkalarından kapatırlar.

"Biliyor musun," diyor Dahlia, önümde durarak. "Burada ciddi bir rol yapma oyunu oynayabiliriz. Ben senin yaramaz sekreterin olabilirim, sen de benim büyük, kötü patronum olabilirsin."

Kıçını tuttum ve onu yaklaştırdım. "Böyle devam edersen patronun eve gitmeni emredecek."

"Neden? Seksi olduğunu düşündüğüm için mi?"

"Hayır. Çünkü seni o kadar çok becermek istememe neden olacaksın ki tüm ofis çığlıklarını duymasın diye seni eve götürmek zorunda kalacağım."

İnliyor. "Şu anda çok ıslağım."

Ona, güzel gözlerine bakıyorum ve sadece sevgiyi görüyorum. Yargılama ya da hayal kırıklığı yok, korku ya da ilgisizlik yok. Sadece onun hakkında hissettiklerimin aynısı bana geri yansıyor.

"Bu hayata birlikte sahip olabiliriz. İstediğim hayat bu... seninle. Öyleyse neyi bekliyoruz?"

Sözlerini sayısız kez düşündüm, çok mu hızlı diye merak ettim. *Bir noktada pişman olacak mı? Her şeyin güllük gülistanlık olduğu balayı evresi mi bu?* Bir araba kovalamacası, bir ya da iki saldırı ve bir takipçi dışında.

Ama öyle değil. Onun sevgisi tutarlı. Ve bu kadını sevmekten asla vazgeçmeyeceğimi biliyorum.

Ford ve Lincoln ofisimdeyken sabahımın en son ne zaman böyle başladığını hatırlıyorum. Ve Lincoln'ün benimle paylaştığı tek tavsiye - tamamen mantıklı olmasa da- aklımda kaldı.

"Paraşütle atlamak için paraşüte ihtiyacınız yok. Sadece iki kez paraşütle atlamak için paraşüte ihtiyacın var."

Derin bir nefes alıyorum... ve

sıçrıyorum. "Benimle evlenir

misin?" diye sordum.

Dahlia'nın çenesi düşer. "Sen ciddi misin?"

"Kötü hazırlandım. Ne bir yüzüğüm, ne bir konuşmam ne de güzel bir yerim var. Ama ben atlıyorum." "Atlıyor

musun?"

Gülüyorum. "Yine de sana evlenme teklif ediyorum. Sana istediğin yüzüğü alacağız. Seni istiyorum ve her zaman senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum. Her gün. Hayatımın sonuna kadar."

Kaldırabildiği tek eliyle çenemi kavrıyor ve sırıtıyor. "Bayan Castelli olmaktan daha çok istediğim bir şey yok."

"Birkaç saatliğine buradan sıvışmak ister misin?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Daha fazlasını okuyun (ve daha fazla Landry Security kahramanı görün!) Amazon ve Audible'da bulunan The Proposal'da.

Sırada Birinci Bölüm var...